

Zimní Vacenovický ZPRAVODAJ

PROSINEC / 2020

Jaký asi bude ten příští rok?

*Ať je naplněný pevným zdravím,
láskou nejblížeš, srdečným objetím,
pokojnými dny a dobrými vztahy kolem nás.*

Přeje Obec Vacenovice

Významná osobní výročí

90 let – Anna Rouzková

90 let – Ludmila Charvátová

90 let – Marie Belková

Vítání dětí

Milí spoluobčané,

v tomto čase většina z nás zapaluje na adventním věnci svíci. Tato svíce nás upozorňuje na příchod nejmagičnějších svátků v roce. Svátků, které jsou pravidelnou příležitostí k zamyšlení či zastavení pro nás všechny. Vánoce se opírají o události, které se staly před 2000 lety, kdy se narodil Ježíš Kristus v Betlémě na seně. V blízkých se dnech plných shonu a starostí nás Vánoce svou atmosférou zklidňují, ale také vyzývají k naslouchání. Více vnímáme problémy okolí, nemoci i strasti ostatních, jsme otevřeni všem těm, kteří nemohou prožít Vánoce v klidu a pokoji. Vánoce, to je rodina a neopakovatelné chvíle společné radosti, které jsou pro nás bohatým zdrojem energie pro náš každodenní život. Je to ta pomyslná živá voda, co nás napájí silou, optimismem a vůlí jít stále dál. Zároveň s nostalgií a smutkem vzpomínáme na ty, kteří již nemohou být s námi, ale stále žijí v našich srdcích.

Milí spoluobčané, prožíváme šílenou dobu, která připomíná katastrofické filmy z televize. Nikam nechodíme, zdržujeme se doma, nepotkáváme se s kamarády, se sousedy ani s rodinou. Bojíme se přijmout

podanou ruku na pozdrav. Strach o život, o naše blízké nás zahnal do kouta. Jsme vyděšení, vystrašení, zlomeni. Mnozí z nás si ze současných hrůz ukousli větší kus než jiní. Ztráta financí, sociálních kontaktů, v nejhorším případě nemoc a smrt. Přesto prosím nedovolte, aby vás doba zahнала do kouta. Vždyť právě předvánoční čas je časem naděje a očekávání.

Dovolte, abych Vám v tomto adventním čase popřála, abychom se tolik nehonili, trávili víc času se svými rodinami a blízkými. Pomáhejme si v každé životní situaci a snažme se být na sebe milejší, nejen přes svátky vánoční, ale i po zbytek roku. Užijme si společné chvíle, neboť žijeme jen jednou a čas, ten ubíhá čím dál tím rychleji.

Jménem svým, ale i jménem zvolených zastupitelů a všech pracovníků Obecního úřadu, se kterými se snažíme po celý rok tu naši krásnou obec zvelebovat, Vám přeji mnoho štěstí, zdraví, radosti a sváteční pohody nejen u štědrovečerní tabule, ale i po celý zbytek roku.

Šťastné, klidné a požehnané vánoční svátky.

Jana Bačíková, starostka obce

Děti narozené ve II. polovině roku 2020

Na ledě

*Dobře dětem o Vánocích
na rybnících, na potocích.
Zima jim dá pod nohy
kousek zmrzlé oblohy.
Pro ně zmrzlo modré nebe.
Co na tom, že trochu zebe.
Honí se tam vesele
malí zkřehlí andělé.*

**Michal Dekar
David Stokláška
Přemysl Juraj Kravec
Sára Goliášová
Anna Kundratová
Daniel Řihák
Michal Dobeš
Nina Šimkovičová
Martin Staša
Radek Luža
Tamara a Jolana Vand'urkovy**

**Valerie Vybíralová
Tadeáš Mikulčík
Tobiáš Šťastný
Tobiáš Mikulčík**

Svatby ve II. polovině roku 2020

Když láska přichází

Jan Bábíček

*Když láska přichází
a srdíčko zrychlí tep,
svou krásu u mě nachází
a voní jak čerstvý chléb.*

*Tu pěknou vůni chleba
poznáš asi hned,
u lásky je času třeba
a můžeš o ní vyprávět.*

*Slova pěkná o lásce,
těžce budeš hledat,
není to jak v pohádce
o bohatém princovi a chudé dívce.*

*U pohádky konec dobrý je,
ale v životě se tak nežije,
o lásce je pěkné snít
a pak v životě ji prožít.*

**Jindřiška Aufová a Lukáš Příkaský
Gabriela Fejfarová a Václav Křížka
Jana Kašparová a Bc. Jiří Holeček
Renata Šrédlová a Ondřej Novák
Anna Kotásková a Johann Kendlbacher**

Úmrtí ve II. polovině roku 2020

Vacenovská brána

Jan Bábíček

*Vacenovská brána,
celá je kovaná,
leží za ní můj milý,
moje potěšení,
zůstala jsem sama.*

*Když smuteční průvod
projde branou domu posledního,
smaže se rozdílný původ,
chudého či bohatého.*

*Na našem hřbitově
jsme si všichni rovní,
všechny nás hrobník hlínou zakryje,
ať jsme staří nebo mladí.*

*Na tom hřbitovním poli
budem spát sami v pokoji,
někdo přinese i kytičku
a zůstane stát pro vzpomínku.*

Jan Blaha	78 let
Marie Lantošová	80 let
Josef Bláha	40 let
Pavel Púček	54 let
Ing. Jana Hadačová	57 let
Marie Gasnářková	89 let
Teresie Neduchalová	88 let
Anna Synková	72 let
Františka Tomečková	80 let
Jaroslav Bláha	69 let
Ludmila Sladká	91 let
Vít Charvát	73 let
Františka Šticová	93 let
Jan Školař	56 let
Petr Ryba	76 let
Anna Synková	83 let
Anežka Blahušková	69 let

Významná osobní výročí ve II. polovině roku 2020

Moravské dědiny

Jan Bábíček

*Moravské slovácké dědiny
ze široké krásné roviny,
bývají jak růže květ,
z daleké velké ciziny
vrátím se k vám zpátky zpět.*

*Kde řeka Morava
do Dunaje spěje,
nejkrásnější kout světa
pro nás to zůstane a je.*

*I hvězdy na nebi jsou tu krásnější
a měsíc svůj srp ukazuje jasnější,
když slyšíš šohajů zpěv,
kdo nechtěl by se vrátit zpět.*

*Děvčata v kroji vyšívaném
barvami, jak na louce posbíraném,
v té zemi krásné a milované,
vzpomínky a hrob, ať jsou zachované.*

94. narozeniny oslavil:
Antonín Ryba

93. narozeniny oslavila:
Františka Šticová

92. narozeniny oslavila:
Anna Cutáková

91. narozeniny oslavila:
Naděžda Kostýlková

90. narozeniny oslavily:
**Anna Rouzková
Ludmila Charvátová
Marie Belková**

85. narozeniny oslavili:
**Růžena Houšťová
František Křížka
Marie Charvátová
Stanislav Kovařík
Marie Burešová
Marie Jakubíčková**

80. narozeniny oslavili:
**Marie Šťastná
Marie Letochová
Antonín Charvát
Tomáš Pavlačka
JUDr. Ladislav Lucký
Alena Dobešová**

Zlatou svatbu, tj. 50 let společného života, oslavili manželé:

**Ludmila a Josef Měchurovi
Marie a Jan Šťastní
Kristina a František Dobešovi
Anežka a Josef Bábíkovi**

Zlatá svatba – Ludmila a Josef Měchurovi

Zlatá svatba – Marie a Jan Šťastní

Zlatá svatba – Kristina a František Dobešovi

Zlatá svatba – Anežka a Josef Bábíkovi

STATISTIKA ve II. pololetí roku 2020 ve Vacenovicích

narodilo 16 dětí
přihlásilo k trvalému pobytu 9 občanů
odhlásilo se z trvalého pobytu 17 občanů
zemřelo 17 občanů

Stav obyvatel před uzávěrkou zpravodaje
činí 2190, průměrný věk 41,57 let.

Svatba v rouškách – doufáme, že další budou bez roušek.

CO SE PODAŘILO REALIZOVAT A CO PLÁNUJEME

Velmi rychlým tempem jsme opět odkrojili další rok svého života a znovu vstupujeme do adventního období, zakončeného nejkrásnějšími svátky v roce – Vánocemi. V tomto období již pravidelně formou vacenovického zpravodaje

rekapitulujeme to, co se podařilo v rámci investiční výstavby realizovat v naší obci v průběhu druhého pololetí. Přehled realizovaných staveb uvádím v následující tabulce:

FINANČNÍ NÁKLADY STAVEB REALIZOVANÝCH VE II. POLOLETÍ 2020

(finanční náklady jsou uvedeny v tis. Kč vč. DPH)

Poř. č.	STAVBA	Projektová cena	Soutěžní cena	Rozdíl Úspora	Výše dotace	Poskytovatel dotace
1.	Dláždění chodníků na hřbitově	191	191	–	–	Obec Vacenovice z vlastních prostředků
2.	Oprava kapličky sv. Jana Sarkandera	152	152	–	35	Jm. kraj
3.	Úprava terasy na dvoře ZŠ vč. vybavení	850	834,	16	785	MMR
4.	Vodovod v trati Žlábky	1.980	1.583	397	828	Spolufinancovali majitelé sklepů
5.	Multifunkční dům a dům pro seniory	53.345	43.201	10.144	9.000	MMR
	CELKEM	56.518	45.961	10.557	10.648	

1) Dláždění chodníků na hřbitově: v průběhu měsíce července bylo dokončeno dláždění chodníků na hřbitově. Jejich zhotovení sestávalo z provedení ručních zemních prací, odsekání betonů ze základů některých hrobů a položení betonové dlažby do drtě fr. 2/4 mm tl. 5 cm. Zároveň byla opravena příjezdová komunikace ze žulové kostky v místě nájezdu na parkoviště.

2) Oprava kapličky sv. Jana Sarkandera: na kapličce v místě soklu a ve vnitřním prostoru opadávala omítka vlivem vztlínání dešťových vod od jejích základů. V první fázi opravy byly odstraněny omítky odtržené od zdiva jak na venkovních zdech, tak ve vnitřních prostorách. Následoval vnější výkop zemní rýhy po celém obvodu kapličky do hloubky cca 70 cm na úroveň založených základů. K těmto byla přiložena izolační fólie vytažená až na úroveň terénu. Vlastní rýha byla vyložena ochranou geotextilií,

vysypána štěrkem na úroveň terénu a olemována zahradním obrubníkem. Tímto bylo eliminováno vztlínání spodních vod. Poškozené části zdi byly napenetrovány a obnoveny omítky. Závěrem provedl zhotovitel fa Duostav KB s. r. o. Vacenovice malby jak venkovní, tak vnitřní vč. opravy nátěru vstupních dveří. Obrazy svatých opravil Arnošt Brázdil ml.

3) Úprava terasy na dvorku ZŠ vč. vybavení názornými pomůckami: travnatý svah ve dvoře ZŠ byl odtěžen do tvaru stupňovité terasy a na takto připravené zemní těleso zhotovitel nabetonoval jednotlivé stupně, které jsou opatřeny lavečkami na sezení. Zároveň bylo nabetonováním stupňů opraveno stávající přístupové schodiště. Vybudované terasy budou našim žákům sloužit jako venkovní přírodovědná učebna. Proto je součástí akce i dotace na vybavení názornými pomůckami. Prostor teras je částečně zakrytý plachtovým zastřešením, umístěným na demontovatelných

Boží muka

Kaple sv. Jana Sarkandera

Hřbitov nové chodníky

Venkovní učebna ZŠ – celý dvůr

Venkovní učebna ZŠ

hliníkových sloupcích, chránící žáky před sluncem a deštěm. V průběhu prací musely být navíc podbetonovány základy stávajících opěrných stěn a byly omítnuty zdi z bílých cihel u bočního vjezdu do ZŠ. Stavbu prováděla firma Duo-stav KB s.r.o. Vacenovice, která vzešla z výběrového řízení.

4) Vodovod v trati Žlábky: tato stavba vznikla z iniciativy majitelů vinných sklepů ve Žlábkách. Na této stavbě se také všichni finančně podíleli, jak je uvedeno v tabulce. Stavba byla zahájena dne 8. 8. 2020 a ukončena 2. 10. 2020, a to zhotovitelem VHS Břeclav s. r. o., který uspěl ve výběrovém řízení, kde jediným hodnotícím kritériem byla cena. V současné době je požádáno o kolaudační řízení. Až po této kolaudaci a smlouvě o odběru pitné vody je možné zahájit vlastní odběr. Původní projektová dokumentace stanovila uložení potrubí vodovodního řadu v otevřené kopané rýze, což by způsobilo velké přesuny vytěžené zeminy, znečištění komunikací i poškození dlažby před jednotlivými sklepy. Ovšem před zahájením prací došlo se zhotovitelem ke vzájemné dohodě na změně technologie výstavby. Místo otevřeného výkopu byla zvolena metoda strojního vrtání

a zpětného zatažení potrubí. Tato technologie umožnila zkrácení termínu výstavby a zároveň finanční úsporu. Dále upozorňuji všechny majitele sklepů na nutnost dodržet následující postup pro zhotovení vlastní vodovodní přípojky a následní odběr pitné vody:

- Nejdříve je nutné zpracovat projektovou dokumentaci přípojky vč. vyjádření správců sítí a dotčených organizací odpovědným projektantem.
- Takto zpracovanou PD je nutné s žádostí předat na stavební úřad Vracov ve v trojím vyhotovení k vystavení územního souhlasu.
- S potvrzenou PD a územním souhlasem je třeba kontaktovat Svazek obcí Kelčany, Milotice, Vacenovice, Vlkoš se sídlem ve Vlkoši a uzavřít Smlouvu na odběr pitné vody.
- Při vlastním provádění vodovodní přípojky vč. montáže vodoměru je třeba před záhozem přizvat vždy pracovníka Svazku obcí ke kontrole jejího provedení a kontrole, zda provedení odpovídá potvrzené projektové dokumentaci. Věnujte pozornost především

vyjádření Svazku obcí, které je vždy součástí dokladové části PD a stanovené podmínky dodržet! Žádám všechny majitele sklepů, aby nejpozději v I. pololetí r. 2021 si vodovodní přípojky zřídili a zahájili odběr vody. Vodovodní řad je napojen na hlavní potrubí, je pod tlakem a je osazen centrální vodoměr. Nájemné za tento vodoměr bude vždy rozúčtováno na všechny majitele sklepů rovným dílem, ať přípojku už má nebo ne. Tento poplatek je pro všechny stejný. Vlastní odečet spotřeby u jednotlivých podružných vodoměrů bude prováděn jako vždy 1x ročně a každý uhradí pouze svou spotřebu. V případě, že dojde k drobným rozdílům stavu centrálního vodoměru a součtu podružných vodoměrů, bude tento rozdíl rovnoměrně rozúčtován všem stejným dílem. Věřím, že z těchto důvodů se všichni majitelé sklepů v co nejkratším termínu připojí na vodovodní řad.

5) Multifunkční dům a dům pro seniory: po zdlouhavém výběrovém řízení na zhotovitele byla dne 30. 10. 2020 podepsána Smlouva o dílo s vítěznou firmou SYNER s. r. o. Liberec, oblast Morava. Jediným kritériem výběru byla cena díla. Po odpojení všech sítí stávajícího RD bylo dne 23. 11. 2020 předáno staveniště a hned 24. 11. 2020 zahájena demolice domu č. p. 242. Po jejím ukončení budou pokračovat práce na založení základových konstrukcí a následné výstavbě multifunkčního domu. V nastávajících zimních měsících mohou být práce limitovány mrazivými teplotami. Ale jakékoliv nutné přerušení prací vlivem klimatických podmínek nebude mít vliv na smluvní dokončení prací, které je stanoveno nejpozději na listopad r. 2022. Ve zkrácené formě jsem skladbu „Multifunkčního domu a domu pro seniory“ popsal již v letním zpravodaji. V následujícím se pokusím ještě některé údaje zpřesnit. Celý komplex se sestává z následujících objektů:

- 1)** SO 01 Multifunkční dům a pošta: tento objekt je situován vč. pošty od ulice z čelního pohledu. Multifunkční dům jako součást objektu SO 01 je dvoupodlažní, bezbariérový. Jeho součástí jsou následující části.
 - a) I. NP (přízemí): jeden vstupní byt 2 + KK o rozloze cca 50 m², ordinace praktického lékaře o rozloze 60,6 m², ordinace zubaře o velikosti 59,6 m².
 - b) II. NP: tři vstupní byty 2 + KK o rozloze cca 50 m². V tomto podlaží je multifunkční dům propojen nad vjezdem a budovou pošty se stávajícím kulturním domem. V tomto krčku je situován společenský salonek o velikosti cca 58 m².
- c) Pošta: je samostatně stojící budova bezprostředně sousedící se štítovou zdí stávajícího kulturního domu. Tento objekt je přízemní, bezbariérový a zaujímá plochu cca 70 m². Mezi poštou a multifunkčním domem je dlážděný vjezd do celého areálu.
- 2)** SO 02 Dům pro seniory: je dalším objektem, který je navázán na multifunkční dům a pokračuje dál směrem k zadní části parcely. Tato část stavby je třípodlažní a opět řešena jako bezbariérová a splňuje všechny parametry pro vozíčkáře a je částečně podsklepená. Sestává z následujících částí:
 - a) I. PP (suterén-sklepy): dům pro seniory je ve své zadní části podsklepen a je zde situováno 15 ks sklepních kójí o rozměru 1,7 x 1,3 m.
 - b) I. NP (přízemí): zde je situováno sedm bytů 1 x KK (jednopokojových), každý o ploše cca 25 m².

c) II. NP: v tomto podlaží jsou celkem 4 byty, z toho jeden jednopokojový 1 + KK cca 25 m² užitné podlahové plochy a tři byty dvoupokojové 2 + KK každý cca 50 m² podlahové plochy.

d) III. NP: třetí podlaží zahrnuje opět celkem 4 byty a opět ve skladbě jeden jednopokojový 1 + KK 25 m² a tři dvoupokojové každý cca 50 m² podlahové plochy.

Součástí tohoto vnitrobloku je i vstupní schodiště a osobní výtah splňující bezbariérové užívání objektu. Dále je součástí i sběrná retenční nádrž dešťových vod spojených s jejich využitím. Celý blok, tzn. objekty SO 01 a SO 02 obsahuje celkem 4 vstupní byty a 15 bytů pro seniory a pouze těchto 15 bytů je předmětem dotace. Zbývající část vč. vstupních bytů hradí Obec Vacenovice z vlastních prostředků se zapojením úvěru.

3) SO 02 Zpevněné plochy: objekt sestává z dlážděného vjezdu a vnitroblokové komunikace a parkoviště osobních vozidel, které je umístěno za multifunkčním domem. Parkoviště má kapacitu 24 ks automobilů o ploše 1007 m².

Projektová dokumentace samozřejmě obsahuje i další objekty – SO 07 Demolice stávajícího RD č. p. 242, SO 401 Vsakovací systém a retenční nádrž, SO 402 Přeložka stávajícího výtlačného potrubí v délce 15 m, SO 403 Zdravotechnické instalace, SO 404 Ústřední vytápění, SO 501 Slaboproudá elektroinstalace, SO 502 Silnoproudá elektroinstalace a SO 601 Vzduchotechnika.

Ještě doplním, že celková zastavěná plocha je 644 m², užitná plocha je 1418 m² a celkový obestavěný prostor je 5689 m³. Na závěr se ještě zmíním o stanovených podmínkách, za jakých je možné žádat o pronájem bytu:

- 1) Vstupní byty nejsou nijak omezeny, protože je obec hradí z vlastních prostředků a nepodléhají pravidlům stanovených dotačním titulem.
- 2) Byty pro seniory: tady jsou z dotačního titulu MMR stanoveny dvě hlavní podmínky, které musí žadatel o pronájem bytu splňovat:
 - a) Věk žadatele nad 65 let (65+)
 - b) Žadatel nesmí vlastnit žádnou nemovitost určenou k bydlení.
- 3) Výši nájemného předpokládáme v rozmezí 60 – 70 Kč/m²/měsíc dle vývoje cen nájemného bydlení a toto rozhodnutí bude zřejmě v kompetenci nově zvoleného zastupitelstva.

V závěru vyhodnocení letošního již končícího roku uvádím pro jasnější přehled tabulku č. 2, což je souhrn I. a II. pololetí 2020 provedených a zahájených staveb. V tomto případě pouze jedné zahájené – Multifunkčního domu a domu pro seniory.

Vizualizace – rekonstrukce KD – pohled východní

FINANČNÍ NÁKLADY STAVEB REALIZOVANÝCH A ZAHÁJENÝCH V R. 2020

(Finanční náklady jsou vedeny v tis. Kč vč. DPH)

STAVBY	Projektová cena	Soutěžní cena	Rozdíl úspora	Dotace	Poskytovatel dotace
Pololetí	5.293	5.381	-98	1.800	MMR
Pololetí – předpoklad	56.518	45.961	10.557	10.648	MMR, Jm. kraj, majitelé
CELKEM	61.811	51.342	10.459	12.448	

V nejbližších dvou letech nás čeká realizace technicky i finančně nejnáročnější stavby od devadesátých let min. století. Po několika letech jejích příprav bohužel padla do ekonomicky složitějšího období nejenom naší země, ale celého světa. Už v letošním roce se vlivem utlumené ekonomiky snížil příjem financí do obecního rozpočtu o 3 – 4 miliony Kč a i pokud budou parlamentem schváleny nějaké kompenza-

ce pro obce, očekáváme přibližně stejný propad rozpočtu i v příštích letech. Tento propad financí z rozpočtového určení daní se zcela jistě projeví i v investiční aktivitě všech obcí a měst. V následující tabulce uvádím připravované investiční akce na příští rok, z nichž ty finančně náročnější se budou realizovat pouze v případě, že se podaří zajistit jejich financování z dotačních titulů.

STAVBY A JEJICH FINANČNÍ NÁKLADY PLÁNOVANÉ NA R. 2021

(Finanční náklady jsou uvedeny v tis. Kč vč. DPH)

Poř. č.	STAVBY	PŘEDPOKLÁDANÁ CENA
1.	Oprava MK – příčné trhliny	300
2.	Dětská hřiště – doplnění herních prvků v lokalitě Pod Poštou a Stanoviska	2.000
3.	Tenisový kurt ve sportovním areálu	5.363
4.	Rekonstrukce kulturního domu	11.000
	CELKEM	18.663

Následně se ve zkrácené formě zmíním o výše uvedených akcích.

1) Opravy MK – příčné trhliny: přestože jsou poslední roky zimy poměrně mírné, na některých MK se projevily příčné mrazové trhliny. Aby vlivem střídání klimatu nedocházelo k dalšímu poškození povrchu vozovek, je nutné provést jejich preventivní opravu. Trhliny je třeba v plné délce prořezat, vyčistit a následně zalít pružnou asfaltovou zálivkou.

2) Dětská hřiště: V současné době máme v obci nevyhovující stav dětských hřišť. Z tohoto důvodu hodláme doplnit a rozšířit dvě lokality v obci vybudováním nových herních prvků. Jedná se o prostory ul. Pod Poštou a ul. Stanoviska u stávajícího pískového hřiště.

3) Tenisový kurt: tato stavba je projekčně zcela připravena a s její realizací jsme uvažovali již v letošním roce. Bohužel se nenašel žádný využitelný dotační program a i v roce příštím bude jeho stavba podmíněna získáním dotačních prostředků. Jedná se o stavbu tenisového kurtu s umělou antukou vč. oplocení, osvětlení a zázemím, které bude sloužit i pro stávající víceúčelové hřiště. V tomto zázemí budou umístěny šatny se sociálním zařízením pro muže a ženy a sklad pro vybavení obou hřišť. Stavba bude provedena z montáže 3 ks buněk s opláštěním a fasádou.

4) Rekonstrukce KD: po cca 40 letech provozu KD je třeba provést jeho rekonstrukci, aby se znovu stal odpovídajícím kulturním zázemím obce. Rekonstrukci zároveň uspořádala stavba multifunkčního domu a jeho propojení s kulturním domem přes nově budovaný krček v II. NP. V současné době je před dokončením projektová dokumentace s jejím předáním nejpozději do konce letošního roku. Poté bude následovat získání stavebního povolení a možná realizace. I v tomto případě platí, že rekonstrukce proběhne pouze

v případě zajištění dotací. Nyní ve zkratce, co obsahuje rekonstrukce.

a) II NP (I. patro): V této úrovni je KD ve štítě propojen krčkem s multifunkčním domem. V prostoru II. NP KD bude prostor pro sezení s barem a pro případ pořádání různých porad a vystoupení, šatny pro účinkující muže a ženy.

b) I. NP (přízemí): Tady dojde k největším změnám. Přísálí bude prodlouženo o 6,5 m, čímž se vytvoří prostor pro zvětšení jeho kapacity při větších akcích a v případě potřeby bude sloužit pro uložení stolů a židlí ze stávajícího přísálí. Přístavba bude oddělena shrnovací stěnou. Za touto přístavbou bude venkovní terasa s posezením, která bude v letních měsících sloužit i obyvatelům multifunkčního domu. Nově bude upraven i stávající vestibul. WC pro muže i ženy bude odsunuto do stávajícího průjezdu KD, protože tento ztratí svoji funkci zhotovením vjezdu a zpevněných ploch multifunkčního domu. Stávající WC budou vybourány a do jejich prostoru se odsunou šatny. Zbývající prostor bude sloužit pro posezení a dále jako vestibul pro pohyb osob v oblasti šaten a vstupu do sálu.

c) Suterén: v prostoru bývalé vinárny bude zhotoveno nové sociální zařízení pro muže a ženy se sprchou, malá kotelná a zázemí pro stolní tenis a dechovku. Zbývající část bude sloužit jako zkušebna a herna pro stolní tenis.

Vážení spoluobčané, na závěr Vám všem přeji krásné a klidné prožití Vánočních svátků, hlavně pak v této těžké době pevné zdraví a do Nového roku životní pohodu a naplnění všech přání a tužeb.

*Ing. František Novák,
místostarosta*

Vizualizace – rekonstrukce KD a byty pro seniory – pohled východní

Vizualizace – rekonstrukce KD a Multifunkční dům – uliční pohled

PO SEDMI LETECH VÍTĚZSTVÍ

Když nám v srpnu v roce 2013 naši místní senioři doručili na obecní úřad petici se žádostí o výstavbu domu pro seniory, nezdála se to tak nereálná prosba. Ovšem opak byl pravdou. Projekt byl dokončen v krátkém čase, abychom stihli žádost o dotaci na Ministerstvu pro místní rozvoj. Krásný projekt, občané sepsaný pořadník, ale ministerstvo hledalo pořád nějaké problémy. Sedm let jsem se dohadovala s ministerstvem, že i senior ocení k bytu balkon, že rovněž sklep je důležitou součástí bytu. Že nechápu důvod, proč mají být všechny byty v domě bezbariérové, že je to, jako by byly bezbariérové všechny parkovací místa u obchodního domu. Nehledě, že senior, který má více než 65 let, zas až tak starý a nemohoucí není. Těch problémů a mnohdy nesmyslných podmínek byla spousta. Oslovila jsem Svaz měst a obcí, rovněž tehdejší ministryni Šlechtovou, všechny možné i nemožné, ale nepomohlo nic. Na jedné ze schůzek na ministerstvu padla památná věta, tak nežádejte o dotaci, když se vám to nelíbí. No a nám se to nelíbilo, ale dotaci jsme chtěli. Tak se projekt upravil tak, aby bylo bydlení v našem domě co nejkomfortnější a žádost prošla kontrolou. Jak asi už většina ví, vše se podařilo a my stavíme.

Dům č. p. 242 postavil dědeček paní Dany Zátokové a bývalý starosta obce Vacenovice Vincenc Ingr. Dnes je dům už zbořený a pomalu se připravuje stavba. Výběrové řízení vyhrála firma Syner z Liberce. Mají pobočku v Brně, tak to k nám nemají zas až tak daleko. Hned na první schůzce byli trochu vyděšení, protože měli obavy, že je na bývalém Ingrovém ubytován nějaký bezdomovec. Přinesli nám ukázat fotografie rámků od včel, pytlů s pšenicí, proložek vajec a všemu vévodila krásná barevná fotka našich slepic a maranského kohouta. Stavbyvedoucího jsem ubezpečila, že vše bude včas odstěhováno a vyklizeno. (Když my jsme se na Ingrovo nastěhovali jen na krátko, kdo mohl za to, že se celá akce protáhla na tolik let. A znáte to, když nemusíte,

tak se nestěhujete). Co jsem slíbila, jsme s M. Kuchtou splnili, teď už máme nový kurník a naše slepice občas přeletí plot nakouknout, jak probíhá demolice.

Podrobně vám celou stavbu popsal ve svém článku pan místostarosta, já jen zopakuji to nejdůležitější. Stavba byla zahájena v listopadu a stavebně bude hotová do listopadu 2022. Bytový dům během let doznal několik projekčních změn. Smysl ztratila plánovaná školní jídelna i zbudování kadeřnictví. Školní jídelnu mají děti nově ve škole z bytu a počítačové učebny a naše šikovné kadeřnice mají své provozovny zřízeny doma, což je vlastně ideální stav jak pro ně i pro obec. Proto se z uvolněných prostor zbudovaly další byty. Celý dům je rozdělen na dvě části, které rozděluje výtah. V té první od silnice je v přízemí byt 2 + kk o výměře 33, 4 m² a ordinace lékaře a zubaře a v patře tři byty 2 + kk 42,3 m² a 2 x 61,3 m². Patru bude vévodit salonek, kde předpokládáme pořádání kulturních akcí, jako besedy, čtení z knih apod., pro které je přísálí KD zbytečně velké. Tak to je ta první část do ulice. V domě pro seniory je už bytů více. V přízemí je sedm jednopokojových bytů o výměře přes 25,5 m². Druhé a třetí patro nabídne 3 byty 2 + kk o výměře cca 50 m² a jeden byt menší 1 + kk. Celkem tedy bude v domě 15 bytů pro seniory, které budou mít pravidla obsazení daná ministerstvem a čtyři byty, které budou tzv. volné pro kohokoliv. No a nesmím zapomenout na novou poštu, která bude přisazena k budově kulturního domu.

Pravidla pro výběr ubytování v domě pro seniory jsou jednoduchá. Musí jít o seniora, který má minimálně 65 let a nevlastní žádnou nemovitost určenou k bydlení. Na obecním úřadě máme již založený pořadník, ale určitě je ještě možnost se do tohoto pořadníku přihlásit. Doufám, že dům bude sloužit svému účelu a bude dalším přínosem pro naše občany a celou obec Vacenovice.

Jana Bačíková, starostka obce

Milí rodiče a příznivci naší mateřské školy, konec zvláštního roku 2020 se pomalu chýlí ke konci a je třeba si připomenout, co všechno se v naší školce v druhé polovině roku událo.

Červen 2020 proběhl v mateřské škole v klidném, i když omezeném režimu. Loučení s předškoláky proběhlo na zahradě školy v komorní verzi, pouze pro předškolní děti a jejich rodiče. Děti dostaly na památku knihu a od paní starostky hezkou kšiltovku s logem obce Vacenovice.

Během letních měsíců bylo pro děti zprovozněno nové mlhoviště, které jim udělalo velkou radost, ale i příjemné osvěžení v horkých dnech. Režim školy během července a srpna byl v prázdninovém duchu. V měsíci červenci navštěvovalo MŠ v průměru asi 35 dětí, ale ve dvou týdnech v srpnu, kdy byl mimořádně letos prodloužen provoz, chodilo pouze 8 dětí.

V srpnu byla vymalována školní jídelna a začátkem září došlo k větší opravě a údržbě veškerých herních i jiných prvků na naší krásné zahradě. Byla nainstalována také nová polytechnická tabule, která umožňuje dětem si procvičit motoriku a bezpečně se naučit zacházet např. se zásuvkou, zámek apod.

Ve školním roce 2020 – 2021 je zapsáno v mateřince celkem 83 dětí. Z tohoto počtu je 19 dětí, které si plní poslední povinný rok předškolní docházky. Veškerý personál zůstal v tomto školním roce stejný, tak jako vloni.

Září začalo celkem běžně, byť opět v omezeném režimu (bez hromadných akcí). Naši školu navštívili ambasadoři projektu VZPoua úrazům, kteří děti seznámili s dodržováním bezpečnosti a prevencí úrazů. Na začátek prvního týdne byl pro děti objednan skákací hrad, kde se všichni dosyta vyřádili. Děti v rámci polytechnické výchovy s chutí začaly pracovat na „ponku“ s pracovním náradím – kladívkem zatlučit hřebíky, pracovat s pilkou apod. Ve druhém týdnu začal projekt pro předškolní děti „Školky v pohybu“. Během září

také děti zhlédly divadelní představení a proběhlo „Dýňové dopoledne“, protože tradiční „Dýňová show“ byla z epidemiologických důvodů zrušena. Starší děti se byly podívat u obecního úřadu na preventivním programu o zdraví, ale také celá mateřská škola si opět vyzkoušela cvičný požární poplach (nácvik evakuaci budovy). Tuto cvičnou evakuaci je nutno jedenkrát ročně vyzkoušet, aby všichni zaměstnanci byli seznámeni se svými úkoly v případě krizové situace.

Bohužel od 5. října 2020 byl v České republice opět, vzhledem k enormnímu nárustu počtu výskytu COVID – 19, vyhlášen nouzový stav a tím pádem se všichni musíme řídit restrikcemi a nařízeními. Tudíž se v mateřince nekonají žádné akce (divadlo, bruslení, návštěva kina...).

Od začátku školního roku jsem s obavami sledovala okolní mateřské školy a jejich provoz. Které MŠ byly z důvodu nařízení KHS zavřeny, jsou otevřeny a znovu zavřeny, provoz pouze pro zaměstnané rodiče... atd. Bohužel, došlo i na naši mateřskou školu, naštěstí až mezi posledními, kdy byl v mateřské škole potvrzen výskyt COVID – 19. Od 23. listopadu 2020 je Mateřská škola Vacenovice, příspěvková organizace rozhodnutím KHS Brno až do odvolání zavřena.

V době, kdy píšu tento článek, je mateřská škola stále ještě uzavřena, ale pevně věřím, že v brzké době dojde k jejímu znovuotevření.

Touto cestou bych moc ráda poděkovala představitelům naší obce Vacenovice, paní starostce Ing. Janě Bačíkové, MBA, panu místostarostovi Ing. Františkovi Novákovi, zaměstnancům obecního úřadu, kolegyním z mateřské školy a taky dětem a rodičům za velmi dobrou spolupráci v této nelehké době.

Na závěr Vám všem přeji klidné a pohodové Vánoce v kruhu své nejbližší rodiny, hodně štěstí a pevné zdraví v roce 2021. Snad to bude lepší rok, než ten letošní...

*Mgr. Lenka Štosová,
ředitelka mateřské školy*

Dýňové dopoledne v MŠ

Hrátky na polytechnické tabuli

Hrajeme si s nářadím

Slavíme narozeniny

Poznáváme přírodu

Skákací hrad v MŠ

Preventivní program o zdraví

Tvoříme...

Preventivní program Vzpoura úrazům

Školky v pohybu

Letošní rok se pomalu chýlí ke svému konci. Tak sympatická velikost MMXX a tolik nesympatických kroků, které jsme museli absolvovat. Avšak obohaceni o nové pocity i zkušenosti. Nikdo z nás netušil, že s touto velikostí oblékáme také nápis COVID-19. V jarních měsících vrátil školáky do domácí výuky téměř na tři měsíce. S podzimem se tento nezvaný host pozval znovu a školní lavice zely zase jen prázdnotou.

Začátek školního roku nás přivítal přivaly deště, rouškami ve společných prostorách školy a také určitou dávkou nejistoty, jak dlouho to vydrží? Co bude, když...?

Přesto všechno jsme začali s úsměvem i pod rouškami a chutí do školní práce. Do lavic se poprvé usadilo celkem 29 prvňáčků ve dvou třídách. S jejich rodiči jsme je mohli uvést do tříd Soviček a Patelek. Další školáky čekaly paní učitelky s motivací pro celoroční třídní hry s pestrou paletou témat. Druhá třída zažívá své **Vesmírné dobrodružství** a třetíáci netrpělivě vyhlíželi **Mach a Šebestová** i s kouzelným sluchátkem. Ve své čtvrté třídě putují žáci **Po stopách loupežníka Žilky**. Ve spolupráci s naší Obcí a paní starostkou Janou Bačíkovou jeli na místo činu u Litneru zasadit dokonce nový dub. Pátá třída nasedla na pravidelný Hogwarts express, který je veze k dobrodružstvím a výzvám s **Harry Potterem** v posledním školním roce u nás.

Po prázdninových přípravách a nastudovaných manuálech pro školy bylo vše nakonec jinak. Stihli jsme se trochu pracovně zahřát, zopakovat a nastartovat nové učivo. Se Sokolem v pohybu jsme se v září protáhli při aktivitách na venkovním hřišti a společně s rodiči jsme si užili cirkusové slunečné odpoledne na hasičském areálu a dobili baterky zábavou a hrami.

S datem 14. 10. 2020 jsme se ocitli opět doma. Tentokrát to nebyla zpráva k bujaré radosti ve třídách. I školáci si byli vědomi toho, co je čeká. ☺ Odcházelí jsme do distanční výuky povadlí, ale s vědomím a zkušenostmi. Už to nebyl šok.

Distanční výuka se rozběhla ve vyjetých kolejkách a zase nás posunula o něco dál v digitální gramotnosti. Myslím nás všechny: učitele, žáky i rodiče. Ti byli nepostradatelnou

součástí celé spolupráce. Byla potřeba aktivovat všechna hesla k výuce, na platformě Školy v pyžamu a prostředí Microsoft Teams. Všechno připravit, aby se mohla rozběhnout online výuka. Tentokrát nám velmi pomohla finanční dotace z MŠMT, za kterou byly nakoupeny notebooky, a z financí školního projektu EU Šablony II bylo zakoupeno 10 tabletů. Některá z těchto zařízení byla zapůjčena i žákům k distanční výuce. Ať už to byla výuka individuální (učitel – žák) nebo skupinová (menší skupinky žáků s paní učitelkou), všichni se snažili v tomto období napnout síly a posunovat se dál. Za tuto výbornou spolupráci bych chtěla všem zúčastněným moc poděkovat.

Zatěžkávací zkouškou procházeli hlavně naši prvňáčci a jejich rodiny. S touto situací, plněním úkolů na dálku a paní učitelkou na monitoru, se setkali prvně a vedli si skvěle. Pro zpestření jsem pro ně připravila **Lesní školu**. Les se stal útočištěm pro rodinné vycházky i houbaření. Děti tam čekala trocha školní „zábavy“ v podobě čtení slabik, slov, šiškohraní či mravenčího počítání, včetně pohádek.

Nyní se škola opět rozezvučela hlasy našich žáků. Sláva! Učíme ve všech třídách, užíváme si novou školní jídelnu i parádní dvorek, který je hotov s hledištěm i přírodní učebnou se vzdělávacími prvky. Toto vybudované zázemí nám přišlo ohromně vhod. Větráme se zde na čerstvém vzduchu. Juchů!

Moc bych si přála, aby byl adventní čas ve škole i v rodinách naplněn poklidem, pevným zdravím a my všichni můžeme přivítat nový rok, ve kterém bude svítat na lepší časy, krásných všedních dnů.

Velmi bych chtěla poděkovat za práce při realizaci přírodní učebny firmě Duostav KB s.r.o. a také zaměstnancům naší obce s vedením paní starostky, která tento projekt dovedla do finále.

Děkuji za spolupráci, podporu školy a přeji především hodně zdraví a malých radostí.

Šťastnější vykoučení do nových dnů roku 2021 přeje

Mgr. Liběna Lisá, ředitelka školy

Cirkusová dílna

Cirkusové dovednosti

Lesní škola – čtení

Lesní škola

Sázení dubu – 4. třída

Sázení dubu

ČESKÝ
OLYMPIJSKÝ
VÝBOR

Vážená paní
Ing. Jana Bačíková, MBA
starostka
Obec Vacenovice
Na Dědině 243
696 06 Vacenovice

Praha 14. srpna 2020

Vážená paní starostko,

velmi rád bych Vám i dalším občanům Vacenovic poděkoval jménem Českého olympijského výboru za péči, kterou jste vždy věnovali paní Daně Zátopkové. Moc si ceníme toho, že kdykoli do Vacenovic dorazila, měla připravený program, mohla se setkat s přáteli, příbuznými a prožít příjemný čas. Vždy jí také udělala radost cimbálová muzika, která jí pokaždé zahrála. Mnohokrát také svým blízkým vyprávěla o tom, jak jí Vacenovičtí v roce 2012 mávali z návsi, když nad obcí přelétala ve vojenském vrtulníku, což byl dárek od ministra obrany k jejím devadesátinám.

Nejvíc si ale vážíme toho, že jste paní Danu neopustili ani v době, kdy jí zdravotní stav již nedovoloval cestovat nebo musela trávit čas v nemocnici. Přijeli jste za ní, zahráli, zazpívali. Ona z toho měla opravdu radost, veselou společnost milovala. A taková setkání ji vždy posilovala, i díky tomu jsme se mohli těšit z její vitality a životního optimismu i humoru tak dlouho.

Stejně jako Emil Zátopek i paní Dana nám všem velmi chybí. Jako vynikající sportovkyně, trenérka i skvělý člověk sršící důvtipem a energií byla vzorem pro generace dalších olympioniků a dobrou duší Českého klubu olympioniků. Jsme Vám vděční, že se staráte o hrob jejích rodičů, když už paní Dana bude odpočívat s manželem Emilem a dalšími velikány našeho sportu v Rožnově pod Radhoštěm. A také za to, že jména Dany a Emila Zátopkových znají u Vás i malé děti z vyprávění svých praprarodičů a že jste tam na ně všichni pyšní.

S pozdravem a přáním všeho dobrého

Jiří Kejval
předseda

Benešovská 6, 101 00 Praha 10
Czech Republic
tel.: +420 271 734 734
info@olympic.cz
www.olympic.cz

BYTOVÝ DŮM ESMERALDA

Bytový dům Esmeralda, jak mu v obci familiárně říkáme, je od roku 2014 v majetku společenství vlastníků, a to jsme povětšinou my, co zde bydlíme. Kolaudace stavby proběhla již v roce 1999, a jelikož je to už nějaký pátek, rozhodlo se „Společenství vlastníků Esmeralda“, že se pokusí požádat o finanční příspěvek na Ministerstvu pro místní rozvoj na výměnu oken a zateplení. S každou rekonstrukcí vystanou problémy a nejinak je tomu i u nás na domě. Řešili jsme, co s výklenky ve střeše, které profukují a promrzají, co s fasá-

dou apod. Společně jsme došli k rozhodnutí, že bytový dům z venku nejen opravíme, ale i zmodernizujeme jeho vzhled. Na společné kase mnoho peněz nemáme, ale dostali jsme úvěr od banky a rovněž máme schválenou dotaci z ministerstva. A tak opravujeme a rekonstruujeme. Je to před Vánoci trochu otrava, ale budeme mít pěkný nový barák. Doufám, že se bude líbit i vám. Zde je několik fotografií, jak bude naše Esmeralda vypadat.

Jana Bačíková, esmeraldačka

ESMERALDA – pohled od mlýna

ESMERALDA – pohled ze zadu

ESMERALDA – čelní pohled

PRÁCI SE ŽELEZEM PROKLÁDÁ MALOVÁNÍM SLOVÁCKÝCH ORNAMENTŮ

Jednou štětcem maluje slovácké ornamenty na fasádu vinného sklepa. Jindy zase svařuje či ohýbá různé druhy kovů. Ruce Arnošta Brázdila vytvářejí díla, které pak lidé mohou vidět nejen v jeho rodných Vacenovicích.

Před Vánocemi tak místní oprášili a opět vystavili jeho Betlém, který stává dole před radnicí. Mezi tím už ale pokračoval v pracích na výmalbě vinného sklepa nedaleko kaple, v místě zvaném U svatého Jana. „Už ani nevím, kolikrátý sklep jsem maloval. Možná sedmý, osmý,“ říká devětačtyřicetiletý vacenovický umělec Arnošt Brázdil.

Oblíbil si zejména tamní vinařský areál Žlábky, kde na nedjedné z fasád zanechal svůj rukopis. „Malovat slovácké ornamenty mě naučil strýc Franta,“ vzpomíná Brázdil.

Ten ale nemaluje jen slovácké ornamenty nebo již zmíněný betlém. Pro děti z mateřské školy připravil do pohádkového lesa i oblíbenou perníkovou chaloupku. Na druhé straně se zase pustil do restaurování obrazů ve zvonici v Žeravinách.

Tam obnovil podobu tří světců – svaté Alžběty, svatého Floriana a svatého Antonínka.

Milovníky vína už léta při vstupu do Žlábků vítá na sudu, který obci daroval rodák z Vacenovic Antonín Šťastný, Brázdilem namalovaný svatý Urban. Navíc pod něj vyrobil z měděného plechu i nápis Vacenovice.

Právě jeho práci s kovem obdivovali ti, kteří projížděli před dvěma lety Vacenovicemi, anebo tam zavítali přímo na celorepublikovou Výstavu kraslic. Návštěvníky totiž před vstupem vítalo železné vejce v nadživotní velikosti. „Věnoval jsem mu sto padesát hodin práce,“ říká Brázdil.

Kromě toho je také autorem kování na vstupních dveřích některých sklepů ve vinařské uličce Žlábky. Svoji zálibu podědil po otci. „Tatka se vyučil jako kovář a podkovář,“ připomíná původně strojní mechanik Arnošt Brázdil.

Petr Turek

10. listopadu 2020 oslavil pan **Arnošt Brázdil**
významné jubileum – padesátiny.
K tomuto jubileu přejeme všechno nejlepší, hodně zdraví,
štěstí a ještě mnoho tvůrčích úspěchů.

Malování jehlou a nití

Ludmila Mikulčíková z Vacenovic jako by popírala plynutí času. I v požehnaném věku osmdesáti osmi let stále zaměstnává své ruce tím, co ji už v dětství naučila maminka – šitím a zdobením krojů korálkovou výšivkou.

Přijíždíme do vsi na jižním Kyjovsku, kde paní Ludmila Mikulčíková přišla v roce 1932 na svět jako prostřední ze tří dětí. Zde vyrůstala, provdala se za svého muže Františka, většinu života tvrdě pracovala, aby společně s ním užívala a vychovala tři syny, a kde prakticky strávila celý život. Kolik krojů a korálkových výšivek za těch zhruba sedmdesát let, co naplno pracuje, vzniklo pod jejíma pracovitými rukama, vlastně ani sama neví.

V tomto regionu se stařenkám v kroji říká *tetičky*. A tetička Mikulčíková, zatímco navléká do jehly nit a pečlivě, stehy drobnými jako perličky, začíná přišívat červenou stuhu na sváteční bílou brokátovou *kordulku*, nám vypráví: „Když jsem se narodila, zdejší lidé ještě nechodili po městsku jako dnes. Oblékali jenom kroj, takže i moje maminka, byť pocházela z hospodářství, byla zručná švadlena a uměla i vyšívat. Šila kroje a mě, mou sestru a bratra, do nich od malička oblékala. Od ní jsem všechno, co dnes umím, odkoukala. Už jako malá jsem se pořád točila kolem její staré singrovky a chtěla si vyzkoušet šít. Sice mě od ní odháněla, protože se bála, že bych ji mohla poškodit a připravit ji tak o zdroj přívýdělků, ale stejně jsem se vše naučila. I zpívat.“ A v kostele, kde zpívala, poznala také svého Františka. „Miloval zdejší tradice, byl výborný muzikant, hrál divadlo, a ve Vacenovi-

cích dokonce založil folklorní *Slovácký krúžek*. Nikdy taky nechtěl, abych si kupovala městské šaty, takže jsem celý život chodila v kroji, který jsem si sama šila. Stejně jako já pocházel z hospodářství, jen většího, než to naše, ale byl jako mnozí muži ze vsi zaměstnaný. Na naše rodiny pak, podobně jako na další sedláky, kteří měli svá pole, začali postupně tlačit, abychom vstoupili do družstva. Nikdo nechtěl, ale když pak zaměstnané muže propustili z práce, protože jejich otcové se vstupu do JZD bránili, byli v tak svízelné situaci, že nakonec v roce 1958 podepsali,“ vzpomíná na dobu připomínající příběh filmu *Všichni dobří rodáci*.

I po tom, kdy paní Ludmila trávila dny, během kterých pracovala na poli a starala se o děti a domácnost, si našla čas v noci, aby šila, vyšívala nebo pekla cukroví na svatby či křtiny. „Byla jsem vděčná, že si u mě sousedi objednali šití či pečení. Aspoň jsem mohla na neděli koupit kus masa a my se pořádně najedli. Nebylo to lehké, ale měli jsme víru a pomáhali si navzájem.“ Pozoruji její vlídnou tvář zbrázděnou vráskami, usměvavé oči za silnými brýlemi a hlavně ruce, které neumějí zahálet ani ve chvílích, kdy by už mohly. Právě teď, když jsme přijeli její zručnost zdokumentovat, se pouští do práce na *kordulce* – vestičce ke svátečnímu kroji. Slíbila prý, že ji dokončí do hodů, do nichž zbývá pouhých

čtrnáct dnů. „Když budu pracovat každý den, ušít a ozdobit ji mi potrvá zhruba týden. Vždycky si ale říkám, že mi jeden den v týdnu schází,“ říká s úsměvem a vysvětluje: „Pro Kyjovsko je tento perličkový vzor typický. Říká se mu *malo-vání jehlou*. Každá vyšivačka má však svůj vlastní rukopis. Také co dědina, to typické dekorování – například jablíčko coby symbol života a lásky, růže ze srdéček, pomněnky, obilný klásek či jetelinka. Já kroje zdobím korálky, co si pamatuji, ale dřív bývaly jen vyšíváné. Nítě nebyly drahé, tak na krojích bývalo moc výšivek...“

Paní Ludmila nám ukazuje svůj *řetůšek* – zástěru ke svátečnímu kroji – a s úctou říká: „Obdivuju na těch starých věcech, jak stařenky tehdy uměly šít a precizní výšivkou zdobily nejen věci sváteční, ale i ty denní potřeby. Když jsem byla děcko, tak se přes slamníky, které sloužily jako matrace, přehazovala konopná plachta. A protože její šířka byla omezená šířkou tkalcovského stavu, sestávala se ze dvou dílů uprostřed sešitých. Ale ne jen jednoduše, na stroji, nýbrž uměleckým stehem, mřížkou, jímž dnes sešívám rukávy ke kroji. Lidi sice neměli takové pomůcky jako dnes, ale kolik krásy přesto dokázali vytvořit! Za mého mládí tu

bývali soukromí prodejci korálků a já ty tehdy koupené ještě stále mám a nejraději s nimi pracuji. Jsou totiž kvalitní. Ne jako ty z Číny, které se prodávají dnes. Ty často prasknou, už když jimi jen provlékáte jehlu!“

Stejnou kordulku, jako je tato, ušila paní Ludmila na svatbu i vnučce Markétě, která si poznávání a udržování lidové tradice zvolila jako svoji profesi. Měla od babičky i čepec vyšíváný korálky a zdobený ručně malovanými stuhami. „Když se vdávala, udělaly jsme jí s členkami našeho folklorního souboru Marijánky tradiční čepení – to aby věděla, kde jsou její kořeny. Ale nemyslete si, kroje jsem ušila a vyšila všem svým vnoučatům, kterých mám deset, i pravnoučatům,“ směje se paní Mikulčíková a s úsměvem nám prozrazuje: „Občas mi blízcí říkají, že vůbec nestárnu. A já jim odpovídám, že na to nemám čas. Kromě mě už tradiční postupy umí u nás ve vsi jen jedna – a ta je ještě o dva roky starší než já, tak tu musím zůstat co nejdéle.“

Zdroj: Venkov a styl

Text: Eva Všetíčková

Foto: Robert Tichý

*Člověk sám o sobě je neopakovatelný a jedinečný.
Lidský život má nesmírnou hodnotu a ztráta každého člověka je ztrátou nás všech.
V posledních měsících tohoto roku nás opustili dva lidé,
kteří byli nepřehlédnutelní a bylo jich všude plno.
Je ironií osudu, že rodiny budou trávit Vánoce ve smutku a vzpomínkách, ale Pán Bůh
bude mít na nebesích díky Petříkovi Rybovi a Anežce Blahuškové určitě veselo.*

POZDRAVENÍ Z CHARITY

Vážení a milí spoluobčané, uživatelé našich služeb a příznivci charitního díla!

Letošní rok byl i pro Charitu a její pracovníky zcela odlišný. Uplynulé období bylo bez pochyby velmi složité a náročné. Celá společnost čelila a nadále i čelí riziku nákazy novým typem koronaviru Covid-19 a ani Charitě Kyjov se nákaza nevyhnula; zasažena nákazou byla již všechna střediska s výjimkou jediného – NZDM, klubu Bárka. Všechna nařízená opatření byla a stále jsou ze strany personálu respektována a striktně dodržována, všechny závazky vůči všem klientům Charity Kyjov se nám doposud daří bez omezení plnit. Jarní měsíce nás této nákazy ještě ušetřily, o podzimu už se tak mluvit nedá. První vlna byla sice ve znamení „seznamování se“ s novou situací, ale potýkali jsme se se značným úbytkem pracovních sil, protože především uzavření škol a přechod žáků a studentů na distanční výuku vzaly za své. Poslední měsíce se nijak zvlášť od těch jarních neliší; snad jen tím, že jsme se doposud nedočkali jediného týdne, kdy by nikdo z pracovníků Charity nebyl nakažen. Charitní dům pokojného stáří v Čeložnicích neměl v jednu chvíli k dispozici žádnou kuchařku; nákaza se rozšířila jak mezi personálem, tak mezi klienty. Díky přijatým opatřením jsme zaplat Pán Bůh překonali i toto období; pro vedoucího zařízení to byla příležitost předvést své kuchařské umění a vše zvládli na výbornou. Se značnými problémy se potýkala i pečovatelská a ošetrovatelská služba a personální situace na těchto střediscích není ideální ještě ani teď, v předvánočním čase.

Upřímné poděkování patří čtyřem dobrovolnicím, které se v řádu několika týdnů průběžně stávaly nedílnou součástí týmu pečovatelek a bez jejichž nezištné pomoci bychom to skutečně nezvládli. Uznání a upřímné poděkování patří rovněž vedení Charity Kyjov, všem spolupracovníkům, vedoucím středisek i jim podřízeným pracovníkům, kteří za těmi „nejpotřebnějšími“ dennodenně dojíždějí; zvláště pak za vysoké pracovní nasazení v této nelehké době.

Přeji všem, abychom se pokusili čas adventního očekávání strávit skutečnou vnitřní obnovou a vzájemnou podporou. V čase vánočním ať nás všechny narození Dítěte-Spasitele naplní pokojem a radostí; ať tento pokoj a radost dokážeme přinášet do domovů těm nejpotřebnějším i svým blízkým.

Pevné zdraví a vše dobré do nového roku!

Jitka Rybová
PR, Charita Kyjov

Vážení a milí,

zastavte se prosím, čtěte..., píše Vám obyčejná máma, máma tam od lesa, od Špičákové hájenky, ze Židovin, od koní starokladrubských...

Stůjte a rozhlédněte se kolem sebe. Opět k nám též letos přišel ten přenádherný čas, čas adventní! Jaká to nádhera, ten náš čas předvánoční. Čas, kdy děti i dospělí vyjeví svá možná nejtajnější přáníčka a přání. Přesto cítím, že je to jiné než obvykle.

Proč? Co se to v letošním roce s námi stalo?? Já vím, co se stalo se mnou, myslím si, že vím, co se stalo s mými nejbližšími, neboť i v jejich případech jsem pouhým pozorovatelem, nemohu ani jako máma vědět, co ve svém nitru cítí, pokud to nevyjádří slovy, gesty, mimikou obličeje.

Jedno ale bezpochyby máme v roce 2020 všichni ve Vacenovicích společné. V letošním roce nám bylo připomenuto Bohem, Přírodou, Vesmírem..., kým kdo chcete, jak omezeně vládneme svým časem a děním kolem nás. Každý z nás žijeme svůj život a současně s tím každý, ať už to chceme nebo nechceme, ovlivňujeme životy těch „druhých“ kolem, ať jsou nám drazí, či lhostejní. Žijeme spolu nebo jenom vedle sebe. Den za dnem, tak, jak kdo uzná za vhodné. Snažíme se plánovat budoucnost sobě i těm okolo nás.

Tento rok byl najednou však jiný. Do našich životů vstoupilo něco, s čím jsme nepočítali. Neznámý nový nepřítel, se kterým nechceme mít nic společného, ale on na to nedbá, stále se nám připomíná. Omezuje nás, naše svobodné uvažování a rozhodování. Je otravný, protivný, zdánlivě nezničitelný. Přišel k nám Covid-19. Lékaři dělají co mohou, vědci dělají co mohou, vláda dělá co může, informace se na nás hrnou ze všech stran. A co my? My děláme co můžeme? Ano, myslím si, že děláme, protože se snažíme dál žít naše životy tak, jak nejlépe to v této době covidové, jak já tomu období říkám, jde. Snažím se proto žít jako snad každá máma. Snažím se mít radost, abych ji mohla rozdávat, snažím se mít odvalu, abych ji mohla dodávat, snažím se udržet si střechu nad hlavou pro svoji Rodinu, protože moje děti a vnoučci potřebují přístav, kam jejich lodičky života připlouvají v bouři, která je kolem nás.

Jsem máma a bába lidí od koní kladrubácků. Naši Rodinu netvoří jen lidé, do naší Rodiny patří i starokladrubští koně, které chováme více jak třicet let. Ve Vacenovicích jsem našla s celou naší Rodinou přístav, krásné tiché místo, kde je

klid, který občas sic naruší „blázen“ na motorce, který nám projede přes dvůr, ale přesto je to nádherné tiché harmonické místo...

To se Vám nemůže přihodit, aby Vám někdo jen tak projel, či prošel se psem dvorem a ani nepozdravil, že? Případně vlezl do Vaší zahrady a sbíral si tam bedle, aniž by si všiml, že zahrada je plná jídla a on ho zdupe tak, že není k žrádlu. Nechtěla jsem mít plot, kdo by taky ty kilometry pletiva platil, když v důsledku je to zbytečné, že ano? Ten, kdo Vám chce ublížit, si klidně přece donese plotové nůžky a cestičku si udělá... Nechtěla jsem ani zeď, ještě zbytečnější investice, kdo by chtěl v tak krásném koutu přírody žít za zdí jako vězeň, a notabene nevidět, kdo s klackem číhá za branou, aby ho majzl po hlavě... Chtěla jsem, aby i lidé kolem nás mohli mít radost z krásných koní, kterými koně starokladrubští bezesporu jsou.

V roce 2003 jsme prodali vlastní dům, nové stáje a přijali jsme nabídku od Obce Vacenovice, abychom přemístili svůj chov starokladrubských koní na místo, kde budeme mít klid na svoji chovatelskou práci. Od tohoto roku budujeme celá rodina tzv. „na zelené louce“ hřebčín, jehož hlavním cílem je utvářet život umožňující prostředí v němž by dokázali pobývat ve společné harmonii, při vzájemné toleranci a pochoopení každodenních potřeb lidí a strokladrubských koně.

Část tohoto odstavce byla včetně podrobné historie našeho chovu zveřejněna v letos vydané knize o zemském chovu starokladrubských koní. Psala jsem ten text s příslibem, že mám možnost sdělit veřejnosti svou ideu uplatňovanou v našem chovu mých milovaných starokladrubácků. Ovšem text se zdál býti zřejmě příliš dlouhý, a tak to podstatné se tam už jaksí nevešlo.

Bylo mi z toho zpočátku velmi smutno na duši, avšak můj strážný anděl mě velmi miluje a tak jsem na počátku listopadu dostala tuto úžasnou nabídku, abych o našem hřebčíně napsala něco pro Vás, moje milé spoluobčany Vacenovic, do zimního zpravodaje, a že to může býti klidně dlouhý článek, že to nevádí.

Ó jaká milost Osudu, neboť náš syn Radoslav, kterého někteří možná od vidění znáte, mi někdy vyčítá, co jsem pro naše koníky za ty roky já sama udělala, když o nás nikdo neví a netuší ani, co vlastně děláme jako rodina a co je naší snahou, že nejsme státem dotováni a neděláme koně pro peníze. Chytila jsem tedy tuto laskavou příležitost za pačesy,

vzpomněla jsem si na svůj text do knihy, kterou vydalo v tomto roce nakladatelství pana ing. Dalibora Gregora a řekla jsem si, že pokud to mělo zůstat utajeno národu, nemělo to zřejmě zůstat utajeno těm, kteří žijí vedle nás.

Těm, se kterými se na své cestě z práce na katastrálním pracovišti každý den ráda setkávám, těm, se kterými se zdravím, když občas zajdu nakoupit a netáhnou vše z Kyjova, neboť přijíždím autobusem zpravidla, když je již obchod zavřený, těm, kteří se občas ptají, jak se tam u lesa máme a proč nejezdím na kole (no, při mém štěstí bych si na těch hrbech rozbila víte co :-)) a táhnout s sebou přes ty letošní kaluže navíc ještě kolo fakt vůbec nepotřebuji :-)).

Tož tu Vám předkládám k poctění, co se do té poučné knihy renomovaného autora jaksi nevešlo (jen pro návaznost a pochopení celkové si dovoluji znovu ocitovat již zmíněný odstavec, který se ještě „vešel“):

V roce 2003 zakoupili manželé Dobrovští pozemky od Obce Vacenovice, kde je postupně budován tzv. na zelené louce hřebčín, jehož hlavním cílem je utvářet život umožňující prostředí v němž by dokázali pobývat ve společné harmonii, při vzájemné toleranci a pochopení každodenních potřeb lidí a starokladrubských koně. Pro své odchovance dnes hledají: „lidi, kteří respektují skutečnost, že kůň není věcí, ale živou bytostí, která má své potřeby tělesného rázu, tedy jí..., spí..., hraje si i pro lidi pracuje..., především však má i své duševní potřeby. Je živoucí bytostí, která si jako my lidé ráda vyhledává pro sebe své lidské přátele.“

Jejich úkolem je najít pro své koně takové lidské bytosti, které jsou schopny jimi odchovaným koním umožnit vzájemně naplněný společný život od okamžiku převzetí zodpovědnosti za zajištění veškerých potřeb až do konce jejich životní cesty.

Během společných let, jak s oblibou říkává paní Žofie, sami totiž poznali to kouzlo bezbřehé lásky, pochopení a tolerance starokladrubských koní k nám lidem, jejich touhu po spolupráci, ochotu vyhovět našim přáním, schopnost prohlubování vzájemné komunikace, zájem o náš lidský svět, jeho vnímání i společné poznávání. Poznali, že: „starokladrubský kůň není přežitkem minulosti, patří do naší současnosti, neboť ve světě, kde často vládne jenom lidská touha po moci a penězích, je schopen nám lidem poskytnout útočiště, můžeme se ho dotknout, vnímat jeho klid, na chvíli se zastavit, obejmout ho, hladit...“

Závěrem opět paní Žofie: „Můžeme s ním být, je živý jako my. Vnímá nás jako živé bytosti, je schopen se o nás postarat, když my se postaráme o něho. Ví, kdo je jeho Rodina a jakou z jeho strany potřebuje péči. Navzájem si pomáháme žít v této podivné době, společně jsme vstoupili do nového tisíciletí.. Společně kráčíme životem, přijímáme spolu vše, co nás na naší cestě potkává. Je naším posláním všem, kdo chtějí naslouchat a vnímat, naše poznání sdílet! Plníme tím svá předsevzetí a sen o znovuzkříšení toho jedinečného nenahraditelného koňského plemene, posouváme geny po časové ose co nejdále, chráníme a udržujeme tak kulturní dědictví našeho národa.“

Tolik o minulosti a současnosti hřebčína Dobrovských. Budoucnost přichází a každým okamžikem se mění v přítomnost. A tolik i můj text, kterého se veřejnosti nedostalo v knize, která měla zachytit to, o co se naše Rodina snaží. Dnes do naší hřebčínské Rodiny patří též lidé, kteří nás pravidelně navštěvují, tráví s námi svůj volný čas; rádi, s láskou a pochopením pro naši práci nám dle svých možností

S Bolčou

Rado s Edíkem Žádovice

posílají. Jim všem tímto vyslovuji svůj veliký dík. Děkuji jim za to, že mohou být i jejich obyčejná „máma“ od koní, která má svoje chyby, pocity, nálady, která se snaží s nimi společně přežít tuto dobu covidovou.

Poděkování patří také našim andělům, kteří nad námi roztáhnou svá křídla, věnují slámu pro koně, poskytnou půjčku v pravý čas, přijedou se sněžným pluhem, když už mi nejdou vytáhnout únavou boty ze sněhu kolem hřebčína, poděkování patří také Vám, mým milým spoluobčanům, kteří nám dopříváte klid a respektujete náš životní prostor.

A to je to, co můžeme pro sebe navzájem vždy udělat všichni. Respektovat se navzájem, pomoci tomu, kdo pomoc potřebuje, tolerovat názory druhého, pokud nás jimi neohrožuje na životě, mít úctu ke stáří, ať už je lidské nebo koňské, vždyť dá-li Pán Bůh, na každého jednou stáří dolehne...

Můžeme být spokojeni s tím, co máme, protože to není vůbec málo. Jen se kolem sebe podívejte, kolik toho všichni máme. Televize, počítače, mobily... Prostředky komunikace dnešní doby. Jsou ale také knihy, obrazy, muzea, divadla, zámky a také starokladrubští koně, jediná vládou ČR vyhlášená živá kulturní památka na světě.

Pokud se s námi chcete setkávat, sdílet naši radost z jejich přítomnosti, můžete.

Máme www stránky s příběhy, máme fb s aktualitami (např. jak nám letos hořel stoh sena), vydáváme též kalendář s fotografiemi našich koní očima našeho syna Jakuba, který za příspěvek koníkům můžete letos získat. Můžete tak s námi pobýt, kdy se Vám zamane. Svoje koně neopouštíme v jejich stáří, doma je dochováváme do jejich posledních dní, s láskou a porozuměním. I Vám si tímto dovoluji popřát, aby jste alespoň letošní čas adventní prožili s těmi, kteří Vás milují a chtějí trávit s Vámi svůj čas též s láskou a porozuměním v poslední dny roku 2020.

Přeji nám všem spokojený život v nadcházejícím roce 2021 v našich milovaných Vacenovicích. A někdy možná na viděnou u lesa, tam kde žije Hřebčín Dobrovský Vacenovice – Domov starokladrubských koní.

Krásné Vánoce a šťastný nový rok 2021 Vám všem tímto přeje

*Žofie Dobrovská,
Vacenovice č. p. 706*

S Kapčou máma

Sedíme u kruhovky

VZPOMÍNKY PAMĚTNÍKA...

Frontové události ve Vacenovicích roku 1945

Letos si připomínáme 75. výročí konce jedné z nejhorších válek v historii. Myslím, že všeobecná fakta a čísla všichni znají, historici se mírně rozcházejí v konečných údajích, ale na 60 milionech obětí se shodnou asi všichni...

Co je psáno v našich kronikách k této strašné události, to už bylo mnohokrát zveřejněno, takže to letos nebudu opakovat. Ale přiblížila bych Vám několik vzpomínek mého otce Antonína Ryby na tuto dramatickou dobu, který je ve věku 94 let jedním z posledních pamětníků těchto událostí.

Otci bylo tehdy necelých 19 let a takto vzpomíná na tehdejší události. Nevím, jestli všichni měli tak dramatické zážitky, ale dle vyprávění mohu být ráda, že jsem se narodila...

Blížil se konec války a fronta procházela těsně okolo naší vsi a posléze i naší obcí.

Lidé se logicky báli o své životy, své majetky, panovala nejistota, a tak se snažili hledat úkryt. Zvěsti šly děsivé. Kdo měl dobrý sklep, schovával se tam, někteří si v lese vystavěli bunkry. Stejně jako otec se svými staršími bratry. V lese za Růdníkem, na místě zvaném U sedmi cest, vykopali jámu v zemi, pokryli ji kmeny stromů, větvemi a zamaskovali mechem. Koně přivázali poblíž a čekali, co bude. Už si přesně nevzpomíná, jak dlouho tam byli, ale výsledek byl ten, že jak se fronta blížila, blížil se také velký hluk. Koně se plašili a jejich kobyla Květa otce dost bolestivě kopl. Pak se objevili ustupující Němci a chlapcům řekli, ať jdou domů, že tam budou ve větším bezpečí.

Že v lese bude boj. Tak se pak schovávali v obecním, teď Habánském sklepě.

Šlo jich mnoho a jejich velitel hledal někoho, kdo by odvezl jejich dva raněné do Koryčan, kde byl lazaret. Stařeček František Ryba, tehdy starosta, zapřáhl koně a vydal se na cestu. Němci se nezdrželi a zanedlouho přišli do Vacenovic ruští a posléze rumunští vojáci. V tu dobu byl stařeček už několik dní pryč a neměli o něm žádnou zprávu.

Rodina už měla velký strach a tak se otec rozhodl, že ho půjde hledat. Napadlo ho, že by mohl být ve Skoronicích, žila tam jeho teta, matčina sestra Anna Šindlerová.

Okolo zrovna projížděl směrem na Dolní Konec vůz s rumunskými vojáky a měli s sebou českého kapitána. Snadno se domluvili. Oni potřebovali průvodce a otec bezpečný doprovod. Dojeli až k Okorálům. Tam nastaly problémy. Průchod nebyl možný. Bojovalo se, vybuchovaly granáty, blízko zněla střelba. Tam také potkali Jožku Synka, který se převlékal do ruské uniformy. Chtěl jít s vojáky a taky šel. Vrátil se asi po půl roce, přijel na motocyklu. Ale tehdy v lese se převlékl, řekl otci, že jde s vojáky a vtiskl mu do ruky pušku, ať mu ji odnese k Synkovi na rožek, ať ji schovají na hůru. Ten český kapitán chtěl, aby šel otec s nimi a dělal jim průvodce, ale on odmítl, řekl, že musí najít tatínka. Tak ho poslal zpátky do dědiny spolu s jedním zraněným rumunským vojákem. Ve škole byl zřízený lazaret. Vybavuje si, že byli asi stejně staří. 17 let. Mladíček.

Antonín Ryba na dvoře rodného statku č. p. 38 r. 1954

Antonín Ryba v r. 1944 jako odvedenec

Antonín Ryba v r. 1957

Po cestě uviděl v poli zajíce, a když už nesl pušku, bez zaváhání na něj vystřelil. Vůbec netušil, že se v okolí mezitím zakopali vojáci a jeden Rumun, co byl nejbliž, vyskočil ze zákopu a chtěl ho zastřelit. Bylo velké štěstí, že měl s sebou toho vojáka, který vše srovnal. Už bez dalších příhod ho odvedl do školy, předal ho ošetřovatelům a ze zvědavosti nahlédl do okna. Zrovna jednomu nebožákovi řezali nohu pod kolenem...

Druhý den ráno šel znovu hledat tatínka a šťastně došel po silnici přes Milotice až do Skoronic k Šindlerům a zjistil, že tam tatínek opravdu byl. Ve zdraví dojel do Koryčan, ale cestou zpět mu ve Skoronicích Rumuni zrekvírovali koně. A zrovna to ráno se fronta přemístila dál a tak vyrazil na cestu domů, ale lesem, na rozdíl od mého otce, který šel tentokrát po silnici.

Tetička nabalila otci pro maminku kvasnice a ten vyrazil na cestu. Zkusil to opět po silnici, ale na kraji dědiny u kříže seděl rumunský voják, a jak ho uviděl, začal posunkovat, aby lehl a volal: „Civil pošol, germán stríľaj...“ a v ten okamžik se ocitl pod palbou německého kulometu. Měl velké štěstí, že stál u mostku, takže skočil do járu. Snažil se odplazit do bezpečí a za občasných střelby se mu to nakonec podařilo. V jednu dobu byl už dlouho klid, tak zkusmo vystrčil nad hlavu kabelu. V mžiku byla prostřelená. Ten den kvasnice mamince už nedonesl. Celé to trvalo až do setmění, pak se šťastně dostal k Miloticím a tam u statku bydlela jeho sestra. Vešel do dvora, unavený, zkrhlý a opět šlo o život. Znovu na něj mířily zbraně. Zrovna u nich byl rumunský důstojník

se spoustou vojáků a nikdo nečekal, že se tam zničehonic zjeví nějaký civil. Ale nakonec dostal podepsanou propustku a za tmy šťastně došel domů, kde už rodina i s tatínkem netrpělivě čekala, kdy a zda se vrátí.

Co se týče koní, tak Květu našli ustájenou ve Vacenovicích u Práglů, kde také pobývali vojáci a kobylu si již přivlastnili. Měla ostříhanou hřívu a na krku vystříhané číslo 87. Druhého koně zahlédl pár dní nato za vozem s rumunskými vojáky, jak odcházeli z obce směrem na Vinohrádky. Chtěl si ho odvézt a opět na něj mířily pušky. Ale nakonec i jeho dostali zpět...

Byla to strašlivá doba a Vacenovice měly velké štěstí, že tyto frontové události všichni přežili.

A úplně na konec si vzpomněl, že prvního Rusa prý dovedli stařeček Jašík od Ratíškovic, jak se fronta blížila, šli jich k Ratíškovicím naproti vyhlédnout. Němci utíkali směr Brno.

A na příchod ruských vojáků má nejsilnější vzpomínku tu, jak do dědiny přijelo asi 10 důstojníků na překrásných, vysokých, bujných hřebcích.... Tatínek, milovník koní, na nich mohl oči nechat. Později se dozvěděl, že přijeli ze Slovenska z hřebčína v Topolčiankách.

*Dle vyprávění pana Antonína Ryby
napsala Lenka Svorová*

Svatební kuchařky

Jak se zvalo na svatbu asi do roku 1950

14 dnů před svatbou se zvalo u přespolních a týden před svatbou zase místní hosté. Svatby bývaly v úterý. V pondělí bývala „svíca“, rozloučení se svobodou. To se sešli mládenci u ženicha a potom šli k nevěstě. Po občerstvení si rozdělili družičky a hosty. Každý mládenec měl kromě družičky ještě na starosti rodinu, kde nebyli mládenci nebo družičky. Po obřadech v kostele se šlo k nevěstě, pokud se měla stěhovat k ženichovi. Potom se šlo k ženichovi. Tam se trochu pojedlo a všichni se rozešli domů přesléct do všednějšího kroje. Ženich s nevěstou museli obejít všechny svatebčany, aby přišli k obědu a na večeři. Nejdůležitější hosté byli kmocháčci. Ti měli vyhrazené místo v čele stolu a pod obrazem svatých. Museli mít nejlepší jídlo a někdy se křičelo na kuchařky: „Před kmotřenku nejsú stehna!“ a běda, když už nebyly ani v kuchyni. Nesmělo se obědovat, dokud kmocháčci nepřišli a oni si ještě před tím chvilku zdřímlí, a tak se obědvalo až třeba před 4. hodinou, a to už všem kručelo v břiachu, ale nedalo se nic dělat. Po obědě se popíjelo a pozpívalo a přišli muzikanti a šlo se do hospody. (Ve válku se nesměly zábavy konat, tak se tančovalo ve vyklizené stodole). Pak se šlo na večeři a po večeři bylo u nevěsty „čepení“. To dvě ženy měly v koutě prostřenou plachtu a za plachtou zase druhé ženy oddělávaly nevěstě věnec (ohradu) a zpívaly: „Spánembohem kamarádko, Spánembohem zůstávej a po všechen čas života dobře se tady mívej....“ Než to pozpívaly, tak nevěsta už měla čepce a ženy začaly zpívat: „Dones nám Jožinku vína džbán, začepily jsme ti tulipán, za stolem na lavce nebude pohlédát na chlapce...“ Jožinek B. nesl džbán a kuchařky oddělávaly plachtu a tam se škňůřil starý chlap ve staré drndě – to bývalo smíchu! Ted se

začali všichni shánět po nevěstě. Ženich ji našel mezi hosty, políbil ji a už se drželi spolu. Bývalo to dojemné. Napřed slzy, potom zase smích. Nevěsta mívala nejméně 3 čepce: od křtící kmotry, od biřmovací kmotry a od tchýně. V každém čepci měla nevěsta sólo a ženicha „všední“ chlapci zdvíhali na židli a pak ho nesli do šenku a musel jim zaplatit nějaké pití. Po půlnoci byla ještě jedna večeře. Ráno někteří mládenci, kteří byli ještě „schopní“, tak vzali „tragač“ a chodili pro družky. Družky ještě spaly, tak je naložili v rubáči a košilce a polospící vezli na svatbu. Bývalo to legrace. Ženich s nevěstou museli zase ráno (žádné vyspávání) všechny svatebčany znovu pozvat na svatbu.

Moje matka celý život chodila po svatbách vařit a v noci si to ještě povídala s otcem, co tam bylo, jak to vše probíhalo. Myslela, že já spím, a tak jsem všechno slyšela. Jednou druhý den po svatbě šla vařit a pomocnice tam nebyly, tak se po nich sháněla a oni vodily novomanželku po humně, že nemohla chodit po svatební noci... Nebo šel průvod svatební po dolním konci a stařecci u silnice měli židle a dívali se. Nevěsta měla už 20 roků a stařenka ji kritizovala: „Takové děcko a už se to vdává!“ Stařeček jí říkali: „Ná ty stará trúbo, dyť jsem si ťa brál, když ti bylo 15 roků!“ a stařenka řekla: „Ale já už jsem byla dívka!“ Taky jsem se vdávala velice mladá a tetička Šťastná (Ernestýnka) prohlásili: „Takové děcko, dyť sa to bude ještě v noci odkopávat!“

Když někdo dělal svatbu, celá rodina se jim snažila pomáhat. Když byly ještě lístky, tak jim nějaké šetřili, aby aspoň měli trochu hovězího masa, jinak byly slepice a kuřata domácí. Když se začaly zadělávat koláčky, tak už začaly tetičky a kmotřenky nosit slepice, máslo, cukr, mouku, mák

a tvaroh a hlavně vajíčka. Všechny tetičky dávaly pozor, co přinese kmotřenka, ta se snažila přinést nejvíc. Až to bylo s potravina lepší, tak se už dávaly peníze. 100 Kčs na dospělé a 50 Kčs na dítě. Byli jsme na svatbě u švagra a druhý den navečer už se všichni rozcházelí a jedna děvčička nechtěla jít domů, ona že snědla teprve za 37 Kčs. Byla čerstvá školáčka a celou svatbu si to počítala.

Některé hospodyňky si z toho „přineseného“ chtěly ušetřit, tak si to v komoře schovaly, ale moje matka dělala kuchařku a měla o tom přehled, tak když něco chybělo, tak to šla hledat. Kdyby bylo něčeho málo, tak by se to svedlo na kuchařku. Jedna hospodyň seděla na škopku s masem

a matka se s ní musela o to maso přetahovat a okurky nechtěla dát k tlačence na snídani, že to oni mají na zimu. Jedné hospodyně večer říkala, ať ráno (druhý den) zařeže 2 slépký na polévku, a když ráno šla matka vařit, tak ona hejno slepic hnala do humna. Matka jí ale poručila 2 zařezat a nepomohlo žádné smlouvání. Jedna si zase schovala plnou babůvku vajec pod postel, ale přece je neuchránila. Jedna svatební matka se po svatbě chlubila ženám, že to byla dobrá svatébka, ani jeden chlap nebyl ožralý, a sousedka jí říká: „Šak ani nebylo z čeho!“

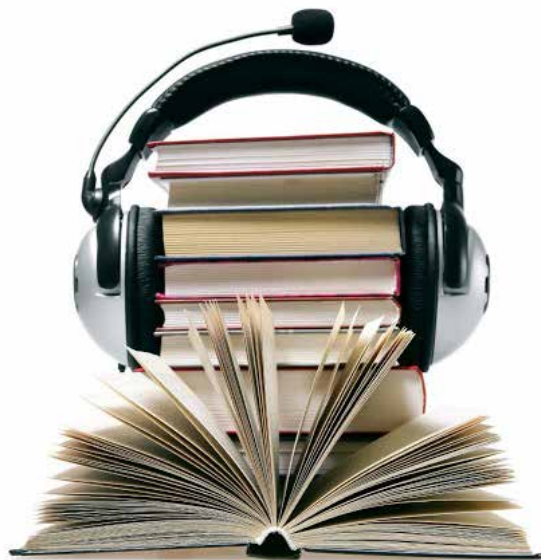
Anna Gasnářková

Malé seznámení s audioknihami

Jelikož byla v době koronavirové krize a vlivem vládních opatření místní knihovna zavřená, spouště čtenářů asi literatura chyběla. A tak jsem se rozhodl podělit se o své zkušenosti s „mluveným slovem“. Už dříve jsem totiž dospěl k rozhodnutí, že bude pro mne pohodlnější „číst knihy ušima“ a po poslechu své první audioknihy jsem uznal, že tohle je ta správná cesta, jak si osvojit česko-slovenskou, evropskou, ale i světovou literaturu, a tak jsem zůstal u této formy „čtení“ doposud.

Výhod při poslechu audioknih je hned několik. Např. formát souborů mp3, ve kterém se stahují digitální soubory, je dnes nejrozšířenější formát nejen pro audioknihy, ale i pro poslech hudby a čehokoli ve zvukové formě. Digitální soubor také lze nahrát do jakéhokoli zařízení, které tento formát podporuje. Další výhodou je fakt, že jakmile nahrajeme soubor do určitého zařízení, můžeme si kdykoli z tohoto zařízení nahraný audio soubor spustit, a to platí i pro audioknihy. Také s sebou nemusíte vláčet klasickou knihu či čtečku e-knih, protože dnešní doba umožňuje přenos digitálních souborů v podstatě na jakémkoli zařízení, které spousta lidí běžně používá a nosí s sebou. Jako nejjednodušší se nabízí mobil, tablet či přehrávač mp3 souborů. Doma je to pak televize podporující zvukový formát mp3, stolní počítač nebo notebook, ale i autorádio. Nevýhodou je snad pouze výdrž baterie daného zařízení.

Na rozdíl od tištěné knihy či knihy v elektronické podobě je zde nesporná výhoda, a tou je „nulová skladnost“ digitálního souboru. Stačí mít jen dostatečnou kapacitu v úložišti daného zařízení. Já osobně poslouchám nejčastěji audioknihy v mobilu anebo přes Bluetooth v automobilu. Jelikož mobil nosím s sebou stále, mohu tak audioknihy poslouchat během venčení psa, jízdy na kole nebo v autě místo rádia a dalších činnostech běžného života. Třeba i při čekání u lékaře nebo na úřadu a v době koronaviru také ve frontě při čekání na odběr a tím si zpříjemnit čekací dobu. Protože audioknihy poslouchám už devět let, prošlo mně za tu dobu ušima spoustu zajímavých titulů a žánrů. Ročně poslechnu přes čtyřicet titulů, a proto bych se chtěl podělit o své zkušenosti, kde a jak audioknihy kupuji, a přidám pár tipů, které by mohly zaujmout.

Zmíním se ve zkratce o historii vzniku audioknih. V době nedávno minulé (před rokem 1989) se výraz audiokniha nepoužíval. Takto vzniklá díla se nazývala mluveným slovem a primárně byla určena pro nevidomé a slabozraké. Naším tehdejším největším vydavatelem byla Knihovna a tiskárna pro nevidomé K. E. Macana a jako nejčastější přenosné médium se používala klasická magnetofonová kazeta nebo méně často také gramofonová deska. V té době se vůbec nekladl důraz na kvalitu střihu a sladění doprovodné hudby, a tak byly nahrávky všelijaké. Přesto světlo světa spatřilo několik stovek originálních a dnes i ceněných titulů, které jsou ovšem oficiálně neprodejně. Knihovny je nabízí pouze pro čtenáře s vadou zraku.

Dnes se však audioknihy dají běžně koupit v jakémkoli internetovém knihkupectví, ale ten, kdo audioknihy ještě nezná, by měl vědět, že existují ryze specializované e-shopy, kde se prodávají jen audioknihy. Mezi ty dva nejznámější patří weby **audioteka.com** a **audiolibrix.com** (jinak také Alza nebo Plmknihy aj.) Zde najdete tisíce zvukových knih všech žánrů, světových i českých autorů, světové bestsellery či jen krátké povídky nebo prvotiny. O audioknihách by se dalo vyprávět i psát hodiny a stejně by to nestačilo. Pokusím se tedy shrnout stěžejní informace do tohoto článku.

Bez vydavatelů by však neměly tyto specializované weby co prodávat, a tak bych nejdříve představil nejznámější vydavatele ryze mluveného slova. Mezi TOP patří české nakladatelství OneHotBook, které má na svém kontě řadu světových bestsellerů, ale také spoustu domácí produkce.

Stačí jen připomenout světoznámé autory, jako jsou Stephen King, Jeffrey Deaver, Lars Kepler, Peter May, Erich Maria Remarque, Agatha Christie, nebo nám dobře známého Evžena Bočka a celou jeho sérii o aristokratce Marii III. Z českých autorů to jsou Jiří Hájíček, Alena Mornštajnová, Petra Dvořáková a spousta dalších. Z děl jsou to např. historická díla o císaři Karlu IV. či Marii Terezií nebo „pecky“ jako jsou horory TO, Řbitov zvířatek, Osvícení, Doktor spánek, Terror nebo Psycho. Také dystopii (antiutopii) od Margaret Atwoodové Příběh služebnice a pokračování Svědectví. Postapokalyptické drama od Dmitryje Glukhovského Metro 2033, 2034 a 2035, vynikající sci-fi od Andyho Weira Marťan, nebo veleúspěšný titul do Franka Herberta DUNA. Řadu audioknih pro děti jako Muníci, Jak vycvičit draka, Nekonečný příběh, sérii od Jo Nesba o Doktoru Proktorovi a mnoho jiných. OneHotBook je prostě česká jednička a toto nakladatelství už sklídilo řadu prestižních ocenění, která se každoročně udělují jako titul Audiokniha roku. Jsou známí především precizním zpracováním, výbornou volbou interpretů, skvělou režii a zvukovým doprovodem. A kdo z posluchačů nikdy neposlouchal nějaký titul od OHB, jako by nežil.

Mezi druhé největší vydavatelství na české scéně patří nakladatelství Tympanum a mezi jejich „pecky“ patří Neil Gaiman a jeho sci-fi Nikdykde či Američtí bohové, George R. R. Martin a jeho nesmrtelná saga Hra o trůny, Dan Brown a jeho série o americkém symbologovi Robertu Landonovi nebo úspěšná kniha Dům z karet od Michaela Dobbse a také řada titulů pro děti a mládež. A co je zajímavé, že tyto vydavatelství mají nasmlouvané i své interprety, kteří většinou načítají právě audioknihy pro ně.

Od našich sousedů Slováků patří mezi jedničku nakladatelství Publixing a Slovart a jejich série od bývalého kriminalisty píšícím pod pseudonymem Dominik Dán a jeho drsné a leckdy pravdivé krimi „z našeho města“ v nepřekonatelném přednesu Mariána Geišberga, který už bohužel žádnou audioknihu nenačte (před dvěma lety zemřel). Nebo slovenského mistra napětí Jozefa Kariky a jeho horory jako jsou Trhlina, Tma, Strach či krimi mapující působnost slovenské mafie. Také mají na svém kontě několik současných titulů jako Homo Asapiens, Sviňa, Fulmaya a další. Samozřejmě jsou všechny tituly načteny slovenskými herci.

No a nakonec vydává audioknihy také samotná Audiotéka, která má nespočet vynikajících audioknih. Vydali např. sagu o Zaklánači, současnou sci-fi od Petry Stehlíkové Naslouchač a Faja, veleúspěšné tituly od čínského spisovatele Liou Cch' Sin Vzpomínka na zemi, Temný les a Problém tří těles. Řadu autobiografických titulů, současné prózy i literatury z kategorie osobního a duchovního rozvoje.

Mimo to vydávají audioknihy také velké knižní nakladatelství zařazené ve skupině Euromedia nebo Albatros, ale i řada malých nakladatelství jako jsou Straky na Vrbě či Tebenas.

U audioknih rozhoduje především hlas interpreta, též se používá výraz *narátor*. Pokud někomu nesedne jeho hlas, může být pak z audioknihy zklamaný. Proto Audiolibrix i Audiotéka nabízí možnost ukázky zdarma – například Audiotéka až 50 minut, a to může o budoucím nákupu rozhodnout. Audiolibrix má zase propracovaný věrnostní program, možnost audioknihu vyměnit, pokud se někomu nelíbí (jen omezeně), a při využití jejich programu lze zakoupit většinu audioknih jen za 199,- Kč. Já využívám věrnostní program, slevové akce a body za hodnocení knihy na jejich webu.

Dříve jsem dostával audioknihy zdarma za účelem jejich recenze, dnes už na to nemám čas. Mezi nejznámější weby píšící o audioknihách patří **naposelch.cz** anebo **Panáček v říši mluveného slova**. A také jednotlivá posluchačská hodnocení pod konkrétním titulem na webech Audiotéky a Audiolibrix.

Audioknihy se dělí na zkrácené, plnohodnotné a dramatizace. Jsou načteny buďto celá audiokniha jedním narátorem, nebo se jedná o vícehlasou četbu, která se stává v poslední době mezi uživateli čím dál tím víc populárnější. Zkrácené audioknihy většinou nabízí Radioservis, který se také specializuje na dramatizace. To už připomíná divadelní hru nebo zvukové divadlo. Např. sci-fi titul **Otčina** nebo řada titulů od A. C. Doyle o Sherlocku Holmesovi. Posluchač má pak dojem, že když zavře oči, stává se přímým účastníkem děje.

Mezi oblíbené narátory patří Pavel Soukup, o kterém tvrdím, že i kdyby načetl třeba jídelní lístek, tak si toto dílo koupím. Dále pak Pavel Rímský, Igor Bareš, Valerie Zawadská, Petra Špalková, Veronika Khek Kubařová nebo Martin Stránský a mnoho dalších. Vynikající je Jirka Dvořák a v jeho podání trilogie od P. Maye **Ostrov Lewis** ve mně zanechala ještě dlouho po poslechu hluboký zážitek. Ještě větší zážitek jsem však měl, při poslechu válečného dramatu **Velký cirkus** o letcích RAF, od Pierra Clostermanna. Audioknih s touto tematikou je hodně a mohu doporučit také tituly **Sestřelen** od Františka Fajtla nebo **Nebeští jezdci** od Filipa Jánského. Ze současné válečné literatury to jsou třeba audioknihy **Americký sniper** nebo **Specialista**, které pojednávají o výcviku a bojovém nasazení speciálních jednotek SEAL. Pro příznivce historie bych pak doporučil vynikající sérii o fiktivní postavě **Hynek Tas z Boru**, kterou autor František Niedl zasadil mezi historický doložitelné postavy a události na přelomu 14. a 15. století. Za mne absolutní TOP a dost tomu napomohl i narátor Dušan Sitek. Za poslech také stojí historická krimi ze série **Kapitán Stein a notář Barbarič** od Juraje Červenáka, drastický thriller od Niklase Natt och Daga – **1793**, který je opravdu jen pro silné povahy. A nesmíme zapomenout na krále české historické krimi Vlastimila Vondrušku. Jeho titulů je snad nejvíce od jednoho autora na trhu mezi audioknihami.

V současné době je tedy z čeho vybírat a koronavirová krize dalšímu rozvoji audioknih jen napomáhá, jelikož herci mají omezené možnosti svého uplatnění a to, na co dříve neměli čas, jde v současné době téměř okamžitě. Dříve museli vydavatelé na svého interpreta čekat i několik měsíců. Pokud se třeba načetla nějaká první kniha z určité série, byl vydavatel nucen čekat, až bude mít konkrétní interpret čas, aby mohl v sérii jím načtené knihy pokračovat (např. série Lincoln Rhyme od Jeffreyho Deavera).

Do poslechu audioknih se může konec konců zapojit celá rodina. Stačí si jen vybrat titul, usednout třeba do obýváku a pustit si audioknihu přes TV s USB vstupem nebo přes jiné zařízení. O příběhu pak společně diskutujte, předvídejte děj, rozebírejte si charaktery postav a ukazujte dětem na příběhu to dobré a zlé. Pamatuji si, jak jsme jednou jeli na dovolenou na sever republiky, a po cestě jsem pustil dětem Robinsona. Příběh byl natolik úchvatný, že jsme se všichni těšili na další pokračování a v autě bylo absolutní ticho. Tehdy to byla verze v podání Miroslav Mejzlíka.

Závěrem dám pár dobrých tipů mimo ty, které zde už zazněly. Audioknihy se totiž dají koupit i na CD, které pak může posloužit i jako dárek pod stromček.

Pokud bych tedy mohl doporučit čtenářům zpravodaje, tak pro fanoušky českého fantasy mne uchvátil **Stín modrého býka** od Jitky Vebenské a Leonarda Medka v podání Jiřího Pobudy. Z té světové literatury to pak je od Anthonyho Raye série **Stín krkavce**, kterou namluvila narátorská dvojice Pavel Soukup a Ivan Lupták, který také exceloval v **Klubu rváčů**. Pokud se někomu líbí naučná literatura, jednoznačně bych zvolil **Astronautův průvodce života na zemi** od Chrise Hadfielda, což byl první kanadský astronaut, v podání Ladislava Freje a z té české to je pak **Případ Pavlína** od Martiny Formanové v podání Petry Špalkové. Jedná se o dramatický příběh naší top modelky Pavlínky Pořízkové. A nesmím zapomenout na strhující skutečný příběh českého horolezce Josky Rakoncaje o jeho výstupu na velehoru **K2 – 8611m** v podání Mirka Táborského. Z toho příběhu Vám bude doslova běhat mráz po zádech a nepřerušíte poslech, dokud audioknihu nedoposloucháte. Z sci-fi žánru bych určitě sáhnul po klasice od A. C. Clarka a jeho **Setkání s Rámou**, kdy tento příběh namluvil Martin Myšička, kterého také mám moc rád. Má výbornou barvu hlasu a velmi dobře se poslouchá. Tak tomu i bylo v životopisném fiktivním příběhu **Praga Piccola**. Z naší tvorby je to sci-fi od Emila Hakla Umina verze, kde se výborně uvedl David Novotný a Jana Stryková. Dalšími jsou krimi a thrillery, které mají asi největší zastoupení mezi audioknihami, a kromě již zmiňovaných titulů bych doporučil trilogii Bill Hodges od Stephena Kinga a zejména pak první díl **Pan Mercedes**, kde naprosto autenticky předvádí roli psychicky narušeného zabijáka Kajetán Písařovič. Klobouk dolů, jak tuto postavu dokázal věrohodně a uvěřitelně předvést, a jen skrze jeho výborný přednes jsem si koupil a poslechl také životopisnou knihu, kterou bych asi nikdy nečetl, **Dlouhá trnitá cesta** z pekla o životě rockové legendy Marilyn Manson. Za poslech také stojí severská krimi, zejména série **Milénium** od Stiega Larssona. A kdo neměl možnost vidět film, nechť si poslechne výtečný thriller od Dennise Lehaneho **Prokletý ostrov**, kde se role narátora ujal Pavel Rímský. Z historických audioknih je toho hodně. Jak o Vlastimilu Vondruškovi, tak Františku Niedlovi jsem již psal, ale určitě doporučuji knihu od profesora historie na Hebrejské universitě v Jeruzalémě Yuvala Noaha Harariho **Sapiens – stručné dějiny lidstva** načtené Lubošem Ondráčkem. Za poslech stojí drsný příběh z 2. světové války od Roberta Merleho **Smrt je mým řemeslem**. Kniha pojednává o životě nacisty Rudolfa Langa, který byl strůjcem zrůdnosti v koncentračním táboře Osvětim. Příběh naprosto famózně namluvil Norbert Lichý a bez povšimnutí nelze nechat také v jeho podání sci-fi drama **Den trfidů** nebo vězeňské drama **Motýlek**. A pokud jsem vzpomněl spisovatele Roberta Merleho, tak by si neměl nikdo nechat ujít dramatizaci postapokalyptického dramatu **MALEVIL**. I když je příběh zkrácen, je naprosto uchvacující a ne nadarmo byl ověnčen titulem Nejlepší dramatizace roku 2019. Pro milovníky přírody a snad i pro všechny lidi, co do přírody chodí, by měl do povinné četby patřit **Tajný život stromů**

od Petera Wohllebena v podání Aleše Procházky, která vypráví o tajemství přírody a jak to chodí v lese. Z humoru je u mne naprostá jednička **Saturnin** a právě audiokniha, kterou načetl vynikající Oldřich Vízner, neboť jsem se při poslechu této knihy neustále „řezal“ smíchy. A jak už jsem psal, výborná je také série o **Poslední aristokratce**, kterou načetla Veronika Khek Kubařová. Z těch dalších to může být třeba kniha finského autora Atrto Paasilinna **Stará dáma vaří jed**, kde si vzájemně sekundují Milena Steimasslová a Jan Zdražil, a určitě za poslech stojí také **Stoletý stařík, který vylezl z okna a zmizel** od Jonase Janassona v podání výtečného Martina Stránského. Další zajímavá a místy humorná audiokniha, která může zaujmout, je titul **Co mě naučil tučňák** od Toma Michella v podání Kryštofa Hádka. Je to skutečný příběh o jednom neobyčejném tvorovi. Ze společenské prózy by se mohla líbit **Dědina**, kde posluchači můžou poznat „své“ sousedy od Petry Dvořákové, anebo **Hotýlek** od Aleny Mornštajnové. Za poslech stojí také **Babička pozdravuje a omlouvá** se od Fredericka Beckhama, kde vynikne Valerie Zawadská. Nedávno jsem také poslouchal psychologické drama od Karla Čapka **Hordubal**, kde knihu famózně předčítá Igor Bareš. A ještě bych se zmínil o dvou titulech literatury faktu ze země „za velkou louží“. Ten první je s českou stopou, neboť knihu napsal Čechoameričan Jiří Boudník a jmenuje se **Věže – příběh 11. září**, načetl Pavel Batěk. Ne každému ale kniha sedne (jsou tam docela drsné i sprosté pasáže) a audiokniha **Řez do tuhého** od Judy Melinek v podání Magdalény Strakové, která vypráví svůj skutečný příběh o životě forenzní patoložky. Zde se také v jedné kapitole zmiňuje o obětech teroristického atentátu 11. září 2001. Jejím heslem je: „Těla nikdy nelžou. A kdo jim umí naslouchat, tomu odhalí pravdu“. Tahle kniha ale také není pro každého. Mne zaujala z čistě profesního hlediska a nezklamala mne.

Spousta audioknih je tvořena přímo pro děti, a to jak naučné, tak zábavné či dobrodružné. A herci, co tyhle audioknihy čtou, si na nich skutečně dávají záležet. A jelikož probíhala distanční výuka, pro mladé fyziky bych doporučil naučnou audioknihu **Straka v říši entropie**, kde jsou shrnuty a dobře vysvětleny na příbežích některé fyzikální zákony. Dějepis si pak mohou malí školáci zopakovat titulem **Panovníci českých zemí** v podání Vladimíra Brabce a pro volný čas bych doporučil třeba staré dobré **Lovce mamutů** od Eduarda Štorcha nebo příběh s duchovním významem **Sára – kniha první** o nadpozemské moudré sově Šalomounovi od manželské dvojice Esther Hick a Jerry Hicks.

Takže, kdo stále odolává pokušení si nějakou tu audioknihu poslechnout, dal jsem zde dost zajímavých a dobrých tipů, a to jsem se zdaleka nezmínil o všem, co by stálo dle mého názoru za poslech. A taky jsem spoustu audioknih neposlouchal, jelikož se to fakt nedá stihnout. Všem čtenářům zpravodaje přeji tedy hodně zdraví a té pravé vánoční pohody, kterou může podpořit i nějaká zajímavá audiokniha.

Martin Macek

DOBA KORONAVIROVÁ

Když se na konci minulého roku objevil v Číně virus, pojmenovaný později korona-virus, asi málo koho z nás napadlo, že se o něm bude mluvit dennodenně ve sdělovacích médiích. Zjara tohoto roku se dostal do Evropy a pak i do naší republiky. V Evropě na tom byla nejhůře Itálie a Česká republika se proti němu začala účinně bránit tím, že jsme na určitou dobu uzavřeli ekonomiku a stali jsme se v této době příkladem boje proti tomuto zákeřnému viru. Na konci jara a v létě se omezování postupně rozvolňovalo, lidé si postupně začali žít obvyklým životem a všechno se zdálo být pod kontrolou. Jenže s nástupem podzimu, otevřením škol a obnovováním běžného života se tento virus vrátil ve druhé vlně. Opět jsme byli nuceni nosit roušky, zpřísnila se hygienická opatření, přesto tento virus zde stále je, a navíc je rozšířen do takové míry, že naše republika se stala po nějakou dobu i nejhorší v Evropě. Pokud se něco takového děje, vždy nastává ve společnosti neklid, vládní činitelé na to reagují a dochází k odvolávání a ke jmenování nových ministrů a jiných lidí za to odpovědných.

Zda-li jednají politici a odpovědné osoby ohledně šíření koronaviru správně nebo ne, to ať posoudí příslušní odborníci. Jedno je ale jisté. Tato koronavirová krize, vztahující se k této celosvětové pandemii, obohatila náš mateřský jazyk o nové cizojazyčné výrazy, většinou anglické, předtím u nás ještě nepoužívané. Po vzoru Slovenska se pokusím tyto výrazy psát tak, jak se vyslovují, ne jak se píšou. Zjara tohoto roku jsme naši ekonomiku uzavírali, nyní naši politici slovo uzavření překřtili na lok-daun. Počátkem října u nás proběhly krajské a částeční senátní volby, pro lidi s koronavirem s možností drajv-in voleb. Toto slovo drajv-in jsme převzali ze Spojených států amerických. Je známo, že lidé v USA neradi chodí pěšky, většinou jezdí všude autem. Tito lidé často nakupují ve fast-fůdech, tedy obchodech s rychlým občerstvením, aniž by vystoupili z auta. Až si někdo v budoucnosti ve Vacenovicích nebo v blízkém okolí zařídí podobný obchod, jsem zvědavý, jaký nápis na něj nechá napsat, zda-li ten anglický drive-in fast-food nebo český, vjezdové rychlo-občerstvení. Asi ten první, protože je kratší a modernější. Tak jak se koronavirus šíří, přibývá i počet klastrů, tedy ohnisek nákazy. Doufejme, že i tyto klastry se podaří vymýtit. Někteří lidé nakupují občas oblečení nebo obuv v sekn-hendu, počestěném na sekáč. Každý určitě ví, co takový obchod prodává.

S výskytem koronaviru nastal problém s výukou dětí ve školách a tak bylo nutno distanční učení on-lajn, tedy na dálku: Rodiče se museli většinou postarat o to, aby děti byly na dálku napojeny přes nout-bůky nebo tablety na vyučující. Toto samozřejmě spojené s vyššími náklady pro rodiče s pořízením příslušné elektroniky a dohledem nad dětmi. Lidem se doporučuje, pokud to jde, pracovat z domova jako z houm-ofisu. Často slýcháme i od našich politiků v televizi či rozhlasu že je lepší mít ful-tajm-džob než háf-tajm-džob to znamená, raději mít práci na plný úvazek než na částečný. Hlavně abychom pak věčně nevysedávali u počítače a nepřestávali se hýbat. Jednou jsem v televizi zaslechl větu: Je podstatné, aby kvůli lok-daunu u nás nenastal blek-aut - Bez komentáře! Ministerstvo zdravotnictví

vypracovalo v poslední době pro zvládnutí koronaviru protiepidemický systém, ve zkratce PES. Lze si jen přát, aby tento pes nevrčel, jak říkají někteří naši odborníci a politici v tom nejhorším pátém levelu, pardon stupni.

Mnoho obyvatel ve Vacenovicích má doma počítač, tedy počítač, což vlastně ani počítač není, protože on většinou nic nepočítá, ale propojuje nás přes internet s celým světem, využíváme www, world wide web, tedy celosvětovou internetovou síť, nakupujeme přes něj, platíme faktury, získáváme informace z celého světa. V počítači máme software, hardware. Mladí si už ani nedovedou představit život bez fejs-bůku, tviteru, júb-tjuba, vots-apu, případně jiných anglicky nazývaných sociálních sítí. Někdy si můžeme i něco vygooglovat, s kamarádem četovat, psát si esemsky a ememesky, využívat fejs-bůk a další a další sdělovací vymoženosti k potěšení mladých a k nepochopení těch starších. A my starší v tom budeme někdy i tápat, co to vlastně znamená.

Přiznám se, že mimo internetu a e-mailu tyto sociální sítě nevyužívám, abych si více chránil své soukromí. Pokud jsme napojeni počítačem celosvětově, hrozí nám také nebezpečí zavírování počítače. Doufejme však, že takový, mnohem sofistikovanější, rozuměj jakýsi důmyslnější, propracovanější virus nepřeskočí někdy z počítače na nás a nenakazí nás. Nebo si snad preventivně nasadíme roušku i u počítače? Samozřejmě se u nás objevují i slova francouzského původu, aniž si to uvědomujeme, např. malér, fó-pa, deža-vy a jiné.

Když jsem počítal všechny ty cizí výrazy v tomto příspěvku do vacenovického zpravodaje, bylo jich mnoho a takových podobných výrazů bude určitě přibývat, a tak budou zaplavit český jazyk stále více. Většina z nich by se dala nahradit českými slovy. Takže záleží na každém z nás, budeme-li více používat ty cizí výrazy a budeme „modernější“ nebo si raději ponecháme ty české a zůstaneme „zaostalejší“.

Je jisté, že koronavirus v určité době překonáme, vymýtíme ho a tak nám zbudou jen vzpomínky na tuto pro nás všechny nelehkou dobu a nebudeme muset denně sledovat informace o počtu nakažených, hospitalizovaných, úmrtích jako z nějaké doby válečné. Věřme, že do Vánoc se doba uklidní, že nás nepřepadne splín, jakási ta blbá nálada, umocněná sychravým počasím v polovině listopadu, kdy se po dobu asi deseti dnů sluníčko na obloze ani neukázalo a kdy v této době bylo snad možným řešením projít se nebo proběhnout se v okolním lese kolem Vacenovic a pak si doma dát po procházce skleničku vína z letošní štědré úrody hroznů a tak si trochu zlepšit náladu. Až budeme v prosinci před Vánocemi pročítat tyto řádky, doufejme, že se počasí umoudří, že bude asi chladněji, ale napadne sníh a bude svítit tolik pro nás všechny potřebné sluníčko, prožijeme Ladovy vánoce, budeme se cítit lépe a nebudeme lamentovat nad tím vším, co jsme prožili. Lamentovat, lamentovat? Vždyť i toto slovo je cizího původu, zřejmě se k nám dostalo ze Španělska nebo Portugalska.

Pokud a do jaké míry tato koronavirová krize zasáhla do kultury, společenského života, sportu a hlavně, jak se vypořádali vyučující s jejich distančním on-line výukou žáků v naší vesnici, to ať napíšou do zpravodaje osoby povolanejší.

Vít Ingr

MOJE VOJENSKÁ SLUŽBA V PADESÁTÝCH LETECH

Do povinné vojenské služby jsem byl povolán v prvním odvodu. Z početného ročníku jsme byli odvedeni jen tři, ostatní až další rok. Byla nám nabídnuta možnost volby místa i dalšího osobního zájmu, pokud o to písemně požádáme. Toho jsem využil a požádal o posádku v Brně a jako osobní zájem jsem uvedl činnost fotografickou. Uvažoval jsem tak proto, že mi bylo Brno sympatické pro přítomnost bratra Jožky, který pracoval v té době u znárodněné fy Stork, a uvažoval jsem také o možné práci fotografa v armádě. Bránil jsem se pomyslením, že bych měl strávit dva roky nepraktickou a pro další život nevyužitelnou činností. Kupodivu mi bylo vyhověno v obou směrech. Nastoupil jsem do Brna do židenických kasáren k MDO, což byl měřický dělostřelecký oddíl se zařazením do fotočety. Po základním pořadovém výcviku jsem byl zařazen do poddůstojnické školy, jejíž výuka byla zaměřena na základy geometrie, práci s theodolitem, měření v terénu výpočetními metodami v souřadnicovém systému a práci s Multiplexem. Měřická technika byla všechna německá (tzv. kořistný materiál), na tehdejší dobu technicky na výši. Například s uvedeným Multiplexem bylo možno z leteckých snímků zhotovovat speciální mapy terénu i s vrstevnicemi. Tento kurs jsem ukončil s dobrým prospěchem a s návrhem na povýšení. Zůstal jsem ale vojínem pro nepříznivý posudek z obce. I když mě to mrzelo, bylo to vlastně štěstí. Bratr Jan, který narukoval za rok po mně, už takové štěstí neměl a byl nasazen do dolů na Ostravsku

k PTP, což byly pracovní technické prapory, kde sloužili beze zbraně a vykonávali těžkou práci v hlubinných dolech.

Naše služba byla snesitelná, naučil jsem se od kamarádů – vyučených fotografů – práci s technikou i v temné komoře. Chodili jsme na cvičení měření s theodolitem za město, na výcvik výpočetních úloh z geometrie, zejména v souřadnicovém systému. Pro některé to bylo dost složité, já jsem to zvládal. S Multiplexem jsem v druhém roce jako vojín vedl cvičení ve škole pro důstojníky v záloze. Nevím, jak mnoho mi přitom rozuměli, byly to většinou dělnické kádry. V témže roce jsem se dostal do skupiny výpočtářů tehdejšího Vojenského zeměpisného ústavu ve Vyškově – Dědicích. Tam vládla jako ve vojenském táboře tuhá disciplína. Naše skupina asi 30 vojáků a dva vyšší důstojníci měla však oddělené pracoviště. Skládala se také z části studentů – vysokoškoláků, kteří byli pro kádrové původy z dalšího studia na vysoké škole vyloučení. Tam bylo mezi námi velmi málo vojenské disciplíny, naši velitelé měli starost hlavně o to, aby neměli s námi venku mimo naše pracoviště problémy s naším ustrojením, zdravením atd. Říkali nám: „Vždyť vy nejste vojáci, vy jste hasičové, venku je nějaká kontrola, tak nechodte prosím vás ven!“

Náš útvar měl však ambiciózního velitele plukovníka Sachra, který si umínil, že se jeho útvar musí stát po vzoru Rudé armády gardovou jednotkou. Poněvadž se právě žádná válečná akce nekonala, byly stanoveny určité formy

DDVOD 1949

DDVOD 1949

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

TABLO FOTOČETY

výcviku, které by umožnily toto označení získat. Jako první to byla zásada, že se voják nesmí pohybovat v pracovní době jinak než v poklusu. Dále byl stanoven závazek, že všichni musíme mít nadstandardní tělesnou kondici, což znamenalo splnění sportovních výkonů pro získání tehdejšího Tyršova odznaku zdatnosti. Nebylo to snadné pro většinu mužstva, natož pro důstojníky, hlavně ty starší. Odměnou po získání tohoto odznaku byl nárok na jednu hodinu volna po večerce. Dalším závazkem po vzoru Rudé armády bylo zimní cvičení v terénu se spaním v zemljankách, ale i také stříhání dohola, přičemž jen zkrácení vlasů se neuznávalo. Toto opatření bylo pro nás nejbolestivější, protože to jiné útvary neměly zavedeno a my jsme vypadali venku

jako trestanci. Teprve až zasáhli rodiče vojáků – členové KSČ z Brna, byl stříh dohola zrušen.

Několik dní před ukončením řádné dvouleté vojenské služby vypukla válka v Koreji a my jsme se dověděli z rozkazu, že se naše služba prodlužuje na neurčito. Naše dobrá nálada z konce vojny se zhroutila a zůstali jsme déle sloužit spolu s těmi, kteří to měli za trest. I někteří velitelé naše zklamání chápali, ale v tehdejších podmínkách nám to pro svou vlastní bezpečnost nemohli dát najevo. Naštěstí se mezinárodní situace uklidnila a po šesti týdnech jsme mohli odejít s úlevou do civilu.

Ing. Blažej Ingr

MOJE ZÁŽITKY Z CESTY

Rok 2014 – 2015 se nesl v duchu Československého přátelství se Slovenskou obcí Sološnica. Naši slovenští přátelé byli několikrát ve Vacenovicích a my zase tam, a to jak na kulturních, tak i na sportovních akcích. Je jen dobře, že kamarádství a družnost mezi těmito dvěma obcemi pokračuje i dál.

Z mojí cesty do 86 km vzdálené slovenské obce Sološnica na motorce Simson S 51 mám jen kladné zážitky. Cestu jsem si užíval nejvíc, jak jsem mohl. Většinu cesty jsem jel tak, že za mnou nikdo a přede mnou nikdo, tak jsem se kochal, když to šlo. Cesta byla parádní, bezproblémová. Nejlepší pocit byl asi, když jsem viděl zříceninu hradu nad obcí Plavecké Podhradie, která je asi 3 km od Sološnice, což znamenalo, že jsem kousek od jednoho cíle. Po příjezdu do obce Sološnica jsem jel hned na obecní úřad, kde mi řekli, že paní starostka tam ještě není. Tak jsem si prošel obec, ve které jsem si připadal, jak kdybych tam bydlel, věděl jsem, kde co je. Byl jsem se podívat na fotbalové hřiště, na základní školu, a taky jsem se díval na říčku, která

protéká obcí. A taky jsem navštívil i Jednotu. Po návštěvě Jednoty jsem si vypil ledovou kávu a šel jsem zpět na obecní úřad, kde mě přivítala paní starostka, se kterou jsme si povykládali a předal jsem jí dary, které jsem vezl z Vacenovic a převzal jsem dary od starostky ze Sološnice. Pak jsem jel zpět do Vacenovic. Cesta zpět do Vacenovic byla tak jak cesta do Sološnice. Bez problémů a spousta nádherných výhledů, na které jsem i zastavil, podíval se a po chvíli dívání jsem zase sednul na motorku a pokračoval dál. Dostal jsem flašku ořechovky, kterou jsem ještě nerozdělal a taky jsem dostal sološnické zpravodaje.

Daniel Chvátal

Zajímavý rodinný příběh

V obecní kronice Vacenovic v roce 1904 je zapsáno: „Dne 20. ledna 1904 přivezena byla rodina Jána Macháčka z Drážďan povozem z Kyjova, obec postarala se o ubytování a stravování celé rodiny, t. j. ženy a 3 dítek a veškeré výlohy platila obec. Muž Ján Macháček přijel do Vacenovic později a odvezl svoji ženu Amálii Macháčkovou do Brna do nemocnice jako chronickou a taky tam zemřela. Děti si vzali do výchovy, živění a opatrování Machálková Rozína a Výletová Magdalena. Obec jim platila měsíčně u jednoho dítěte 15k. do 14. roku.“

Všechno z toho však pravda není, pro paní Amálii Macháčkovou, která vlastně umrzla v lese na cestě z Vacenovic do Bzence, přijel její bratr a odvezl jí do Brna, kde zemřela. Manžel totiž byl už v té době v Americe a manželka se třemi dětmi putovala „šupem“ do rodné vsi Jana Macháčka z Vacenovic, poněvadž zůstala bez prostředků a zdá se, že se z toho trochu pomátla. Moje stařenka Helena (či Lenka jak jí říkali) mně o tom vyprávěla, že ji jako dvouletou nesla na zádech její nejstarší sestra Anna (později domovnice ve Vídni), druhá sestra Štěpánka šla vedle a maminka nesla v rukou koš s pomeranči. Děti zůstaly na obci v „Kombálku“ a maminka šla žádat o pomoc bratra do Bzence, avšak nedošla tam a v lese omrzla. Jak je z kroniky vidno, odvezli ji do Brna a tam zemřela. Děti zůstaly na krku obci. Naši stařenku si vzali za vlastní manželé Machálkovi z Hroznové Lhoty. Ona byla porodní babkou a bydleli v obecním domku u školy. Manželé měli 2 děti, syna Františka, který byl již z domu a dceru Rozínu, která zemřela mladá v 18 letech. A tak si vzali naši stařenku.

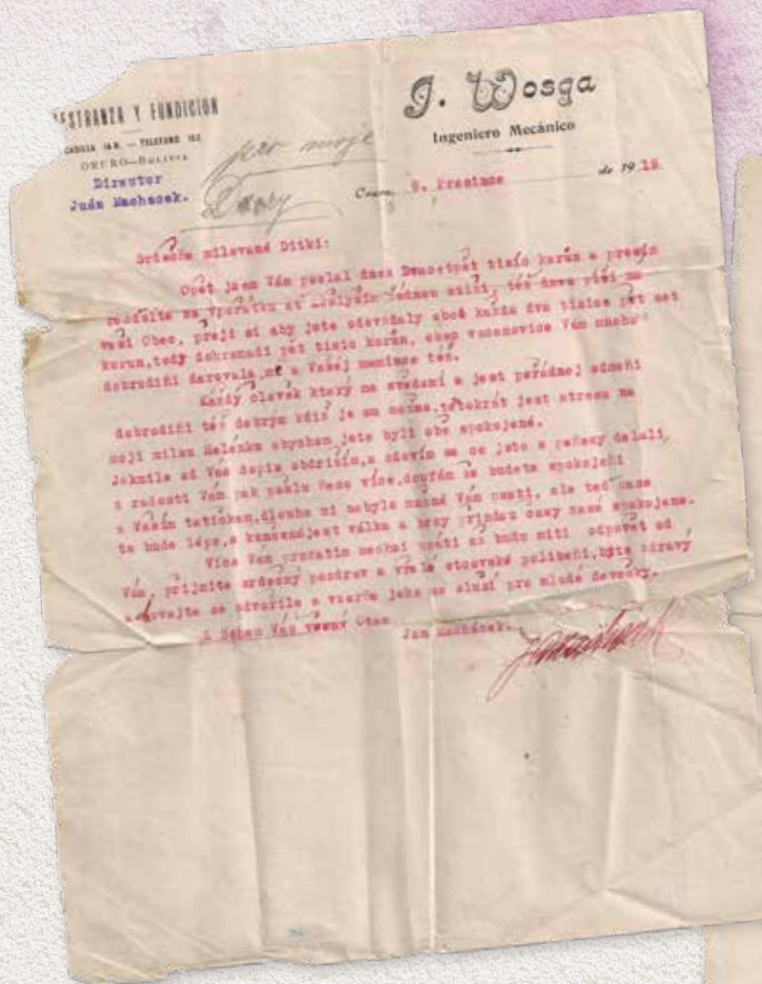
Říkávala, že se u nich měla velice dobře, byli k ní moc hodní, jako k vlastní. Také živobyť bylo více, babka většinou od rodiček dostávala naturálie. Horší prý to bylo se sestrou Štěpánkou, která bydlela u vdovy tetičky Výletové, z přízně otce. Ta žila velice skromně a tak kolikrát byla ráda, když u Machálků jí dali najíst. Asi nejhůře skončila teta Anna, která od svých 8 let prý pásala husy u sedláků a opatrovala děcka. Do školy moc nepochodila a ani moc česky neuměla. Brzy totiž odjela sloužit do Vídně. Takže jsme od ní dostávali dopisy, kde se podepsala třeba: „srdečně vás zdraví vaše teta s vině.“ (věz z Vídně). O ní by byl další příběh. Po mnoha letech, jak mně vyprávěl strýc František Machálek, se sháněli přes Červený kříž po otci děvčat. Našli ho v jižní Americe, prý se tam vypracoval a dokonce měl vlastnit část nějaké železnice. Byl znovu ženatý a měl další 2 děti. Naše stařenky Helena a Štěpánka se nakonec vdaly za 2 bratry – Antonína a Michala Kristovy. Teprve v dospělosti si s otcem psaly a on posílal i peníze a dárky. Vlastně z těchto peněz prý si postavily na Jezerkách vedle sebe domky, nyní čp. 268 a 269. Naše stařenka dostala i nějaké zlato, já jsem pak za maturitu od ní dostala prstýnek s kamínkem a na něm bylo vyryto: „Helence 1920 otec“. Zajímavé jsou také dopisy, které psal z Ameriky. Pro ukázkou příkládám také fotku bývalého služebního bytu babky Machálkové vedle školy, ve kterém později bydleli Kremlovi. Na fotce je babka Machálková (naše stařenka jí říkala mamičko), její syn František Machálek, který žil v Přerově, Štěpánka a Helena ve věku 8-10 let, tj. někdy v roce 1910?

Marie Měchurová

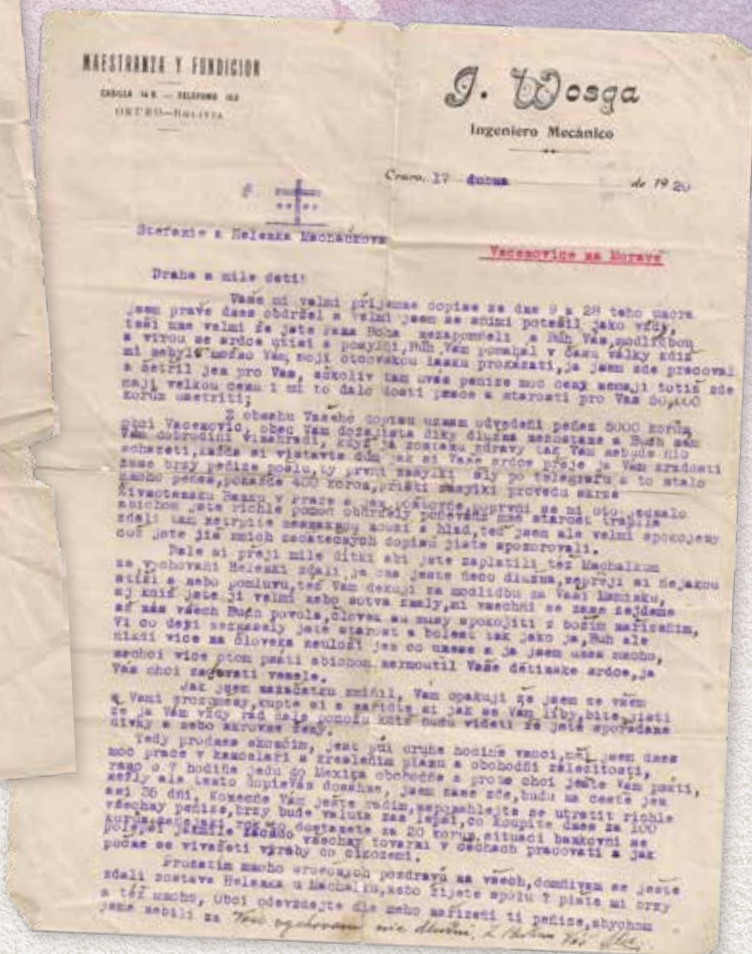

1921 - Vacenovice - oo Krist Michael + Štěpánka r. Macháček Jan - Vídeň

Svatba manželů Kristových

Dopis Jana Macháčka z prosince r. 1919

Dopis Jana Macháčka z dubna r. 1920

Porodní babka Machálková s rodinou a její služební byt – na místě dnešního zadního vchodu do základní školy.

VZPOMÍNKY DEVÍTILETÉHO KLUKA NA OSVOBOZENÍ VACENOVIC

Narodil jsem se 20. 9. 1936 jako nejmladší pátý syn. Své dětství jsem prožil na Dolním konci, kde nežili ti bohatší. Před Petříkovým jsme hrávali kopanou s puckou. U jezera, kde byly uskladněny kupy sena a hranice dřeva, jsme si hráli na schovávanou. V zimě jsme se pak klouzali, bruslili na bruslích nebo „šlajfónech“. Když bylo hodně vody, tak se jezero rozlehlo až k Olšíčkám, to byl pro nás ráj. Na advent jsme chodili každý den ještě před školou na roráty. Na Vánoce jsem se velmi těšil, i když pod stromečkem kromě betléma žádné dárky nebyly.

Za času války, v roce 1942, jsem začal chodit do školy. Vyučování každý den začínalo modlitbou a poté byla hodina němčiny. Na konci školního roku jsme dostali „Schulnachricht“, školní zprávu, která byla nadepsána „Großdeutsches Reich“ - Velkoněmecká říše. Válka stále pokračovala.

Doma jsme měli rádio, na kterém jsme společně s rodinou a sousedy poslouchali smutné válečné události. Někdy se nám podařilo chytit i zakázané londýnské vysílání. V roce 1943 na frontách nastal obrat. O rok později nad Vacenovicemi přelétávala západní letadla, která vypouštěla staniolové pásky, které jsme sbírali a o Vánocích jsme jimi zdobili stromky.

Nejvíce se k nám válka přiblížila, když byl nečekaně bombardován Hodonín, kde zahynulo mnoho lidí a bylo zničeno mnoho domů. Jejich obyvatelé se utíkali zachránit do okolí. Do rodiny mých spolužáků Jendy a Bedřicha Řihákových utekla rodina hodonínského obchodníka. Když jsem pro ně přišel, tak jsem dostal od obchodnice jeden bonbón. Po náletu jsme ve škole nacvičovali chování při poplachu.

Koncem března roku 1945 se fronta blížila k řece Moravě. Ve škole byl zřízen lazaret a nám začaly prázdniny. Otec a sousedé, Bábík, Dobeš, Tomeček a další, v Okorálech vybudovali dva kryty, které však nebyly využity. Na okraji lesa byla umístěna baterie německých dalekonosných děl, která měla bránit přechodu Rudé armády přes Moravu. Naši doma vybudovali v humně skryš jako úschovnu potravin a oblečení. Všechno zakrývala hromada otépek z větví. Začátkem dubna v roce 1945 obsadili Vacenovice „Vlasovci“. K nám na dvůr přijeli dva zásobovací vozy a naši izbu obsadil německý důstojník, asi šlechtic. Přijel na krásném bělouši, který byl ustájen v průjezdu našeho domu. Každý den se moji starší bratři na něm mohli projíždět. Po týdně byli Vlasovci vystřídáni německými zásobovacími oddíly. Mezi nimi byl i „Wasserpolák“, rodák ze severu Moravy. Když přijely tři tanky, ukryly se pod akáty u Kremlového domu, prohlásil: „Propaganda pancer – Tiger má jen tři náboje a málo benzínu!“ 16. 4. 1945 přijel na dvoukolce tažené koněm poddůstojník s připevněným kulometem na káře, požádal o vodu a seno a zavřel se v našem průjezdu. Ráno hned zmizel. Otec prohlásil, že to byl pravý fronták.

Most byl zničen Němci a Rudá armáda postavila dřevěný most. Po přechodu Moravy se několik dní bojovalo o Ratiškovice. 17. 4. 1945 se boje přiblížily k Vacenovicím. Tanky odpoledne odjížděly po polní cestě směrem na Vracov. První tank najížděl na mostek nad Prostředním járkem, propadal se, zbylé dva tanky ho nejméně dvě hodiny vyprošťovaly

a vracely se zpátky do dědiny. Boje se přiblížily k vesnici a zbloudilá střela nám rozbila několik tašek na střeše, museli jsme se proto schovat. Náš sklep byl povrchový, naproti u Dobšů a Bábíků byly sklepy hlubší a bezpečnější. Bratři Antonín a Václav odešli k Dobšům, já, maminka a bratr František k Bábíkům. Otec a nejstarší bratr Josef zůstali doma. Navečer se průzkumná jednotka Rudé armády přiblížila na okraj Vacenovic, ukrytí Němci ale zahájili z kulometů palbu a několik sovětských vojáků padlo. Zbytek jednotky se stáhl do lesa. Proto Rudá armáda chystala útok ráno 18. 4. 1945. V noci však Němci začali Vacenovice opouštět, od Bábíkového sklepa bylo vidět a slyšet tanky, odjíždějící po silnici k Miloticím.

Když stařeček Jašík, který hlídal dům Příkazkých, zjistil, že Němci odcházejí pryč, vydal se za rodinou, která byla v krytu v lese. Na okraji lesa stařečka Jašíka zastavila hlídka Rudé armády a stařeček na ni volal: „German nět, German nět“. Jašík byl přiveden k veliteli, vyslechnut a chystaný útok na Vacenovice byl odvolán.

Od Rudníka a Ratiškovice přišla bez boje ráno Rudá armáda. Vacenováci je vítali se slzami v očích a později se k vítání přidala i Synkova dechovka. K nám na Dolní konec přijely zásobovací vozy, které se zastavily před naším domem. Rodiče předali vojákům pecen čerstvého chleba z naší pece a pekáč upečeného vepřového masa. Vojáci si dobře pochutnali. Za chvíli jsem slyšel, jak vojáci volají na maminku: „Mamuša daj!“ Maminka přišla s hrncem, do kterého jí vojáci nasypali rýži z vlastních zásob. Rýže byla pro mě do té doby neznámou pochoutkou.

Ruští vojáci se dlouho ve Vacenovicích nezdrželi, protože spěchali osvobodit Brno. Vystřídali je rumunští vojáci, kteří ve Vacenovicích pobývali asi dva týdny. Pobyt rumunských vojáků však obyvatelům Vacenovic mnoho radosti nepřinesl. U nás v izbě se nejprve usadili rumunský lékař a veterinář. Po několika dnech je vystřídala rumunská politruk, který u nás ve stodole uspořádal oslavu prvního Máje. Usazení rumunských důstojníků nás částečně chránilo před rabováním.

Vacenovice přestály přechod fronty bez velkých ztrát, ale v naší rodině utrpěl menší zranění bratr František. Bratr Václav totiž našel váleček připomínající plnicí pero. Doma při ukazování bratru Františkovi došlo k explozi a desítky malých střepinek zranily bratra Františka, který značně krvácel. František byl dopraven do školy, kde byl zřízen vojenský lazaret. Ve vojenském lazaretu mu vytáhli několik střepinek a podařilo se jim zastavit krvácení. Zbývající střepinky mu vyoperovali až o několik let později při nástupu na vojnu.

Nejvíce mě na celé válce zlobilo, že mi vojáci zničili moji oblíbenou káru a nikdo ji nedal na seznam válečných škod. A naši tatíček říkali: „Stařeček Jašík a Prostřední járek pomohli ochránit Vacenovice!“

Tento článek byl sepsán na motivy mé povídky, kterou jsem napsal pro syna Petra, který ji poté přednášel ve škole při oslavě třicátého výročí osvobození v roce 1975.

Ing. Tomáš Sabáček, Znojmo, dne 21. 11. 2020

STŘÍPKY Z KRONIKY

Namátkou jsem listovala naší první kronikou, nepočítám úplně první zápisy – Památky obecních záležitostí z r. 1851, kde jsou také velmi zajímavé zápisy, ale spíše sporadické. Mám na mysli Pamětní knihu z r. 1929, kterou začal psát pan řídící učitel František Barabáš. Je to nesmírně zajímavá kniha a brzy ji zveřejníme na našich webových stránkách.

Tento zápis je z roku 1949 a název má:

Blahobyť stoupá

Pronikavé změny v životě politickém a zvláště hospodářském se nutně projeví v životě naší vesnice. Velký počet drobných rolníků od nás odešlo do dolů v Ratíškovicích, v Miloticích a Dubňanech. Hodně jich našlo pěkný výdělek v nově postavené šroubárně v Kyjově a v naftových dolech ve Vacenovicích a v Hodoníně. Mladí manželé šetřili a z úspor se pořizoval nábytek i motocyklů v dědině

přibývalo. Jedině litovali mnozí, že není možno koupiti volně stavební materiál, aby si své domy postavili, nebo staré aspoň opravili. Materiál stavební byl vázán, vždyť se budovaly nové průmyslové závody zvláště na Slovensku a tu byl určitý nedostatek stavebních potřeb pro venkov, což je pochopitelné. Jedno zlo se však zahnízdilo v naší obci jako, myslím, všude jinde. Lidé sice šetřili, ale peněz neukládali u svého peněžního ústavu, což je jedině rozumné šetření, než nechávali ušetřené peníze ležeti doma, thesaurovali je. (Thesaurovat peníze znamená vyjmout hotovost z peněžního oběhu). Přestali totiž po měnové reformě v r. 1945 načisto neodůvodněně věřit v pevnost naší koruny a nerozumným thesaurováním peněz byla finanční správa státní nucena rozmnožovat oběživo a tím korunu znehodnocovat.

A tu v roce 1949 byl zaveden vedle obchodu vázaného obchod volný. Kdežto ceny potravin na lístky zůstaly nezměněny, ceny potravin i jiných potřeb na trhu volném, byly poměrně velmi vysoké, jak níže uvedeno.

Ceny na vázaném trhu			Ceny na volném trhu		
Množství	potravina	Kčs	Množství	potravina	Kčs
1kg	cukru	15,-	1kg	cukru	140,-
1kg	mouky	5,80	1kg	mouky	30 - 36
1kg	chleba	5,60	1kg	chleba	16,-
1ks	rohlík		1ks	rohlík	1,50
1kg	Masa hovězího	40,-	1kg	Masa hovězího	170,-
1kg	Masa vepřového	60,-	1kg	Masa vepřového	220,-
1kg	sádla	64,-	1kg	sádla	400,-
1l	mléka	4,20	1l	mléka	10,-
1ks	vajíčka	2,80, 4,20	1ks	vajíčka	10,-

Cena másla na volném trhu byla přibližná ceně sádla, na vázaném trhu stál 1kg Kčs (Zde se vloudila chybička, resp. pan kronikář zapomněl cenu dopsat, stejně jako v tabulce chybí cena za rohlík v cenách vázaného trhu. Ale pro představu je myslím informací dost).

Komu nestačil přiděl potravin na lístky a ti, kteří potravinových lístků neměli, měli možnost kupovat na trhu volném, jímž měly být odčerpány thesaurované peníze mezi lidmi. Budoucnost ukáže, bylo-li tohoto cíle dosaženo.

Lenka Svorová

DH VACENOVJÁCI

Blíží se nejkrásnější svátky v roce, a proto nám dovozte, abychom vám popřáli krásné a hlavně pokojné svátky. V tomto roce jsme si moc nezaspívali, tak si aspoň o Vánocích všichni zazpívejme aspoň jednu koledu a doufáme, že v Novém roce 2021 už to bude lepší a všichni se sejdeme u dobré muziky a všechno spolu doženeme.

V novém roce vám všem přejeme štěstí, osobní pohodu a hlavně hodně zdraví.

Vacenovjáci

VACENOVŠTÍ MUZIKANTI 2019–2020

Vážení spoluobčané, dnes a denně si při setkáních navzájem přejeme dobré ráno, dobrý den, dobrou noc, ale měli bysme si popřát spíš dobrý rok. Protože rok 2020 je tak divný, že si ho budeme pamatovat jako rok koronavirový, což samo o sobě zní tak blbě, že s tím, co sa tady děje, počítala snáť enom Sibyla, vizionářka, keréj sme nikdy nechtěli doopravdy věřit a mysleli sme si, že nic podobného nikdy nemože dojít. Ať už je to s jejím proroctvím jak chce, tento rok nám nedoněsł nic dobrého. Kdo by řekl ešte před rokem, že sa budú nosit plénky přes hubu aj nos? Kdo by věřil tomu, že nám budú zakazovat chodit aj do kostela? To si pište, že nikdo. Je to ale zkrátka tak. Bójíme sa zajít k susedom, podat si na privítání ruku. A bohužel, lidi padajú jak muchy.

Chtěli sme s Cecilkú letos po nejakéj době na Vánoce předvést Rybovku „Hej mistře“, a to s doprovodem mladých muzikantů z vlastních zdrojů, máme jich Bohu dík ve Vacenovicích čím dál víc, ale doba je taková, jaká je. Zpívat sa nesmí, scházat sa je zakázané, a nemožeme si odskočit zazpívat ani za hranicu, do země krále Miroslava...

Vypočítávat akce, na kerých sme letos trúbili, je marné. Takový rok už, věrme, nikdy nedojde. Za zmínku stójí snáť

enom náš výlet do Dolných Bojanovic. Náš milý učitel a dirigent p. Michal Komosný oslavil 85-té narodeniny, a tak sme mu zajeli popřát. Pěkné bylo aj složení vinšujících. Jeli s nama aj nekeří pamětníci z řad rodičů a křídlovák a křídlovačka, keří s nama obvykle nehrajú, ale byli taky žákama p. Komosného, z téj druhéj vlny – Peťa Grufík a Jana Bačíková. Neznáte? Ale ano, kapelník a starostka, ano, aj oni byli „Radostně mladí.“ Bylo to převelice pěkné, ale jak říkával náš předminulý a nejoblíbenější velebný Viliam: „Bylo moc zážitků, ale zbylo málo vzpomínek!“ Už na ulici před vrátama, po polce „Estráda“, v keréj sa zpívá: „My sme mladá kapela“, což už dávno neplatí, do nás začali lét gořalu. Po tem, co nás usadili v garáži u Danky, kerá má postavené z druhéj strany Michalového rodičovského dvora, nám dali okoštovat tolik výbormých vzorků vína, že aj na nás to bylo moc. K temu ešte tá dobrá štamprla a výborné jídlo. Deň před tým u nich byla svadba, jak sme sa dověděli dodatečně, a tak všeckým domácím patří kromě poděkování obdiv za vytrvalost. Pití výborné, jídlo fantastické a nálada, no super. Na rozlúčenú sa patří zahrát, a tak náš mančaft doplnili ešte domácí, Bojanovští muzikanti, no samý profík. A protože nás najednú bylo moc, hráli sme na ulici a komáři

Hody 2020

kúsali tak, že sa to nedalo vydržat. Dá sa říct, že sme sa tak líbili, až by nás zežrali.

Ale to bylo letos asi tak všecko, na co sa dá zavzpomínat. Ale pretože sa Ióni nechťelo nikemu do zpravodaja psat, tak Vám dlužíme treba vysvětlení, proč sme poprvní po x letech nehráli ve Vackách na Božím těle. Mělo sa to tak, že naša bývalá spoluhráčka, bubenica a klarinetistka z Radostného mládí, Danko roz. Nešporová, nás pozvala do zajímavého místa, kde provozuje hospodu, a to do Teplé u Mariánských Lázní. Ano, je to to místo, kde stojí krásný starobylý klášter Premonstrátů z dvanáctého století. A naša malá dechovka doprovodila Boží tělo tam. Už cesta byla cíl, protože sme jeli vlakem. Naše děti nás odvezly na vlakové nádraží a my sme prožili dobrodružství, jak za mlada. Z Hodonína do Břeclavi pohoda, ale problémy začaly už v prvním rychlíku, kde nám nejak neseděly místenky. Až na třetí pokus sme sa octli ve správném vagóně a začali sme si užívat pohodlí dráhy, kde nikdo nemosí řídit nebo sa ohlídat na nervózního šoféra. A tak sme popustili uzdu volné zábavě a těšili spolucestující zpěvem a gořalkú. Našli sa aj tací, kerým to vadilo a naša sľibovica jím smrděla, ale to byly malé výjimky. Po nekolika přeseďáních a drobných zážitků s hledáním záchodků ve stanicách sme dofrčali do Mariánka. Tam na nás podle dohody čekali kamarádi od Dany a odvezli nás do pár kilometrů vzdálenéj Tepléj. Tady nás krásně přivítali a pohostili, trochu sme pohráli a pozpívali a po ubytování přímo v klášteře nás jeden z bratrů Premonstrátů provědł celým rozsáhlým komplexem budov klášteřa, který tvořl například nádherná a rozsáhlá knihovna, koleje mnichů, studovny, mlýn, hospodářské budovy, sýpky, sklepy, moderní učebny, v zahradách je několik rybníků, vodních kaskád, potok, sad, lesík s malebnými zákoutími, ale hlavně nádherný kostel s tak unikátní akustikou, že když sme dohráli fanfáru, tak v lodích chrámu doznívala ještě minimálně dvacet sekund. Mši svatou vedl místní pan opat - představený klášteřa, věřících k našemu překvapení bylo hrozně málo, ale náš zážitek obrovský. Taky sme

si po toľika letech muzicírování ověřili to, co nám říkával p. učitel Komosný, že na světě je hodně jazyků, ale řeči muziky rozumí každý muzikant na světě. Protože s nama nejel náš tubista, dali sme si přes internet poptávku, esli by si nechťel s nama, moravskou dechovkú, zahrát nejaký místní tubista. Jožka Milěř zkusil stránku skoro místní kapeľy Chodovanky, a ejhle, vyšlo to, po večerech s nama trúbil kluk s takovú chuťú, že sme si mysleli, že s nama pojede aj do Vacek. A na slavnéj mši si s nama, enom tak, nenápadně, zahrál tubista z filharmonie Karlovy Vary. Teho domluvil náš kamarád Peter Burica. Tak velikú tubu z nás ešče nikdo nikdy neviděl a ten tón, jak zněl v tem kostele, tak to teda bylo neco. Po mši sme fúkli pár polek před kostelem, jak sme zvyklí, a ten filharmonik nechťel ani na benzín, prý s takovú partijú hrát je radost, né kšeft. Jeden deň sme strávili v Mariánkách, Dana domluvila nejaké procedúry, dobře sme pojedli v hospodě „U Švejka“, prohlédli sme si lázně a večer sme zas trúbili na zahrádce u hospůdky. Zdeň Brázdil tam valil do lidí fóry až padali, akorát nám bylo divné, že sa smějú jaksí ze zpožděním. Až po hodině nám bylo vysvětlené, že sú to všecko cizinci, tak sa smíli, až jím to přeložili tlumočníci. Ale byli tak nadšení, že nás zvali na vystoupení se vším všudy k ním. Tak sme mohli, jak kdysi, klidně jezdit do zahraničí. Už byl domluvený aj termín... jak do Polska, tak do Německa. A ešče jeden zážitek. Jak sme trúbili před tým kostelem, tak čujeme: „Podívejte sa lidi, šak to sú kluci od nás, co minulý týdeň hráli u nás ve skanzenu hody s Vracovskou chasú!“ No svět je malý, byl to zájezd důchodců ze Strážnice.

Cesta zpátky byla taky zajímavá. V našem vagóně z Prahy do Brna s nama jely děcka z děčáku nekde u Brna a byly pěkně rozvířené. Spat sa nedalo, všecko bylo vypité, a tak sme začali trúbit. To byste nevěřili, jak sa ze stádečka divočáků stala po pár písničkách skupinka milých zpěváků a tanečníků. Ešče máme na zkušebně skovanú flašku od drahého koňaku, co nám poslala nejaká movitá spolucestující za uklidnění toho stádečka.

Výlet na zámek Orlík

Plavba po Orlické přehradě

Za zmínku stójjíj ešče dvě akce. K Jendovi Slúnkovi, našemu kamarádovi, jezdíj už roky Orlíci. Je to parta lidí provozující ubytovnu, no spíš hotel, u Orlické přehrady. Na burčákovém pochodě sme trúbili u sklepu pod kostelem, kde nás navštívili, slovo dalo slovo a už sme trúbili pod zámek u přehrady Orlík. Povezili nás aj na lodi, zazpívali sme si s kapitánem Pepú Zochem, poviděli sme kus krásnej přírody, hradů a zámků, no prostě zasej pěkný zájezd. Letos sme byli pozvaní zas, ale koronáč... šak víte.

Slyšeli ste neco o Ježíškových vnoučatech? Ano, je to akce Českého rozhlasu. Je to o tem, že si důchodci v domovech napíšu svoje přání Ježíškovi a když to dobře dopadne, tak jim to přání nekdo splní. Starouškom zaplatíj věčinu neznámí dárci jejich dáreček. A my sme sa stali, opravdu nevím jak k temu došlo, dárečkem pro důchodce v Domově v Olbramovicích na Hané. Hlavním organizátorem byl Jožka Miléř, kerý půjčil auta, dovezl vypravěča a muzikantů, keří nám chyběli do sestavy, a už sme frčali směr domov důchodců.

Když sme dorazili na místo, staroušci už seděli v jídelně, sledovali, jak chystáme aparaturu a přeslékáme sa do krojů. Byli sdílní a chtěli všeco vědět, ale byli takoví nesví. Po prvích tónech bylo po nervozitě, nekeří znali písničky nazpa-

měť a zpívali s nama, nekeří zkúšali aj tancovat, vadilo jím akorát, že jich ošetřovatelky okřikovaly. A tak, když Pavlík Vašina, uvaděč a vypravěč z Tasovic, naléval starouškom třetí kolo, bylo čut: „Pane Brázda, vy už né, berete prášky!“ Na to sa ozval pan Novák: „Mně nalej, já sem dneskaj prášky vynechal!“ Když sme končili, toš staříci byli jak malé děcka, hlavní sestra nás pokárala: „Udělali ste jím aj nám velikú radost, ale je mně jasné, že nekerých rozjetých staříků budeme do půlnoci hledat po hospodách!“ Ale stařenky neostaly chlapom nic dlužné a když sme sa ptali, co by si ešče přály, tým sme mysleli zahrát, toš jedna, taková ešče švrnčná tetička bez zardění povidajú: „Toš já bych chtěla pořádně vy.... teda pomilovat!“ Tak to sme jí teda nesplnili. Je to tak, nic není enom černé nebo bílé, ale muzika dělá radost jak velikým, tak malým děckám.

Nezbývá nám, než věřit temu, že příští rok bude lepší než tento a zažijeme v něm enom to dobré. A co sme letos prošvihli, v příštím roku určitě zdoženeme.

Všecko nejlepší do nového roku 2021 přejú Vacenovští muzikanti.

Libor Mikulčík

Vacenovští muzikanti v Teplé u Mariánských Lázní

Vacenovští muzikanti na návštěvě v Pelhřimově u pana Josefa Dostála

ROK 2020 A MUŽSKÝ SBOR Z VACENOVIC

V tuto chvíli bych se za normálních okolností rozepsal o akcích a zážitcích našeho mužského sboru v letošním roce. Chtěl jsem se s vámi podělit o krásné chvíle prožité při písničkách i při pohárku, chvíle prožité s kamarády z ostatních sborů i prožité s vámi – našimi vděčnými posluchači a diváky.

Úvod letošního roku ještě nenaznačoval, že by tomu mělo být jinak než v uplynulých letech.

Avšak realita roku 2020 byla, a stále ještě je, úplně jiná. My nyní víme proč – život nám zcela změnil COVID-19. Schválně píšu tato slova i do článku o naší činnosti – a věřte, že bych byl nesmírně šťastný, kdyby si někdo tento článek četl za pár let a řekl si: „Vlastně jo, vždyť už jsem málem zapomněl – to byl ten divný rok, to byla ta divná doba, že se dokonce ani zpívat nesmělo.“

Ale vraťme se v myšlenkách do 16. února a do sálu Hospody U Letochů. Již XVI. Předfašankové setkání mužských sborů bylo jednou z mála akcí v širokém okolí, kterou se podařilo uspořádat. Naše pozvání přijali a na vacenovských prknech, co znamenají svět, se vám se svými písničkami představili kamarádi z mužských sborů z Blatnice pod Svätým Antonínkem, Bulhar, Dubňan, Hroznové Lhoty, Mikulčic, Milotic, Prušánek, Rohatce, Ratíškovice, Smolinského (SR), Svatobořic – Mistrína a domácí Mužský sbor z Vacenovic s doprovodem Veroniky Stašové. Nechyběl ani náš tradiční host ženský sbor Marijánky z Vacenovic. Vystoupení našeho speciálního hosta – souboru vokálních čarodějů Babské ucho, vyvolalo po každé písničce velký aplaus a nekončící potlesk. Babské ucho je šestice zpěvaček z různých slováckých regionů, pod uměleckým vedením Evy Rohleder. Čerpají inspiraci z písní slovanských národů – moravských, slovenských, ukrajinských, srbských a makedonských. Neotřele a s humorem pronikají na alternativní i přísně folklórní scény. Tak jako každý rok, i letos celým programem

provázela Jana Měchurová. Spokojení účinkující a diváci se do Vacenovic určitě budou rádi vracet. Na tomto místě bych chtěl znovu poděkovat všem sponzorům a našim příznivcům, kteří setkání podpořili nejen finančně, ale i materiálně.

Těsně po vacenovském koštu vína nastalo v ČR období kulturního ticha.

Koronavirová opatření se uvolnila až s příchodem prázdnin. Toho rychle využili kamarádi z Ratíškovic a uspořádali v areálu sklepů na Slavíně odložené Zpívání pod Náklem. Počasí vyšlo, diváci i pořadatelé byli spokojení. Dobrá nálada pokračovala i po pódiových vystoupeních. Cimbálová muzika Vonica z Krumvíře to rozjela před pořadatelským sklepem a do pozdních nočních hodin se ze Slavína nesly krásné slovácké písničky.

Toho, že koronavirus byl na dovolené, využili i chlapi z Hroznové Lhoty. Jejich pozvání na Folklorní odpoledne jsme rádi přijali. A udělali jsme dobře. Za normálních okolností se s některými sbory setkáváme i několikrát za rok. Letos jsme spoustu z nich potkali jenom jednou, a to třeba zrovna v Hroznové Lhotě. O to srdečněji naše setkání proběhlo a po odpoledni plném zážitků se nám těžko odjíždělo z Hroznovky domů.

V září jsme ještě stihli pográtulovat obci Rohatec k 750. narozeninám. Součástí velkolepých oslav byla i Přehlídka mužských sborů, na kterou nás pozvali rohatečtí zpěváci. Naše zážitky se dají shrnout do všeřikajícího prohlášení: „Tož byla to pěkná a vydařená oslava“ ☺.

Byla to naše zatím poslední akce – koronáč se v září nejenom vrátil, ale udeřil ještě větší silou než v jarních měsících. Mám před sebou kalendář akcí, kterých se měl náš sbor v letošním roce zúčastnit, a mám smutek v očích, když vidím červené ZRUŠENO ve sloupci Poznámka. Uvědomuji si, jak nejenom mně, ale i celému sboru chybí pravidelné

XVI. Předfašaňkové setkání mužských sborů

páteční zkoušky a víkendová vystoupení. A navíc hrozí velké nebezpečí, že naše manželky si zvyknou na to, že chlap je skoro každý večer doma, a budou to vyžadovat i v době „pokoronavirové“ ☺.

Doufáme, že covid si dá oddych, a my vás budeme moci přivítat na XVII. Předfašaňkovém setkání mužských sborů, které plánujeme uspořádat v neděli 31. ledna 2021. Opět pozveme sbory z blízkého okolí i ze vzdálenějších regionů,

abyste měli možnost zhlédnout pestrost krojů a krásu lidového zpěvu a hudby.

Děkujeme našim rodinám za obrovskou podporu a trpělivost. Vám, věrným posluchačům a divákům, patří velký dík za přízeň. Všem přejeme krásné prožití svátků vánočních a úspěšný a lepší nový rok 2021.

*Mužský sbor z Vacenovic,
z. s., Zdeněk Novotný*

Vokální čarodějky Babské ucho

SZPO na koncertě

Z ČINNOSTI SZPO VACENOVICE

Rok 2020 byl náročný a omezil náplň i naplánované aktivity naší organizace. Z celého plánu činnosti jsme bohužel mohli uskutečnit jen několik málo akcí.

Velmi se nám líbil a dobře jsme se bavili na koncertě sourozenců Ulrychových a hudební skupiny Hradišťan, který se konal v krásném prostředí zámekového parku ve Valticích.

Při plavbě lodí po Vranovské přehradě na hrad Bítov jsme se kochali krásnými pohledy z parníku na okolí řeky Dyje. Cesta z lodí do kopce na hrad Bítov nám dala trochu zabrat, ale všichni jsme ji zvládli a statečně jsme vystoupali až na oběd do restaurace Rumburak a odsud pěkně zpátky na Bítov. Na zpáteční cestě jsme se zastavili v muzeu Tatra v Bítově, kde si hlavně pánové přišli na své, ale i ženská polovina si tu našla autíčka, která by se nám líbila. Po zdárném absolvování výletu jsme se spokojeně vrátili domů. V září jsme ještě stihli již jednou odložené divadelní představení v Uherském Brodě Dva nahatý chlapi, na kterém jsme opravdu zasmáli a dobře se pobavili, v hlavní roli se představil Martin Zounar.

Pro naše členy jsme zajistili masáže u pana Ondřeje Nováka, děkujeme za jeho péči, byli jsme spokojeni.

Tímto končí výčet akcí, které jsme stihli uspořádat, protože nás jako všechny ostatní zabrzdlil „COVID“, ale o to víc se budeme těšit na akce, které uskutečníme příští rok, a věřím, že se těší všichni naši členové.

Je smutné, že někteří členové od nás odcházejí, ale život už je takový, v tomto roce nás opustili 4 naši členové. Zároveň do našich řad zavítali tři noví členové a rádi přivítáme v příštím roce další nové zájemce.

Rok 2020 nebyl jednoduchý, všem nám připravil více či méně starostí a problémů. Proto chci všem našim členům i všem občanům Vacenovic popřát krásné a radostné Vánoce prožité v míru a lásce svých nejbližších.

Do roku 2021 bych všem chtěla popřát hlavně zdraví a spokojenost, abychom k sobě vždy našli cestu a upevňovali přátelské vztahy, zároveň hodně pracovních i osobních úspěchů.

Za SZPO Mgr. Květoslava Malá

Koncert sourozenců Ulrychových a Hradišťanu

Výlet na Vranovskou přehradu a hrad Bítov

Připomínka 90. výročí posvěcení chrámu Božského Srdce Páně a 70. výročí hodových slavností

Význam události posvěcení kostela nejlépe charakterizují slova prvního duchovního správce farnosti P. Aloise Tkadlečka: „Ne každý kostel se budoval v tak těžkých podmínkách. Kolik obětí přinesli vacenovičtí občané, aby měli svůj kostel!? Jejich velká víra a obětavost to dokázala!“

My se můžeme jen v obdivu poklonit jejich památce a poděkovat za předaný viditelný, hmotný dar kostela a nehmatatelný, peněží nevyčíslitelný duchovní dar víry. Dostupné informace o historii kostela nalezneme v publikaci Vacenovice – kostel Božského Srdce Páně – jeho minulost a současnost. Byla vydána k 65. výročí posvěcení 5. října 1995 Ing. Frant. Rygarem a P. Frant. Adamcem. Dokumentuje založení Spolku sv. Václava – pozdějšího Spolku Božského Srdce Páně, výběr stavenišť, uvádí jména dárců pozemků, vnitřního vybavení, řemeslnických, uměleckých prací, výběr firmy, zachycuje instalaci zvonů, výmalbu kostela, celý průběh výstavby a způsob zajištění peněžní částky 300 000 korun.

Pergamenový pamětní list, uložený v základním kamenu kostela za presbytářem (kněžištěm), uchovává jména zakladatele, starosty obce a dárců stavebních pozemků.

Svěcení kostela vykonal 5. října 1930 světitel biskup z Olomouce msgr. Jan Stavěl. Do hlavního oltáře byly uloženy ostatky mučedníků sv. Theodora a Liberata, které dovezl světitel ze zámecké kaple v Miloticích. Zpěvem doprovázelo obřad svěcení devět bohoslovců, pontifikální mše svatá se zúčastnilo 18 kněží, kazatelem byl P. František Kvapil – farář z Mor. Písku (za Protektorátu byl popraven) a slavnosti se zúčastnilo asi dva tisíce lidí. Před svěcením byl 2. srpna 1930 zavěšen oltářní obraz Božského Srdce Páně od umělce Jano Koehlera a o měsíc později (2. 9. 1930) byly postaveny oba boční oltáře sv. Cyrila a Metoděje a Panny Marie Lurdské.

Do roku 1950 se hody v naší farnosti slavily v neděli po svátku Všech svatých spolu s Miloticemi, i když byly Vacenovice z Milotic již vyfařeny. Protože už neměly s naším kostelem žádnou souvislost, **rozhodl tehdejší vacenovický duch. správce P. Rudolf Matěna slavit hody na památku posvěcení kostela.**

A tak mají Vacenovice dva důvody k oslavám. Hody nám připomínají svátek výročí posvěcení kostela a poutí ještě oslavíme „jmeniny“ kostela! První poutí se u nás konala v roce 1949 v neděli po slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Letošní výroční oslavy nám narušila koronavirová pandemie. Bohužel jsme museli zrušit přátelskou besedu a přednášku o významu, rekonstrukci obřadu svěcení kostela. Další omezení bylo v krojované účasti farníků na nedělní hodové mši sv. sloužené v našem chrámě 4. října 2020. Obohacením slavnosti byl milý host P. Josef Doležel (bratr našeho Otce Jiřího), který nás svou homilií povzbudil ve víře a vyzval k radostnému životu. O co bylo menší společenství věřících, o to větší byla síla modliteb za udělení

milostí všem, kdo se o stavbu kostela, jeho údržbu a další zvelebování zasloužili.

Ani stoletý proud času nezbořil most, který nás s nimi spojuje a my můžeme pokračovat i v navozování a upevňování duchovních základů křesťanského způsobu života.

Protože je ve Vacenovicích pořád ještě hodně farníků, kteří pokračují ve stavbě živého společenství věřících, tak členové Pastorační rady farnosti využili slavnostní bohoslužby k připomenutí zásluh jedné z obecních osobností. Alespoň kyticí a malým dárkem veřejně děkovali za **20 let vedení místní Matice Svatoantonínské důvěrnici paní Ludmile Mikulčíkové.** Ovoce požehnání jejího snažení se nachází nejenom ve zvelebování poutního místa a šíření úcty ke sv. Antoníčkovi na Blatnické hoře. U příležitosti 50. výročí hodů se nabízela i možnost poděkovat ji za obětavý, umělecký zápal, se kterým tvoří, uchovává a předává krásu našich krojů. Rozvinula své schopnosti ve prospěch nejenom církve, ale celé společnosti. Šířením úcty k tradicím se stala hodnou tetičkou a mamičkou, která má pro každého potřebného vlídné slovo, otevřené oči, „slyšící“ uši a dobré srdce. Svou usilovnou prací, laskavým, citlivým projevem a krásným zpěvem i ve svých 88 letech oslavuje dobrotu Boží! Šíře společenských aktivit a projevy živé víry se u paní Mikulčíkové nedají „zmapovat“. Víme jen, že zdrojem jejich lidských sil je láska k bližnímu a důvěra v pomoc Boží.

Ludmila Mikulčíková

Dar pro farnost: písemnosti dokládající historii kostela

Ve výročním roce posvěcení kostela byl farnímu úřadu věnován soubor dokladů, jmenných seznamů a zápisů ze zasedání členů Spolku Božského Srdce Páně, které podávají informace ze života farnosti a především o stavbě vacenovického kostela. Vlastníkem písemností byl Bábíček Vincenc (1881 – 1957) Vacenovice č. d. 227.

Ze spisů (datovaných rokem 1927, 1928, 1929) se dovídáme jména členů Spolku B. S. P. (starosta obce F. Ryba jmenoval předsedu Houště Františka, zapisovatel byl Koutný Metoděj, pokladník Fr. Gregorovič, jednatel Fr. Měchura – později Jan Macek, zakladatelem Spolku se stal P. J. Dorazil). K postupu stavebních prací dohlíželi další členové výboru: Macek Jan, Křížka Mikuláš a náhradníci Frant. Pres a Frant. Šťastný.

Součástí složky je doklad z roku 1934 s prohlášením občanů – dárců pozemků na výstavbu fary: Františka Houšťová, Bohumila Ingrová, Marie Křížková, manželé Fabián a Kristína Kristovi, Emanuel Houšť a Jan Bezucha.

V doloženém zápisu k roku 1927 jsou uvedena jména prvních přihlášených tzv. „upsaných“ občanů na stavbu kostela: Měchura František, Jašík Jan, Sovák Jan, Chvátal Martin, Křížka Mikuláš, Bábík Pavel, Bábíček Martin, Loprais Ondřej, Bábíček Kašpar, Bábík Jan. K otázce dárcovství je u těchto jmen uvedena poznámka starosty obce Františka Ryby: „Když přijde k věci upisování, ať se neupisuje nějaká almužna, ale po dohodě dle možností, ne snad podle druhého!“

Největší díl dokladů tvoří jmenné seznamy občanů evidovaných pod názvem „Upisování peněz na katolický chrám a faru roku 1928“. Zahrnují kolonky s číslem domu, jméno upisovatele, splatil hotově, má doplatit, upsal. Mnoho dnešních rodin zde najde jména svých předků, kteří si na stavbu kostela „odhodlaně“ vypůjčovali a „odevzdaně“ se finančně

zadlužovali! Zápis zahrnuje jména stovky občanů, kteří se dělí podle výše „upsané“ částky na chudší (od 50 do 500 korun) a na ty bohatší (darující zpravidla dva až čtyři tisíce korun, největší zapsaná částka je 8 tisíc Kč). K poděkování a projevení úcty se nám nabízí konkrétní jména občanů a jejich „podíl“ na společně budovaném díle.

V dokladech najdeme ještě dvě kopie dopisů vyhotovených kostelním výborem Spolku B. S. P. z roku 1949, které dokumentují politicky těžkou, smutnou dobu po smrti prvního správce farnosti P. Aloise Tkadlečka. Jeden úřední dopis je určen řediteli školy Vacenovice Emilovi Tkadlečkovi, aby vyklidil z farní budovy zbylé věci po svém bratru (svršky, brambory a nakonec i „sporné“ včelstvo!) Druhá kopie dopisu uchovává zprávu, která byla zaslána učiteli Hubertu Tkadlečkovi do Koryčan. Druhému bratru zemřelého kněze se zde připomíná, že: „Z pozůstalosti P. A. Tkadlečka dlužíte za fundální mše svaté p o h l e d á v k y celkem za 3 473,- Kč. (v ceně poštovného 23,- Kč) ve prospěch pokladny Spolku B. S. P. Prosíme, aby byl obnos do 14 dnů vyrovnán. Prosíme, abyste dle Vašeho rozhodnutí nám laskavě daroval koberec, který byl kostelu při službách Božích půjčován, a Vámi bylo slíbeno, že jej kostelu přivezete a darujete“.

Posledním přiloženým tiskem je protokol z roku 1948 o předání kostela a fary nástupci po P. Tkadlečkovi P. R. Matěnovi (např. fundace na udržování kostela a fary, zahrada, pozemky, chudinské fondy, charitní, mešní nadace, fond zámořské misie).

Členové Pastorační rady děkují panu Bohuslavu Bábíčkovi za uchování a předání historických dokladů.

„Modli se a pracuj, modli se a sportuj.....“

Hody 2020

Vzpomínka na vacenovické členy ORLA

Společenská organizace Orel i v dnešní době staví své sportovní a kulturní aktivity na křesťanských hodnotách. Vacenovická orelská jednota byla založena před sto lety v roce 1920 tehdejšími kaplanem milotické farnosti P. Aloisem Tkadlečkem. Úzce spolupracovala se sdružením katolické mládeže Venkovská Omladina, která rozvíjela kulturní život naší obce už od roku 1910. Neradi však musíme konstatovat, že se ani za 30 let po Sametové revoluci nepodařilo činnost Orla obnovit. Zůstaly nám jen, jako vzpomínka na zašlou „slávu“, staré fotografie. Jsou na nich zachyceni ve cvičebních úborech nebo krojích bývalí orlí a orlice, kteří byli v místní jednotě registrováni v období mezi dvěma světovými válkami. Pamětníci mluví o úspěšných cvičencích prostných, např. vzpomínají Františka Stašu, Antonína Nováka nebo Vincence Belku („policajt“). Jako dorostenky nebo ženy cvičily, tančily, hrály divadlo např. Antonie Křížková - Fryštacká, Marie Křížková - Houšťová, Anna Ingrová - „Štrekačka“, Marie Šťastná - „Šlězarka“, Ludmila Ingrová - Nováková,

Anastázie Horáčková - Výletová, Marie Gregorovičová - Grufíková. Za cvičitelky připomínají jména Emílie Šťastné - Kučové nebo Františky Koutné - Kristové.

K pravidelnému scházení jim sloužila orelská klubovna v prostorách domu č. 101 (rodina Mackova). Divadelní představení se uváděla ještě ve staré budově Letochovy hospody, Dožínky byly pořádány v areálu orelského hřiště „Na rajčůdě“ (prostory za kapličkou sv. Jana Sarkandera). Poslední bývalí členové Orla připomínají jízdy na vozech do blízkých dědin i měst na společná cvičení. Každé jejich setkání začínalo slavením mše sv. a teprve pak následovala cvičení všech věkových kategorií. Ve společně sdílené radosti se navazovala dlouholetá přátelství, než přišel „vítězný únor“ 1948, který tělovýchovnou jednotu zrušil. Ještě v roce 1968 se nakrátko činnost Orla obnovila, „našel“ se i ukrývaný, již značně sešlý orelský prapor. Nedošlo už ale k jeho opravě ani ke „vzkříšení“ křesťanských myšlenek Orla.

Marie Šimečková, farní kronikářka

*Členové TJ
v orelských krojích,
uprostřed P. Tkadleček*

*Vacenovické Orlice v krojích
s P. A. Tkadlečkem,
před Mackovým domem*

Nalezení zaváté stopy po vacenovickém knězi

P. Rajmund Pavel Bábík, OFM Cap. (1758–1806)

V naší farní kronice byla k roku 1977 duchovním správcem P. Fr. Adamcem zapsána tato krátká zpráva, kterou obdržel od P. Vlad. Tětkala z Rožmitálu pod Třemšínem:

„P. Rajmund Bábík, nar. asi 1762 ve Vacenovicích, farnost Milotice, ordinován v r. 1787, lokalita Horní Lhota (25. 1. 1791), lokalita Štarnov (17. 12. 1801). Zemřel 23. 4. 1806 (asi ve 44 letech).“

Informace o vacenovickém rodákovi vyvolala velký zájem mimo jiné i proto, že se nabízela možnost společného „rožmitálského“ působení P. Rajmunda Bábíka s autorem slavné Vánoční mše Janem Jakubem Rybou (1765 – 1815)?!

První, kdo mohl pomoci v hledání dalších údajů, byl historik a milotický kronikář Václav Lunga. Ten se ale domníval, že z vesnického „nevzdělaného“ prostředí 18. století nemohla „vzejít“ první duchovní povolání?! Až o sto let později se kněžská služba „rodila“ a přesouvala z měst na venkov!? Náhodný objev zápisu se tak stal dokladem nejenom možnosti vzdělání, ale potvrdil i hlubokou víru a rozvinutý náboženský život vacenovických předků.

Pro lepší představivost úrovně církevního a společenského života, ve kterém žil P. Rajmund Bábík, předkládám fundovaný pohled historika Václava Lungy:

„Milotická farnost prožívala v 18. stol. období své největší slávy. V roce 1738 zde bylo založeno děkanství, čímž se Milotice staly - na dobu bezmála padesáti let - duchovním střediskem regionu. Kolem poloviny století tehdy pod Milotice patřily následující fary:

Strážnice s kostely v Kněždubě a v Rohatci, Hodonín s kostely v Bojanovicích, Mutěnicích a s kaplí v Dubňanech, Kyjov, Veselí nad Moravou s kostely ve Vnorovech, Hroznové Lhotě, Šardice a Velká nad Veličkou s kostely v Lipově a v dnešní Nové Lhotě. (Později byly některé kolatury vyjmuty).

Duchovní význam Milotic v první polovině 18. stol. koresponduje i se skutečností, že se Milotice stávají významným politickým, hospodářským a kulturním centrem: vlastníkem panství je Karel Antonín Serényi (1681 – 1746), císařský tajný rada, hofmistr dvora císařovy sestry, který je v úzkém kontaktu s nejvyššími vládnoucími kruhy, čemuž odpovídá i přestavba milotického zámku coby nového reprezentačního sídla. V námi sledovaném období tvořily milotickou farnost obce: Milotice s farním kostelem, Vacenovice, Skoronice, Mistřín s filiálním kostelem, Svatobořice a Vlkoš s filiálním kostelem. Prvním milotickým děkanem byl vzdělaný Karel Kryštof Ležatka (1738 – 1757), mistr filozofie a po jeho smrti nastoupil Bartoloměj Josef Goltman (1757 – 1797). Z farnosti milotické se postupně vydělil Vlkoš, Mistřín, Svatobořice a nakonec bylo za vlády Josefa II. děkanství přesunuto do Kyjova.

Co můžeme říci o duchovním ovzduší a o zbožnosti milotické farnosti? S duchovním správcem obecně byla nejenom spjatá veškerá aktivita v náboženské oblasti, ale každý farář byl prostředníkem mezi řadovými poddanými a jejich vrchnostmi. Místní faráři byli v této době osobami, které doporučovali přípuštění chlapce ke studiu teologie. Nehledě na to, že sami mohli během své pastorace oslovovat „vhodného“ kandidáta ke kněžství. Duchovní správce byli také přímluvci u vrchnosti, aby mohl daný hoch studovat mimo panství. Do zrušení nevolnictví (v roce 1781) se poddaný

nesměl pohybovat mimo patrimonium bez povolení svého pána. Oba milotičtí děkani platili bezesporu za duchovní kapacity regionu převyšující běžný průměr kněze. Post děkana, se kterým bylo spojeno mnohem více práce a odpovědnosti než je tomu dnes, nemohl zastávat člověk neschopný, nekompetentní či nevzdělaný.

Připomeňme také, že v roce 1743 se dokončila stavba nového kostela v Mistříně, na přelomu 60. a 70. let 18. stol. došlo i k hlavnímu dobudování vnitřního vybavení farního kostela v Miloticích a po roce 1773 k výstavbě nového kostela ve Vlkoši. V době dospívání Pavla Bábíka bylo tedy milotické panství v čilém ruchu budování sakrálních staveb. Majitelé panství nechtěli zpravidla pouštět své poddané na studia, poněvadž tím se ztenčovala pracovní síla. Milotické panství v této době vlastnil František Ludvík Serényi (1762 – 1780), kanovník metropolitní kapituly u sv. Václava v Olomouci. Takové osobnosti kladly nejmenší odpor, aby synové poddaných odcházeli studovat. Navíc, pokud se mělo jednat o studium bohosloví, tak je dokonce podporovali. To dokazuje i příklad vacenovického rodáka.

V neposlední řadě je třeba zdůraznit, že ve farnosti působila dvě náboženská bratrstva: Bratrstvo sv. Františka Serafinského a Bratrstvo sv. Anny. (Mešní a dobročinné fundace z let 1724 – 1943 jsou projevem zbožnosti milotické farnosti). Právě tyto skutečnosti měly jistě vliv na víru budoucích kněží.

Abychom byli objektivní, je nutné uvést fakt, že duchovní stav lákal mladíky z venkovských vrstev i z důvodu vymanit se z postavení nevolníka. Kněžské povolání bylo prestižní i pro ty nejnižší církevní posty. Až do roku 1869 bylo venkovánům zakázáno dělit své usedlosti na menší díly. Hospodářství zdědil zpravidla nejstarší syn a jeho mladší bratři, třebaže byli vyplaceni, u něj ve většině případů bydleli v podnájmu a „sloužili“ mu jako čeleď. Do jisté míry takovéto motivy působily i na ty, co se rozhodovali pro řeholní stav. Na druhou stranu platilo, že pokud mladík prošel seminářem a byl vysvěcen na kněze nebo absolvoval noviciát a složil řeholní sliby, musel splňovat duchovní předpoklady. Musel mít schopnost vést kontemplativní život na vysoké úrovni. Kdo by takovéto dispozice neměl, do semináře ani do kláštera by přijat nebyl. Semináře a konventy měly omezený počet míst, vybírán byl jen přesně vymezený počet uchazečů, zbytek byl prostě odmítnut.

Obraz osobnosti P. Rajmunda nám pomohou dokreslit panující dobové životní podmínky vesnického prostředí. Základní informace nabízí publikace Vlastivěda moravská – Kyjovsko R. Hurt a zápisky skoronického kronikáře Vojtěcha Holcmana (1925-85). Chceme-li hledat počátky života rodiny vacenovických Bábíků, musíme se vrátit do doby „Třicetileté“ války (1618 – 1648). Přinesla naší obci hospodářský rozvrat a katastrofální úbytek obyvatelstva. Chyběli robotníci na opuštěných 27 gruntech (jen 10 gruntů zůstalo obydleno původními usedlíky). V roce 1648 koupil zruinované milotické panství uherský magnát Gabriel Serényi sídlící na hradě Nový Světlav u Bojkovic. Během tří let (1650 – 52) osadil ve Vacenovicích zničená a poškozená hospodářství bojkovickými nevolníky. (Někteří se usadili na dvoře v domech

č. 39 až 42). Pro zajímavost uvádím, že mezi vesnicemi, ze kterých se rekrutovali kolonisté Vacenovic (např. Komňa, Krhov, Starý Hrozenkov) byla i farnost Pitín. A právě pitínským farníkům se stal - po svém vysvěcení (v letech 1787 – 1790) - kooperátorem „náš“ P. Rajmund Bábík! I když od té doby uplynulo 250 let, přesto pociťujeme vděčnost, že vacenovický kněz sloužil potomkům spřízněných rodů! Jména bojkovických přistěhovalců jsou dodnes stejná se jmény vacenovických občanů: Křížka, Macek, Dobeš, Charvát, Macháček, Měchura, Chvostal.

Ve druhé osídlovací vlně (vzápětí po kolonizaci z Bojkovska) se k nám dostala „cizí krev“ ze Severní Moravy: Kunín - Kunwald (Kravaňsko). Potomci těchto německých protestantů (rody Ingrů, Kristů, Výletů, Bábíků) se nejdříve usadili ve Skoronicích (v letech 1650-4) a následně nacházeli nový domov i v naší obci.

První generaci vacenovských Bábíků založili manželé Jiří (1652 – 1732) a Marina (1660 – 1716), kteří následně svým početným potomstvem „přesouváním z domu do domu“ zalidňovali celou obec. (Doložení jsou jejich synové Jan Bábík 1682-1752, Jiří, Matěj nar. 1690 – pudmistr obce v letech 1728-1731, který měl s manželkou Annou 15 dětí). První matrikové zápisy v němčině zaznamenaly podobu jejich příjmení jako Barbig, Barwig, Babick. Od doby, kdy jsou u nás poprvé evidována čísla domů (roky 1749, 1775, 1820) nacházíme členy rodiny Bábíků na mnoha usedlostech (č. d. 12, 23, 28, 44, 46, 54, 76, 105). Pravděpodobný rodný grunt byl na domě číslo 37. (Z dokumentů vyplývá, že rod Bábíků, později Bábíčků, sídlil na tomto domě od konce 17. stol., dnes je majitelem domu Jan Bábíček). Skoroničtí Bábíci zůstali ve Skoronicích jako Bábíci. Ve Vacenovicích jsou uvedeni jejich potomci nejenom jako Bábíci, ale i pod zdrobnělinou jména Bábíci, což dokládá milotický lánský rejstřík z druhé poloviny 18. století. V roce 1790 má obec Vacenovice 73 domovních čísel (všechny domy nebyly obydleny). Nacházíme majitele rodu Bábíčků na domě č. 12, kde je uveden Frant. Bábíček, na d. č. 37 Šimon Bábíček, na d. č. 44 Josef Bábíček, na d. č. 46 Pavel Bábíček a na d. č. 67 Jan Bábíček. Josef Bábíček na č. d. 24 je doložen až rokem 1896. Jak došlo ke změně jména a k narušení historické posloupnosti? V roce 1752 byl založen Tereziánský katastr, ve kterém bylo ve Vacenovicích registrováno 29 pololáníků. Mezi ně patřil i pololáník Martin Bábíček. Ten je zapsán v roce 1749 jako majitel domu č. 37, ale narodil se 5. 4. 1714 jako Martin Bábík a oddavky měl už jako Martin Bábíček se Zuzanou Říhovou v roce 1738 (podle svatebního zápisu). Zemřel v roce 1773 ve věku 59 let ne jako Bábík, ale jako Bábíček na č. d. 60 u svého švagra. (Dům patřil od r. 1749 Tomáši Říhovi a v r. 1820 už ale patří Jiřímu Řihákovi, což dokládá další změnu jména). Martin se narodil jako Bábík a jméno Bábíček pravděpodobně „dostal“ pro svou malou postavu. Všichni jeho synové (Josef, František, Jan, Šimon, Pavel) už byli Bábíčkové. Ve Vacenovicích zůstalo několik větví skutečných Bábíků, u nichž zdrobnělina jména nepřipadala v úvahu a jejich potomci tu žijí dodnes. Pravdou je, že německy mluvící předci rodu Bábíků se snažili uchovat svoji rodnou řeč a zvyky, ale brzy byli nuceni se přizpůsobit novému prostředí. Druhá, třetí generace se „mísila“ vzájemnými sňatky. Vacenovičtí katolíci a protestantští osadníci k sobě nacházeli cestu jednak při společných návštěvách bohoslužeb v Miloticích, a také je spojoval stejný osud těžkého živobytí!

„Dolní konec“ byl prvním domovem vacenovického rodu. Dodnes si tato část obce zachovala půdorys usedlosti „ulicového typu“ s řadovým rozmístěním. Přistěhovalci přebírali grunt, jehož součástí byl velký dvůr, humno a stodola. Dům měl dvě obytné místnosti: jizbu, síň a hospodářskou komoru. P. Rajmund pamatoval ještě samostatnou světničku s vchodem na dvůr, kterou musel každý gruntovník mít pro potřeby vojska (až do konce 18. století). Obytná chalupa byla stavěna (až do konce 19. stol.) z nepálených cihel - kotovic (vepřovic), vyráběných v obecní cihelně (vysušené se pojily jílem). Běžnou krytinou byly došky vyrobené ze slámy (jen panské domy byly kryté šindelem). Zprávy z poloviny 18. století dokládají, že sedláci nemohli dodržovat požární řád. Základy jejich domů by totiž neunesly cihlový komín, protože pro celé Kyjovsko byla hlavním stavebním materiálem pouze upěchovaná hlína a dřevo. Vnitřek chalup měl hliněnou podlahu a strop tvořily desky pomazané hlínou. Záznam o Vacenovicích (pocházející kolem roku 1840) dokládá, že P. Rajmund musel vyrůstat ve velmi tmavé chalupě, která měla jen malá, dřevěná okénka s výplní slámy nebo dobytčích měchýřů (skleněné tabulky jsou známy až ve druhé polovině 19. století). Ze stejného materiálu jako obydli byly stavěny i chlévy, které s ním tvořily souvislý celek.

Zápisy z konce 18. stol. naznačují vnitřní zařízení pokojů: stůl, lavka, truhla s obitím nebo bez něho, almara, postel, kolébka a na stěnách obrazy. Nábytek býval z měkkého dřeva a červeně natřen. K vybavě bohatších usedlostí patřily peřiny a duchny. Pro rodiče Rajmunda Bábíka byla jejich životní úroveň nepředstavitelně nízká. Mírnější nároky měla vrchnost jen v začátcích osídlování. Na milotickém panství byla nařízena celotýdenní robota v letním čase a třídní v zimě (platnost do r. 1749). Každá rodina se snažila být soběstačná. Životní podmínky se zlepšily až s vyšší produkcí obilí, kdy se zdrojem zisku stává případný prodej přebytku. (Doložené záznamy o týdenních kyjovských trzích jsou z počátku 18. stol.). Dá se tedy předpokládat, že Bábíkova rodina měla zdroj financí na nákup hospodářského nářadí, na úhradu daní a poplatků. Drahota textilu vyvolávala u všech obyvatel nutnost pěstovat konopí a chovat ovce na vlnu (len býval na Kyjovsku vzácný). Od roku 1840 patří ke koloritu Vacenovic silueta větrného „Zobačova“ mlýna. Dříve se k potřebám mletí používal milotický větrák (doložený rokem 1819) a rokem 1796 je potvrzena i existence vodního mlýna na dvoře Růdník. V chudých domácnostech se malé množství obilí semlelo doma na hrubou mouku použitím ručního mlýnku. Jedla se i nemletá uvařená pšenice. Ve Vacenovicích je dochována zpráva o tom, že se z lněného semene tlačil olej k maštění pokrmů nebo svícení (dům č. 122, Pod kostelem).

Dětství P. Rajmunda bylo „vylepšeno“ pěstováním brambor, ale pouze jako náhradní plodiny. „Arteple“ získaly důvěru až v poslední čtvrtině 18. století. Hlavní stravou zůstával chléb, moučná jídla, fazole, hrách, zelí, maso jen o nedělích a svátcích, výjimečně v době zabíjačky. Převažovalo však maso z ryb, v každé obci byl rybník. V zimě se dobytek krmil jenom senem, protože řepa nebyla ještě pěstována. Za připomínku stojí, že rodiče P. Rajmunda prožívali období těžkých sporů o užívání práva v bzenecké Dúbravě. V roce 1733 vyvrcholila vzájemná nenávisť mezi vacenovickými a vracovskými poddanými v krvavé střetnutí, při kterém bylo šest vacenovických občanů ubito a 12 těžce raněno.

Mládenecký život selského synka Pavla probíhal v období, kdy milotická vrchnost zavádí za robotní práci „problematické“ peněžní odměny. U poddaných vyvolávaly revolty – odmítání docházky. Robotní patent vydaný Marií Terezií v roce 1775 se špatně vykládal: neznamenal úplné zrušení roboty, ale jen poloviční snížení. Jistě se do Vacenovic šířily zprávy o velkých nepokojích, které poznamenaly život nevolníků v nedalekých Šardicích. Robotní povinnosti byly rozmanité podle sociálního postavení: jinak odváděl sedlák, domkař, půlláník, čtvrtník, podsedník, chalupník. Úplná likvidace roboty byla možná jen cestou výkupu. Nutno poznamenat, že P. Rajmund díky řeholním slibům „unikl“ vojenské službě, která trvala 10 až 14 let podle druhu vojska.

Jak asi probíhal hospodářský život na dědině 18. století?

I na gruntě bylo hlavní tažnou silou nenáročné volské spřežení. Chov koní představoval pro hospodáře velké nároky, i když nabízel přivýdělek formánkami. (Zajíždělo se až do Uher a Rakouska). Pro pastvu dobytka, ovcí, hus občané využívali velkých prostor pustých vacenovických polí. Hlavním hospodářským nářadím byl srp - výhradní nástroj na žetí obilí až do poloviny 19. století. Obdělávaná pole nesou dodnes stejné pomístní názvy jako za života P. Rajmunda. Jsou to typická označení pro starou kulturní půdu: Díly, Padělky, Návdanky, Okrouhlá. S kácením porostů kolem Růdníka (v letech 1670 – 1740) jsou spojeny zase názvy získaných polí: Seče, Dřínovec, Okorály a likvidací panského lesa: Strkovec a Příčiny.

Dětství a mládí P. Rajmunda ovlivnila úroveň tereziánských škol. Povinnou školní docházku absolvoval v letech 1764 až 1770 (ve věku 6 až 12 let). Od roku 1774 bylo školství spojené s naturální dávkou pro učitele. Do školy mohlo chodit jen málo dětí i z toho důvodu, že bylo málo učitelů a školních budov. Pedagogický dozor zajišťoval (až do roku 1804) farář, pak přešla odpovědnost na děkana. Byla to doba, kdy vrchnost neměla dobrý vztah k venkovskému školství, protože především potřebovala poddané k práci. P. Rajmunda nejvíce zasáhly až následné josefínské reformy, kdy byl v Kyjově v roce 1784 zrušen kapucínský klášter. (Založen v r. 1713). I přes veškerou germanizaci, kterou přinášela pobělohorská doba, panský úředník uvádí, že řeč poddaných milotického panství byla slovácká!

P. Rajmund Bábík mohl ještě zprostředkovaně z předávaného svědectví pamětníků prožívat řádění Turků a Tatarů (druhá polovina 17. století), kdy bylo z Vacenovic do zajetí odvečeno mnoho žen a schopných mužů (v roce 1701 byli někteří císařem vykoupeni). Bezprostřednější byly zprávy o hrůzách vpádu Kuruců. 21. srpna roku 1705 byly Vacenovice vypáleny a vyloupeny. Poslední velké válečné události, které prožívali ještě jeho rodiče, byly pruské války v letech 1740 – 1742. Rodina Bábíků nejenomže musela poskytnout nezbytné dodávky a ubytování pro vojsko, ale i otec - hospodář musel svým koňským potahem sloužit jejich potřebám. P. Rajmund byl v roce 1760 (jako dvouletý) ohrožen cholеровou epidemií, která doprovázela průchod „Prušáků“. Příchod francouzské armády a jejich rekvizice, které ve Vacenovicích proběhly v listopadu roku 1805, už P. Rajmunda „nezastihly“ v rodišti. Je však zaznamenáno jméno jeho příbuzného Ignáce Bábíka – vojáka napoleonských válek, kterému se mu po deseti letech z italských bojů „poštěstilo“ vrátit domů!

Někteří členové rodu Bábíků - Bábíčků se stali váženými představiteli obce.

Po 30 - leté válce se do Vacenovic vrátila funkce rychtáře a pudmistra. Pudmistr, volený každým rokem, podepisoval závěti, sňatkové smlouvy, převody majetku, přebíral obecní pečeti, klíče, pokladnu v obecní truhlici. V roce 1728 – 31 byl vacenovickým pudmistrem Matis Bábík (č. d. 51), v letech 1800 – 2 to byl Benedikt Bábík (č. d. 46) a v letech 1842 – 46 Pavel Bábíček. Po zrušení roboty v roce 1848 byl starostou obce Josef Bábíček č. d. 24 (1861 - 66, 1894 - 96).

Událost ze života vacenovických radních v době, kdy žil P. Rajmund Bábík, dokresluje společenskou atmosféru vesnického života i konkrétními jmény občanů. Mezi zástupce sedláků, kteří odpovídali vrchnosti za vedení obce, patřil asi bratranec P. Rajmunda, pudmistr Benedikt Bábík (1762 – 1831). Byl majitelem pololáního gruntu a žil od roku 1820 na domě č. 46 (k roku 1775 je vlastníkem usedlosti jeho otec Pavel Bábík). Manželé Bábíkovi (Benedikt a Kateřina roz. Řiháková) měli 12 dětí. Že měl pudmistr velkou zodpovědnost dokládá skutečnost, že rozhodoval i o obecních žebrácích. „Opravdovému“ chudákovi dovolil jeden den v týdnu žebrat u vrat selských stavení. S obecní službou pudmistra byl spojen i zájem o tzv. hostiny: dobré jídlo a pití na obecní útraty. Staly se pravidelným doplňkem úřadování a probíhaly u všech významných obecních událostí (např. obnova rady, přijímání obecních služebníků – kovářů, pastýřů). Peníze na hostiny byly z obecních pokut a nájmu. Jméno pudmistra Benedikta Bábíka se objevuje na seznamu „provinilců“, kteří se „zapořili“ do jedné z mnoha obecních bitek té doby. Pro zajímavost uvádím dochovaná jména některých aktérů: rychtář Joch, Šebestián Jakšík (Jaští), Pavel Kundrata, Tomáš Křížka, Jakub Grufík (z č. d. 63), Jan Dobeš, Martin Novák (z č. d. 34), Ignác Dobeš (z č. d. 59), Josef Dobeš (z č. d. 25), Josef Klimeš (z č. d. 47).

V soudním protokolu se uvádí:

„Vacenovští sousedé, obecní výboři po schůzi v domě pudmistra Benedikta Bábíka č. p. 46, popíjeli půl vědra piva od vrchnosti na ukončení roku a půl vědra vína, které jim povinně daroval obecní kovář za přijetí do obce. Stalo se tak ve čtvrtek 30. prosince 1802. Byla to společnost asi patnácti mužů, která po vypití uvedeného množství „zamýšlela ešče na nějaký pití a uradili sa, že súsed Jan Ingr měl na obecní pastvě bez poplatku kúpenu hřebicu, aby dvě zlatky zaplatil.“ Ale tato úhrada sousedy rozdělila na dva tábory a vznikl spor. Hádka v domě pudmistra přerostla v tvrdou bitku, seběhli se lidé před dům, kde boj pokračoval za účasti třiceti osob. Po jejím ukončení zůstal ležet před domem těžce zraněný 28 - letý Martin Novák, který později na následky bitky zemřel.“ Celá událost byla kvalifikovaná jako kriminální politický přečin.

Zapomenuté světlo

Pavel Bábík se narodil ve Vacenovicích 7. nebo 8. října 1758. Datum narození není podle matriky přesně zjistitelné, poněvadž v křestní matrice je pouze stanoveno datum křtu – 8. října. V milotickém kostele jej pokřtil kooperátor Jiří Stanislav. Jeho rodiči byli Martin a Anna, za kmotry mu stáli rolník Martin a Marína Novákové. Pavlův otec Martin pocházel z ročníku 1717 (zemřel 1787) a jeho rodiče se jmenovali Matouš a Anna. Naproti tomu Pavlova matka Anna, narozená roku 1719, pocházela z Mistřína z rodiny Michala a Zuzany Klimešových.

Rodiče P. Pavla Rajmunda Bábíka - Martin a Anna - byli oddáni 10. února 1737 v milotickém chrámu. Martinův otec Matouš byl při synově svatbě již mrtev, což může přivádět k domněnce, že se Martin musel oženit, aby mohl převzít grunt po svém otci. Manželství Martina a Anny bylo obdařeno mnoha dětmi: Marínou (nar. 1738), Martinem (nar. 1740), Janem (nar. 1742), Annou (nar. 1745), Zuzanou (nar. 1747), druhou Marínou (nar. 1750), (nejstarší Marína pravděpodobně zemřela), Rosálií (nar. 1752), Kateřinou (nar. 1755), námi sledovaným Pavlem (nar. 1758, kdy měla jeho matka 39 let) a posledním dítětem byla Magdaléna (nar. 1761).

Pavel byl tedy téměř nejmladším dítětem a s velkou pravděpodobností s ním nebylo počítáno jako s dědicem otcova hospodářství. Druhý syn rodiny Bábíkových Jan ve svých 17 letech (v srpnu 1760) tragicky zahynul – uhořel (doslova: byl „*zavalen ohněm*“). Možná, že tato skutečnost hrála roli v rozhodování se Pavla Bábíka ke vstupu do kapucínského kláštera.

Pro přiblížení duchovního poslání, společenského postavení a působení kapucínského řádu zaslal kronikář V. Lunga tyto obsáhlé informace:

„Kapucíni jsou nejmladší větví široké františkánské rodiny. Začali vznikat jako reformní hnutí uvnitř františkánů observantů, vyznačující se touhou po původním záměru sv. Františka a jeho doslovným následováním. Oficiálně byli založeni roku 1528. Kapucínští mniši jsou charakterističtí svým hnědým hábitem z hrubé látky se špičatou kapucí (odtud kapucíni) a nošením plnovousu na znamení pohrdání světskou krásou. Hlavním rysem kapucínské spirituality je kontemplativnost. Bratři, ať už kněží nebo laici, se spolu stravují, pracují a modlí. Svým vzezřením, osobní chudobou, skromným způsobem života a kázní se velmi přibližují prostým lidem. Proto pro široké vrstvy obyvatel působili jako věrohodní hlasatelé evangelia. To je předurčovalo mimo jiné k misijní činnosti. Při rekatolizaci českých zemí hráli spolu s jezuitou nezastupitelnou roli.

Volba Pavlovy řehole je jen dalším potvrzením výrazného kultu sv. Františka z Assisi (označovaného také jako sv. František Serafínský) v milotické farnosti. Šíření úcty k tomuto středověkému světcí můžeme sledovat už v době třicetileté války, kdy u nás v duchovní správě vypomáhali františkáni ze Skalice. V osmdesátých letech 17. století bylo v Miloticích i ve Vacenovicích založeno zbožné *Bratrstvo sv. Františka Serafínského. Rekatolizaci farnosti v letech 1714-1718*, jak předpokládám, prováděli kapucíni právě z Kyjova, nehledě na to, že hrabě Karel Antonín Serényi se přímo účastnil aktu položení základního kamene tohoto kláštera v roce 1713. Ze třetí čtvrtiny 18. století pak pochází další doklady o tom, že milotická farnost byla s františkány v kontaktu i nadále: v letech 1753 a 1757 dosud neidentifikovaný příslušník tohoto řádu prováděl „*obnovování*“ (patrně rekolakci) františkánského bratrstva ve farnosti a až do zrušení kyjovského kláštera (1784) dodávali zdejší kapucíni milotickému kostelu hostie. Kontakt kolatury s františkánským řádem na přelomu 18. a 19. století dosvědčuje i fakt, že jeden z pokojů na milotické faře byl nazýván „františkánským pokojem“ a jeden z milotických kooperátorů v této době byl františkán Podiven Mayer. Františkánský kult v milotické farnosti jde vysledovat přes devatenácté a dvacáté století prakticky až dodneška. V současnosti v Miloticích funguje třetí řád sv. Františka, obnovený po roce 1989.

Volba konkrétní řehole mohla být u Pavla Bábíka také ovlivněna blízkostí klášterů – právě nejbližším klášteřem nějakého žebravého řádu byl ten kapucínský v Kyjově. Dalšími takovými konventy byly františkáni v Uherském Hradišti (Hradiště bylo v této době centrem kraje, do něhož milotické panství spadalo), dominikáni v Uherském Brodě a opět františkáni ve Skalici na dnešním Slovensku (tehdy v Uhrách). Poněvadž byl Kyjov v celém okolí jediný kapucínský, domnívám se proto, že Pavel požádal o vstup ke kapucínům právě tady. Jestli zde pak dále žil, je těžké říct – kapucíni totiž nevstupují do konkrétního kláštera, ve kterém by strávili zbytek svého života (jako např. benediktýni), ale mohou být přesunováni z místa na místo. Více by nám snad řekl fond *Kapucíni, Kyjov (1707-1784)* uložený v Moravském zemském archivu v Brně. Ovšem popis fondu naznačuje, že se mnoho archiválií nedochovalo. V kyjovském klášteře po dobu jeho existence žilo běžně asi 17-18 mnichů. Při vstupu ke kapucínům obdržel Pavel řeholní jméno Rajmund – pravděpodobně jej dostal podle středověkého dominikána a vyhlášeného zpovědníka sv. Rajmunda z Peñafortu, nebo sv. Rajmunda Lulli z Palmy, františkánského terciáře a misionáře.

Noviciát absolvoval Rajmund Bábík v klášteře v Mostu v severozápadních Čechách, kde byl od roku 1651 umístěn řádový noviciát. Sliby složil den po svých 18. narozeninách 9. října 1776. Snad někdy v těchto letech v něm uzrálo rozhodnutí stát se knězem, pokud to nebylo jeho cílem už dříve.

Studium na řeholního kněze se trochu lišilo od studia na obyčejného diecézního kněze – vše probíhalo ve vlastních řádových institucích. Filozofii tak mohl Rajmund absolvovat v kyjovském klášteře (tedy pokud zde žil), kam bylo toto vyšší řádové studium přesunuto v roce 1760 z Třebíče. Na teologické studium však musel odejít do ústředního řádového semináře – tím mohl být klášter v Brně, který byl významným řádovým centrem a kde existovalo bohovědné studium od konce 17. století, nebo v Olomouci. Klášterní bohovědné studium však nebylo rovnocenné univerzitnímu vedenému řádnými profesory, a proto museli absolventi klášterních škol po roce 1754 skládat ještě zvláštní zkoušku.

Osmdesátá léta 18. století, v nichž Rajmund studoval na kněze - řeholníka, však řeholnímu životu vůbec nepřála. Zásahem císaře Josefa II. byla zrušena polovina klášterů v Čechách a na Moravě, čímž se získaly finanční prostředky pro potřeby státu a církve. Ty pak byly využity na rozšíření farní sítě. Rušily se všechny konventy, jenž se nevěnovaly vyučování, nepěstovaly vědy nebo nepečovaly o nemocné. To potkalo i kapucínský kyjovský klášter dne 16. října 1784, jehož studium filozofie sloužilo pouze pro potřeby řádu, nikoliv pro veřejnost. Řeholní klerici z těchto zrušených klášterů byli zproštěni svých řádových slibů a poslání na nově zřízené kolatury - stali se z nich obyčejní diecézní kněží.

Poněvadž byl Rajmund Bábík na kněze vysvěcen až v roce 1787, lze usuzovat, že tři předchozí roky strávil na studiu bohosloví v nově zřízeném generálním semináři v Olomouci. Po vysvěcení pak nejspíše někde tři roky kaploval. Není pravděpodobné, že by byl kooperátorem v Rožmitálu pod Třemšínem, a to ze dvou důvodů: 1. zmínku o jeho rožmitálském působení jsem ve zdejších matrikách nenalezl; 2. z jeho dalšího působení vidíme, že byl knězem olomoucké arcidiecéze a je tudíž nepravděpodobné, že by „koloval“ mezi českými a moravskými diecézemi. Bez hlubšího studia to však zcela vyloučit nelze.

Je známo až jeho první samostatné působíště. V roce 1790 byl poslán za lokálního kaplana do Horní Lhoty u Luhačovic. Horní Lhota byla jedním z plodů josefínských reforem – lokálie zde byla založena teprve před několika lety (patrně v r. 1785 dle začátku vedení zdejších matrik). P. Rajmund Bábík měl kromě Horní Lhoty na starost ještě přiřazené vesnice Dolní Lhotu a Sehradice. V hornolhotské kolatuře působil dvanáct let až do počátku roku 1802. Nutno dodat, že takováto nově vzniklá lokální kaplanství (lokálie) byla velmi často špatně finančně zajištěna, narozdíl od starých far. Kněží měli stálý příjem jenom z *Náboženské matice*. Ten však nebyl nijak valný. Duchovní správce takové „lokálie“ v řadě případů třeli bídu.

Po 12 - letém působení byl Rajmund Bábík 24. ledna 1802 ustanoven lokalistou ve Štarnově u Olomouce. Kolatura Štarnov vznikla opět za panování Josefa II. v roce 1784. Na faru byla povýšena až v roce 1865, dlouho po Bábíkově smrti. Vacenovický rodák kapucín Rajmund Pavel Bábík umírá ve Štarnově dne 10. ledna 1806 ve věku 47 let na tuberkulózu. (Pohřben 13. ledna děkanem Jakubem Jaichem). Jeho tělo bylo pochováno na štarnovský hřbitov.“

Příklad človenčenství: přijmout poselství lásky a služby, která navzdory utrpení nezná limity...

Připomínka knězova duchovního odkazu

Abychom se mohli poklonit památce P. Rajmunda, navázala jsem kontakt se starostou Štarnova Ing. St. Nyklem. Bohužel konstatoval, že na místním hřbitově u kostela sv. Mikuláše jeho hrob nenajdeme. I když byly prozkoumány všechny dostupné historické materiály, žádné údaje o umístění knězova hrobu nebyly nalezeny. Problém s lokalizací místa spočívá v tom, že hřbitov u štarnovského kostela, na němž byl P. Rajmund Bábík pochován, byl v roce 1784 zrušen (nový v jiné lokalitě vysvěcen v roce 1836), neexistuje plán rozmístění hrobů, a proto nemůžeme lokalizovat místo knězova posledního odpočinku.

Bylo však, ke všeobecné spokojenosti, nalezeno důstojné místo náhradní. Pamětní deska se jménem a životními daty P. Rajmunda Bábíka byla 4. září 2020 při příležitosti

poutního výletu vacenovických farníků instalována na vnější lici zdi štarnovského kostela.

Tento sobotní, krásně slunečný zářijový den se stal pro Vacenovice i malou obec Štarnov slavností a obohacením duchovního života. Osobnost kněze se stala zdrojem přátelství slováckých a hanáckých farníků. Vacenováci byli s láskou vítáni zástupci a představiteli obce i laskavým administrátorem štarnovské farnosti P. Jiřím Sedláčkem (rodák z Veselí nad Moravou). Nově vzniklé společenství se při výborném pohoštění potěšilo předáním dárků, zpěvem a sdělováním informací ze společenského života. Za naši obec za milé přijetí děkovala starostka Ing. Bačíková a za farnost P. Jiří Doležel.

Po radostné besedě následoval krátký obřad žehnání pamětní desky. Hlavním cílem poutního setkání byla slavnostní bohoslužba mše svaté. V prostorách barokního štarnovského kostela přinášeli naši zástupci farnosti (krojované děti) obětí dary jako projev díky a úcty za požehnaný život kněze-rodáka. Byly připomenuty jeho těžké životní podmínky v čase nevolnictví, válek a epidemií. Přes všechny prožívané obtíže rekatolizace a germanizace mu bylo nabídnuto i bohaté duchovní ovzduší milotické farnosti. P. Rajmund se stal výjimečný tím, že i v primitivních podmínkách projevil odvahu, sílu stát se řeholníkem a knězem. P. Jiří Sedláček ve své homílii připomněl jeho nelehký život i ve farnosti Štarnov. V kronikových zápisech našel zprávy z roku 1805, kdy obcí procházela ruská vojska před i po bitvě u Slavkova. Zbídačelí obyvatelé zakoušeli dvojí násilné vydrancování spojené s nemocemi a hladem. Z toho se dá usuzovat, že na následky válečných hrůz předčasně zemřel i náš P. Rajmund.

Vacenovičtí poutníci u jeho pomyslného hrobu – pamětní desky – položili květiny a předložili své modlitby Bohu za nová kněžská povolání. Duchovní poselství P. Rajmunda se pro ně stalo velkou posilou ve víře.

„Odvalu, vždy odvalu. Nikdy se neunavme v konání dobra. Bůh bude s námi.“

(Jan Bosco)

Zpracovala Marie Šimečková

Štarnov – poutní mše

Štarnov – poutníci

PODĚKOVÁNÍ

Vážení čtenáři zpravodaje, dovoluji mně, abych poděkovala paní Marii Šimečkové, farní matrikářce, za její činnost. Chce přiblížit mladým lidem obětavost našich předků, kteří budovali na našem katastru kříže a kapličky, ne ze své hojnosti, ale za vyslyšené prosby. Paní Šimečková za pomoci své rodiny všechny dárce našla a přiblížila. Také kostelíček naši stařečci postavili pro nás, abychom měli svůj kostel a měli se kde scházet ke mši svaté a Božskému Srdci Páně svěřovat své starosti, bolesti i díky za jeho lásku k nám.

Paní Šimečková neúnavně hledala, kolik kněží vyšlo z naší dědiny a také je našla, a tak jsme se vypravili do farností, kde působili, a byli jsme potěšení, že mají pomníčky

s jejich jmény. Otec Jiří nás vždy doprovází. Díky. Ještě bych se vrátila k loňské Noci otevřených kostelů. Náš kostel byl vymalován podle návrhu malíře Jano Köhlera, který pro náš kostel maloval obraz Božského Srdce Ježíšova. Paní Šimečková našla vnuka pana Köhlera a na její pozvání přijel a vykládal nám, kteří jsme byli v kostele, o činnosti svého dědečka. Bylo to velmi zajímavé, ale účast farníků byla velmi malá. Bylo mně líto hosta i těch, kteří se o to postarali.

Velké díky paní Mařence a celé její rodině.

Bůh Vám žehnej.

vděčná účastnice

PRODLOUŽENÁ VÍKENDOVKA VACENOVSKÝCH TÁBORNÍKŮ

Letošní rok 2020 přinesl mnoho změn, které zasáhly i náš táborníky, kteří jsme se těšili na tábor v Dřevohosticích u Přerova. Bohužel nelehká situace okolo koronaviru ovlivnila i náš plánovaný tábor, a tak jsme jej museli o letních prázdninách zrušit a udělat si po 10 letech od táborů pauzu. I tak jsme se chtěli po roce setkat a snažili jsme se pro naše táborníky vymyslet něco menšího na krátkou dobu. Jelikož máme v naší obci nové farní centrum, rozhodli jsme se využít právě to, když je pro tyto akce zhotovené. Pro děti z naší vesnice se uskutečnila prodloužená víkendovka s názvem Last minute 2020. Víkendovka trvala od čtvrtku do neděle. Během ní jsme zažili mnoho krásných zážitků. Zúčastnili se jí jak zkušení táborníci, tak také táborníci noví. Víkendovka měla podobu tábora, hráli jsme nejrůznější hry, soutěžili mezi sebou v jednotlivcích, ale také ve skupinách, zpívali jsme písničky u táboráku, měli jsme svoji hymnu a také

nechyběla stezka odvahy za naší vesnicí. Táborníci spali na farním centru a ti odvážnější venku ve stanech na farní zahradě. Víkendovku jsme zakončili ve spolupráci s pastorační radou, kdy jsme uspořádali posezení na farním dvoře, na které jsme pozvali všechny farníky. Toto posezení mělo být jakousi náhradou za farní den, který se letos nemohl uskutečnit. Farníků se nakonec sešlo spoustu, takže jsme zakončili víkendovku doslova „ve velkém.“ Za propůjčení farního centra i farní zahrady děkujeme P. Jiřímu Doležalovi. Za občerstvení během celé víkendovky pak děkujeme našim kuchařkám a maminkám dětí.

Doufáme, že rok 2021 bude pro nás táborníky příznivější a budeme se moci setkat na pořádném nefalšovaném táboře někde dál od domova.

Za táborové vedoucí Tereza Dulovcová

ZPRÁVIČKY

Klubíčko Vacenovice z. s. - centrum pro rodinu

Milí přátelé Klubíčka, je velmi těžké hodnotit tento velmi zvláštní půlrok. Ne jenom my, ale všechny organizace musely zcela změnit své plány, svou činnost přesunout do online světa a na sociální sítě. Jsme rádi, že nějaké aktivity jsme přece jenom stihli a mohli trávit čas spolu, a ne jen zavření doma.

Jestliže zhodnotíme toto zvláštní období, jsme velmi rádi, že jsme ještě před prázdninami stihli vytvořit malované hřiště na lesní cestě na Růdník. Věříme, že se jedná o příjemné zpestření procházky. Vaše kladné ohlasy nás velmi těší. Jsme rádi i za nové podněty a žádosti o rozšíření. Bohužel jsme to již na podzim nestihli, ale je to pro nás výzvou na jarní období.

Druhou akcí, kterou jsme ještě před lockdownem stihli, bylo ukončení prázdnin. I když nám počasí moc neprálo, udělali jsme si pohádkové odpoledne na místním hřišti. Děkujeme všem dobrovolníkům, ať malým či velkým, kteří nám pomohli s přípravou a realizací. Doufáme, že děti byly spokojené, vytvořily si krásné výrobky domů, zatancovaly si a vyřádily se na skákacím hradě. My jsme se tedy vyřádili parádně.

Jsme rádi, že jsme, jako jedni z mála v okrese, stihli uspořádat burzu dětského oblečení podzim-zima. Zájem byl opravdu veliký. Rozložení burzy jen do dvou dnů je velmi náročné, jak pro nás organizátory, tak pro kupující. Děkujeme všem, co nám pomáhají, neboť při množství oblečení a časovém rozpořádání celé akce jsou všichni velmi důležitým článkem celé akce. Bylo nám darováno i spoustu věcí na charitu. Ty jsme odvezli do azylového domu pro matky v Hodoníně. Byly za ně velmi rády. Kousky, co neudají přímo u nich v domově, poputují dalším charitativním organizacím. Děkujeme, že nám pomáháte pomáhat.

Naším cílem v letošním roce bylo otevřít i nějaké kroužky pro děti, ať malé či velké. Na začátku září to vypadalo,

že vše bude probíhat, jak má, až do poloviny října, kdy se veškeré naděje rozplynuly. I tak se nám podařilo uspořádat kroužek STREET DANCE pod vedením Monči Kubínové. Nejen holky, ale i kluky kroužek zaujal a podařilo se nám vytvořit oddíl mladší a starší. Musíme říci, že během cca 4 schůzek bylo vidět, že si to užívají nejen děti, ale i Monča, pro kterou je to skvělá příležitost, jak se rozvíjet. I díky zájmu a ochotě jsme tréninky převedli do online výuky a děti pilně trénují každou středu, i když jen doma. Jakmile bude možnost, okamžitě se budeme scházet osobně. Děti se těší i na vystoupení, které si pro vás určitě připraví, jakmile to bude možné.

Celý podzim jste mohli s dětmi stále vyrazit do okolí obce a stát se součástí našeho projektu MALÝ, VELKÝ PRŮZKUM-NÍK. Máme i správné luštitelé naší tajenky (prošli všech 15 míst) a jak jsme slíbili, budou odměněni. Ale i pro ostatní máme nějakou odměnu. Není přece nutnost projít všechna místa, ale udělat si chvilinku a vydat se na procházku jako rodina. Trávit spolu čas. Je-li u toho nějaký cíl, např. v podobě nalezení kešky, je to jen třešnička na dortu.

Snažíme se být nyní aktivní i na facebooku a děti nám tak mohly zasílat své domácí tvoření, jak na podzimní, tak na zimní téma. Jsme moc rádi za zapojení dětí a na jejich výtvary jsme jaksepatří pyšní.

Pokud nám to situace dovolí, rádi bychom šli s dětmi alespoň do lesa nazdobit stromček pro zvířátka. Snad se to povede a alespoň tuto tradici zachováme.

Závěrem chceme všem poděkovat za přízeň a popřát krásné Vánoce plné pohody a především pevné zdraví. Vše nejlepší do Nového roku

Klubíčko Vacenovice z. s. - centrum pro rodinu

MYSLIVECKÉ SDRUŽENÍ VACENOVICE

Vážení spoluobčané Vacenovic a milí přátelé přírody. Ač se tomu nechce věřit, stromy už zase opadaly, příroda se uchýlila k odpočinku a to znamená jediné – nezadržitelně se blíží konec roku. I v letošním, trochu chaotickém roce jsme se svědomitě věnovali plnění mysliveckých povinností. Mezi ně pochopitelně patří příkrmování zvěře, údržba krmných zařízení a i odstřel zvěře podle zadaných plánů. Na jaře jsme se také pustili do menších úprav na naší myslivecké chatě, opravili jsme např. dřevárnu. Jelikož nejsme finančně výdělečný podnik, většinu prací podnikáme svépomocí. Koncem léta jsme nakoupili krmivo, které jsme si pečlivě uskladnili, aby bylo pro zvěř ve zdraví nezávadném stavu připraveno po celou zimu.

Jako všechny občany, i nás nepotěšila situace spojená s pandemií Covidu. Nicméně i přesto musíme vykonávat naše povinnosti a vláda na výkon práva myslivosti udělila výjimku. Díky tomu jsme i letos uspořádali hon na drobnou, druhý nás čeká těsně před Vánoci. Přesto nás mrzí, že si letos nedopřejeme příjemné posezení na myslivně u gulášku, tzn. poslední leč.

Je mi líto, že jako každý rok i letos musím zmínit nepříjemnosti, s kterými se v lese potýkáme. Mluvím např. o stále opakovaném zákazu volného pohybu psů. Čím dál častěji si připadáme, že jsme pejskařům jen pro legraci. Věřte mi, že vidět utíkat vyděšené tříměsíční srnčátka před psem není ani trochu legrační. Zaráží mě, že jsou to víceméně stále stejní majitelé, se kterými tento spor řešíme. Věta „ale on nic neudělá“ se stává ohranou písničkou. Nechceme nikomu dělat nepříjemnosti a znechucovat či zakazovat procházky v lese. Ale dokud si neuvědomíme, že my – lidé, nejsme v lese doma, tak bude neustále docházet ke konfliktům.

Další věc, na kterou chci touto cestou upozornit, je krmení zvěře v lese. Každoročně se na Štědrý den spousta rodin s dětmi vydává na procházku do lesa, vybaveni nějakým pamlskem pro zvířátka. Je chvályhodné, že si na zvěř vzpomene. Rozhodně ale přemýšlejme, co do lesa přineseme a zda zvěři přilepšíme, nebo naopak. Čokoládové koblížky či sýrové pletýnky zvěři rozhodně neprospívají, naopak si zadělají na velké trávicí potíže, které můžou skončit uhynutím. Stejně nevhodná je zelenina, zavěšená na provázku na stromě. Srnčí sežere zeleninu pochopitelně i s provázkem, což je opět velmi nebezpečné. Proto prosíme, pokud chcete dětem ukázat, jak správně krmit zvěř, nenosme do lesa zbytky z domácností, které zvířatům jednoznačně škodí. Rozhodně není výchovné ukazovat dětem, jak se to nemá dělat. Pokud budete chtít s dětmi na Vánoce příkrmít v lese, stačí oslovit jakéhokoliv člena sdružení a rádi Vám dáme např. pár klásků kukuřice. Velmi děkujeme za pochopení.

Závěrem mi dovoluji poděkovat všem, kteří nám pomáhají v provozu myslivosti, především celému OÚ Vacenovice, za finanční příspěvek, zapůjčení kontejneru na krmivo či posečení trávy na myslivně. Ale jste to i Vy, kteří se v přírodě chováte zodpovědně, nerušíte zvěř, nezahazujete odpadky, nejezdíte do lesa zbytečně autem či na motorce apod. Děkujeme i všímavým spoluobčanům, kteří nám oznámí, že našli nemocnou či uhynulou zvěř. Jsme vděční, že jsou mezi vámi i ti, kteří nás umí ocenit a nevidí v nás jen střelce.

Za celé sdružení přeji všem krásné a pokojné Vánoce v kruhu našich rodin a ať je další rok pro nás pro všechny klidnější a pohodovější.

Za MS Vacenovice Simona Todtová

Letošní pro všechny nepříjemná koronavirová situace přerušila i činnost našeho kroužku. Na jaře jsme ani neukončili a v novém školním roce 2020/2021 jsme pořádně ani nezačali. Stihli jsme pouze jedno setkání a už byl zase zákaz. Věříme, že situace se brzy zlepší a my se budeme zase těšit na společné chvíle, na procházky v lese, soutěže, výlety, získávání nových znalostí o lese, přírodě, zvířátkách apod.

Letos bychom chtěli uskutečnit alespoň **VÁNOČNÍ KRMENÍ ZVÍŘÁTEK NA ŠTĚDRÝ DEN.**

Velmi apelujeme na všechny spoluobčany, kteří ač v dobré víře krmí zvířátka v lese, aby pochoutky nevěšely na provázky. Zvířátka si je neumí odvázat a po požití jsou v nebezpečí života. Rovněž, pokud zavěsíte lojové koule na stromy – prosím, poté síťový obal ukliděte. **DĚKUJEME!**

Přejeme všem krásné a pokojné Vánoce, v novém roce hlavně pevné zdraví a mnoho krásných chvil strávených v přírodě.

S našimi Sojkami se na setkání těší

Setínská & Setínský

Letošní nové Sojky

Loňské vánoční krmení

KOČÁRKOVÝ GANG

Všimli jste si, že každou neděli dopoledne bývá v obci větší výskyt chlapů s kočárkama? To se my, vacenovičtí tatínkové se svými ratoolestmi, scházíme k radosti své i svých dětí. Jak se děti rodily, nás tatínků postupně přibývalo, a tak vznikl celý chlapecký „Kočárkový gang“. A proč ne? Přes týden jsme celé dny v práci a moc si svých ratoolestí neužijeme, tak alespoň každou neděli dopoledne se svým malým velkým láskám plně věnujeme. Stejně bychom doma jen zavazali při chystání nedělního oběda! Scházíme se před obecním úřadem (někteří ještě honem musí koupit u Letochů knedlu k obědu) a sobě i dětem zpříjemníme sváteční den výletem do přírody, návštěvou hřiště, procházkami po okolí. Ať občané vidí, že cca 13 mladých mužů s kočárky, ve stejných tričkách s logem gangu a každý se jménem svého dítěte, jsou ti nejlepší tatínkové v dědině aj na světě! Heslo gangu je:

„Řeklo sa bez bab, chlapi!“ a spokojenost je na všech stranách. Maminky mají doma chvíli klid a my, vybavení pro jistotu dudlíkama a náhradními pemperskama, si navzájem postěžujeme, jak báječné máme manželky nebo přítelkyně a vymýšlíme společné aktivity pro děti. No a dětičky se seznámí, pohrají si spolu a od malička se tak učí společenskému životu a naší vesnické pospolitosti. Už tady vznikají velká kamarádství malých chlapečků a holčiček, a taková kamarádství z útlého dětství většinou vydrží po celý život! Přátelství tatínků se předává dál, do další generace, a tak to má být.

Škoda, že doba koronavirová tuto aktivitu trochu omezila, ale po uklidnění situace se Kočárkový gang sejde v ještě větší sestavě, protože dětí a tatínků zase přibýlo.

Kočárkový gang

Kočárkový gang

OHLÉDNUTÍ ZA SEZONOU V KONÍRNĚ

I když jsme letošní zahájení sezóny v konírně museli trochu posunout, návštěvníci určitě nebyli zklamaní. V konírně se vystřídala, kromě stálé expozice krojů a krojových panenek, také výstava k osvobození mikroregionu s názvem „Poslední dny hákového kříže“. Ta je v současné době k vidění v Internacním táboře ve Svatobořicích. Od konce června po celé prázdniny si mohli turisté prohlédnout fotografie Dalibora Gregora s názvem Jízda králů-hrdost-úcta-tradice a sezonu ukončila výstava z Letní školy folklorního malování ve Skoronicích. Nejenom děti ze Skoronic, ale i z širokého okolí, se během několika dnů pod vedením malířky

Lenky Jurečkové snažily zachytit krásu našich krojů a vzorů typických pro náš region.

V konírně se snažíme také o zkvalitnění služeb pro návštěvníky. Před zahájením sezony byla zrekonstruována veškerá elektroinstalace a v září byl nainstalován platební terminál, díky kterému je možné u nás platit kartou.

I přes různá omezení se sezona nakonec vydařila a doufám, že v příštím roce se ve zdraví sejdem na některých z akcí mikroregionu.

Lucie Vlčková

Počet obyvatel v obcích Mikroregionu Nový Dvůr

Při každoročním sestavování rozpočtu Mikroregionu Nový Dvůr nahlížíme na stránky Českého statistického úřadu a sestavujeme tabulku příspěvků jednotlivých obcí. Sledujeme tak přírůstky a úbytky počtu obyvatel okolních obcí. Překvapilo nás, že obec Vacenovice má za posledních 20 let nejvyšší přírůstek, následuje obec Skoronice a obec Svatobořice-Mistřín, naopak největší úbytek má obec Milotice, po ní obec Ratíškovice a obec Vlkoš. Velmi nás tento demografický vývoj v naší obci těší, vítáme každé narozené miminko a jsme rádi, když se k nám někdo nový přihlásí k trvalému pobytu. Doufáme, že tento trend bude i nadále pokračovat, že se ve Vacenovicích podaří mimo jiné vytvořit stavební obvod E1 a E2 u hlavní silnice směrem na Ratíškovice, kde by mělo být 42 stavebních pozemků, o které je ze strany mladých lidí velký zájem (v pořadníku na Obecním úřadě Vacenovice evidujeme 111 žadatelů).

Věříme, že polovina majitelů, kteří své pozemky v dané lokalitě ještě obci neprodali, zvážší své rozhodnutí a zamezí tak odlivu mladých rodin z Vacenovic a naše obec se bude i v budoucnu rozrůstat.

Ing. Marta Grufíková

Počet obyvatel v jednotlivých obcích Mikroregionu Nový Dvůr

ROK	OBEC	POČET	OBEC	POČET	OBEC	POČET	OBEC	POČET	OBEC	POČET	OBEC	POČET
2000	Vacenovice	2 101	Vlkoš	1 086	Ratíškovice	4 108	Milotice	1 960	Svatobořice-Mistřín	3 507	Skoronice	468
2001	Vacenovice	2 094	Vlkoš	1 039	Ratíškovice	4 052	Milotice	1 941	Svatobořice-Mistřín	3 484	Skoronice	538
2002	Vacenovice	2 105	Vlkoš	1 039	Ratíškovice	4 020	Milotice	1 946	Svatobořice-Mistřín	3 451	Skoronice	541
2003	Vacenovice	2 136	Vlkoš	1 058	Ratíškovice	4 010	Milotice	1 949	Svatobořice-Mistřín	3 501	Skoronice	534
2004	Vacenovice	2 157	Vlkoš	1 052	Ratíškovice	3 994	Milotice	1 941	Svatobořice-Mistřín	3 495	Skoronice	527
2005	Vacenovice	2 175	Vlkoš	1 058	Ratíškovice	3 997	Milotice	1 944	Svatobořice-Mistřín	3 494	Skoronice	525
2006	Vacenovice	2 171	Vlkoš	1 057	Ratíškovice	3 991	Milotice	1 923	Svatobořice-Mistřín	3 532	Skoronice	534
2007	Vacenovice	2 181	Vlkoš	1 059	Ratíškovice	3 991	Milotice	1 926	Svatobořice-Mistřín	3 544	Skoronice	528
2008	Vacenovice	2 188	Vlkoš	1 057	Ratíškovice	4 019	Milotice	1 935	Svatobořice-Mistřín	3 553	Skoronice	519
2009	Vacenovice	2 196	Vlkoš	1 060	Ratíškovice	4 029	Milotice	1 941	Svatobořice-Mistřín	3 559	Skoronice	517
2010	Vacenovice	2 207	Vlkoš	1 056	Ratíškovice	4 043	Milotice	1 927	Svatobořice-Mistřín	3 574	Skoronice	529
2011	Vacenovice	2 186	Vlkoš	1 048	Ratíškovice	4 078	Milotice	1 904	Svatobořice-Mistřín	3 543	Skoronice	540
2012	Vacenovice	2 182	Vlkoš	1 042	Ratíškovice	4 081	Milotice	1 910	Svatobořice-Mistřín	3 569	Skoronice	537
2013	Vacenovice	2 198	Vlkoš	1 045	Ratíškovice	4 092	Milotice	1 903	Svatobořice-Mistřín	3 557	Skoronice	537
2014	Vacenovice	2 194	Vlkoš	1 061	Ratíškovice	4 074	Milotice	1 903	Svatobořice-Mistřín	3 566	Skoronice	528
2015	Vacenovice	2 187	Vlkoš	1 056	Ratíškovice	4 049	Milotice	1 898	Svatobořice-Mistřín	3 568	Skoronice	525
2016	Vacenovice	2 183	Vlkoš	1 063	Ratíškovice	4 021	Milotice	1 901	Svatobořice-Mistřín	3 564	Skoronice	523
2017	Vacenovice	2 187	Vlkoš	1 065	Ratíškovice	4 028	Milotice	1 892	Svatobořice-Mistřín	3 531	Skoronice	541
2018	Vacenovice	2 206	Vlkoš	1 055	Ratíškovice	4 015	Milotice	1 890	Svatobořice-Mistřín	3 548	Skoronice	542
2019	Vacenovice	2 197	Vlkoš	1 045	Ratíškovice	4 040	Milotice	1 887	Svatobořice-Mistřín	3 538	Skoronice	540
Přírůstek + Úbytek -		+96		-41		-68		-73		+31		+72

O národním kroji slováckém

V současnosti je ve Vacenovicích spousta příjmení, ale určitě mezi nimi nejsou Zavadilovi. Pravděpodobně tu nežili ani dříve, přesto sem v roce 1898 přišel na krátkou návštěvu Antonín Josef Zavadil (1844, Hodějice u Slavkova – 1925, Kutná Hora). Neměl tu žádné příbuzné, ani známé. Jenom tak cestoval po vlastech českých a moravských, a protože byl nadšeným vlastivědným pracovníkem a zároveň spisovatelem, své zážitky si zapisoval. Byl i pedagogem, kterého zajímala etnografie a historie. V té době totiž začala lidová kultura a ústní slovesnost sloužit jako vyhledávaný a podporovaný zdroj informací o jedinečnosti jednotlivých národnostních skupin. Tiskem vycházelo mnoho knih, které spojovaly zábavní, poučnou i reprezentativní funkci k seznámení městského obyvatelstva s venkovským, které díky tomu postupně ztrácelo dřívější stigma zaostalosti. Toto vše bylo podnětem k vydání „Moravských povídek“, které Zavadil napsal „milé mládeži“ a jež vydal český knihkupec Emil Šolc v Telči.

V jedné ze svých povídek popisuje návštěvu „professora K. z Kroměříže“ a jeho sluhy ve Vacenovicích, při které náhodou shlédli slováckou svatbu a snaží se seznámit širokou veřejnost s tím, co bylo v našem kraji v dřívějších dobách naprosto přirozenou a všední věcí – nošením kroje a svatebními zvyky. Josef Zavadil měl také na tu dobu výjimečnou věc – fotoaparát, kterým doplňoval text krásnými obrazy. Snažila jsem se podle různých dokumentů dohledat, kdo je na oněch více než sto let starých fotografiích. Možná, že na některé z nich poznáte své předky...

V té době žilo ve Vacenovicích asi 1 000 obyvatel ve 198 domech. „Čilý ruch panuje dnes v jindy tak tiché vísce; obyvatelé přebíhají z domku do domku, oblečení jsouce ve sváteční kraj a živý mezi sebou vedou hovor. Všem z tváří nedočkavá září radost.“ Na otázku, „co asi znamená ten ruch“, dostali odpověď od „staré shrbené babičky, které vedle nich se belhá: ‘Hen u Křížku bude svarba a proto chodijú všeci ve svátečním šatu.’“ 6. července 1898 se totiž ženil František Křížka „domkař v Miloticích“ (r. 1873, Milotice) a nevěstou byla dcera domkaře Františka Bábíčková (r. 1881, Vacenovice). Obec byla v té době přiřazena k Miloticím, proto byla svatba v tamním kostele a snoubenci „byliť ohlášení ve farním chrámu Páně v Miloticích na slavnost sv. Petra a Pavla, v neděli 5. Po sv. Duchu a na slavnost sv. Cyrilla a Metoda“.

„V hospodě Vacenovické sešla se již četná společnost. Právě také tam vchází pan professor se svým sluhou Jožkou. Svatebčané smekají s hlavy okrášlené širůšky s kosárkami ... V koutě u oken stojí obecní stůl z tvrdého dřeva vyrobený a kol něho dubové židle vyřezávané po stranách po způsobu ptačích zobáčků a uprostřed vydlabáno jest vždy srdce s plamenem. Nad stolem vznášej se holubička z vejduků vaječného zrobená [vyfouklého vajíčka] a křídla její jen jen se pozlátkem lesknou. V koutě nad lavicemi visí rychtářská almárka pěknými jablíčky, srdéčky, zvonky a kohoutky omalovaná. Ta jest ze dřeva měkkého [obecní výbor míval schůze v hospodě u obecního stolu, a proto tu byla umístěna truhla na spisy].“

V té době byla obecní hospoda v domě čp. 40 a měl ji v nájmu Antonín Uhlík (r. 1862, Vacenovice) s manželkou Kristýnou (r. 1867). Žili zde s dětmi Janem (r. 1889), Marií (r. 1891) a Bohumilou (r. 1897). Basil Šťastný (r. 1884) u nich pracoval jako „pacholek při polním hospodářství“ a Františka Macková (r. 1876) jako děvečka. V pozdějších letech hospodu koupil od obce Mikuláš Julínek a v současnosti tu stojí bytový dům u hlavní autobusové zastávky.

Jak je známo, u nás na Slovácku jsme vždy uctíví k hostům, proto „*jakmile pan professor do nalévárny vešel a v nářečí pozdravil, dělali mu hned místo o stolu obecního...*“ Hned seznámil obyvatele Vacenovic s účelem své cesty, který „*jest dvojí. Předně, bych poznal váš kraj po stránce přírodní a za druhé, bych v kraji vašem poznal i kroj váš... I abych kroj váš bývalý i nynější, vaše obyčeje a zvyky poznati mohl, potřebuji se seznámiti se stařenou a starochem v obci vaší a pozeptati se na mnohé věci, které těsně s vaším životem souvisí.*“

Rychtář, kterým byl v tomto roce Vincenc Ingr (r. 1852) z čp. 46 na Dolním konci, „*statný Slovák, ihned jal se mluvit: Ale o to není núze, drahý pane, len sa zdržte a aj budú tu za malú chvíľku naši stařeček a ti vám teho napovídajú, až vás hlava bude bolet, a ani snad nemáte tolik papíru, abyste si mohl šecko napsat, co voni vám teho napovídajú.*“ Profesor chtěl k vyprávění také „*nějakou tu stařenku*“, proto přišla „*stará Křížka, by tuť panu professorovi něco vykládaly.*“ Protože byli „*oba starochové nejstarší lidi z Vacenovic*“, jednalo se pravděpodobně o Martina Bábíčka, „*ženatého výměnkáře*“ z čp. 57, který zemřel v červnu 1901 na „*marasmus*“, tedy sešlost stářím ve věku 83 let. Stařenkou byla „*Majdalena, vdova po Augustinu Křížkovi, domkaři*“, která žila v domě čp. 77 a zemřela v prosinci toho roku ve věku 72 let na „*sešlost věkem*“.

Profesor je začal jednoho po druhém zpovídat a měl k tomu „*tichou chvíli*“. Svatebčané totiž s hudbou a zpěvem a při střelbě z pistol odebrali se prve do chrámu Páně Milotického, aby tu svatební obřad vykonali.“ Když se průvod blížil k Miloticím, začaly vyzvánět zvony na mši svatou a celý průvod svatebčanů „*počal pěti: Ty Milotské zvony pěkně vyzvánějí, lidé povídají, co pak znamenají. Jedni povídají, pútníčkové idú, druzí povídají, svarbu strojit budú.*“ Poté si profesor zapisoval poznámky z „*řečnosti*“ a vše, co si zaznamenal, „*bude zachováno jen ve prospěch milého národa našeho.*“

Mezitím už se vraceli svatebčané a „*zdáli jest slyšeti hlahol písne: Zahraj nám muziko, zahraj nám vesele, nevěsta nám pláče, ať se nám zasměje. Keťbys nám, muziko, vesele nehrála, veru by nevěsta žalostně plakala.*“ Svatebčané „*píseň dokončili a slezše s vozů, uchýlili se všichni do hospody*“, protože „*příbytky namnoze pro tolik hostů nestačí.*“ Profesor se domluvil s rychtářem a ten „*zvedne se od stolu, a pokročiv asi dva neb tři kroky, praví: Časo- v celé hospodě ticho jako v kostele - naši páneček, který sú tu u stola,... oni chcú si udělat obrázek celé svatby. Tož bych rád, abychom jim vyhověli. Proto půjdem šeci na dvůr a pan professor si nás tam vyfotografujú. Aj chcú pan professor si urobiť družku aj i mládenca a ešte nekerý děvčince a chlapce i starší ženáče.*“

Na prvním fotografii je mládenec František Koutný a jeho sestřenice „*Maryna Koutných, družka ze svatebního veselí.*“ Vedle ní stojí hostinská Výletová a její dcera „*Maryša*“, k níž se postavil „*šohaj Jakub Dobšúj*“ (r. 1879, čp. 37). Ženy, o kterých Zavadil píše, byly Anna Výletová (r. 1850), její dcera „*Maryša[Marie]*“ byla r. 1879. Obě bydlely v domě čp. 23, otec rodiny František Výlet (r. 1847) byl majitelem ¼ lánu, ale jako „*výdělek vedlejší*“ měl uvedeno „*hostinský*“.

Maryna je oblečena jako družka „skvostnýma naškrobenýma rukávcama... Fěrtúšky u všech svobodných jsou pravidelně pestře vyšity a krajkami zdobeny. Toto pestré vyšívání národní, jako karafiáty, srdíčka, zvonky, chrpy, tulipány, hrozničky, jablíčka, ba i kohoutky a jiné ptáčky v míře hojně nalézáme na těchto fěrtúškách, a vše jest v tak milý soulad sestaveno, že divíme se té dovednosti, s jakou lid vyšívání sám si robí. ... Maryša Výletová místo věnce a pentlí má na hlavě pouze šátek na kačenku uvázaný a to tak, jak přišla se svatebčany z kostela.“

Uprostřed obrázku „zříme starou Výletovou, hostinskou. Ta oblečena jest po způsobu žen vdaných a starších; šátek pod bradu uvázaný, krátký, na prsou vyšíváný špenzl [krátký přilehlý kabátek] s úzkými rukávy, jednobarevný, nevyšíváný, jen krajkami zdobený fěrtúšek, jednobarevná, nebo jen štráfkovaná [pruhovaná] sukně, za to však hodně řasnatá, toť celý jejich sváteční háv.“

Na druhé fotografii „jest šohaj Tónek Šťastný z Vacenovic a děvčica Sefka Kremlová z Milotic [pravděpodobně Kristýna Kremlová, r. 1877, Milotice, její otec Josef měl stařečky Mackovy ve Vacenovicích]... k těm pak přidružila se Maryša Výletová, dcera šenkýřova.“ Tady je zase vidět sváteční kroj svobodných. Mládenec „jest oblečen ve vyšívánou košili s širokými a také dole ozdobenými rukávy, košili tu má špendlíkem na krku sepnatou. Přes košili navlékl si kraťoučku kordulku s ozdobnými páskami. Širůšek má pantloma, kytkú a kosárkem okrášlený. Kalhoty barvy tvrdě modré jsou ve předu černou šňůrou zdobeny.“ Sefka byla dcerou sedláka z Milotic a vzala si své nejkrásnější šaty. „Rukávce jsou na rukou i krejzlu [límci] skvostně vyšity a fěrtúšek i bílý šáteček, který v ruce drží, jsou pravé perly národního vyšívání.“ Maryša Výletová zase ukazuje, „kterak ozdoben jest šat na hlavě v zadní části a kterak vypadá strakatá sukně vzadu, když z předu pro široký fěrtúšek nelze jí viděti.“ Všechny ženy ve Vacenovicích a okolí mají stejně jako dnes kraťoučkové sukně, „jež zvláštním způsobem pořizují. Má-li některá na novu sukni, klekne si, a švadlena bere jí míru od pasu až k zemi. A tato míra je délkou sukně u všech žen v tomto okrsku slováckém.“

Na třetí fotografii jsou manželé „Křížkovi“ z čp. 54 - Cyril Křížek (r. 1863) a Marie r. Koutná (r. 1873), kteří si k fotografování na přání profesora přibrali „bábyčko“, dceru Marii (r. 24. 1. 1898). Matka její „gargulku [dětskou čepičku] hedvábnou a bohatě zlatem a stříbrem vyšitou ozdobila fáborem a povijan vybrala také ten nejhezčí, národním vyšíváním krášlený.“ Sobě pak „na červenou sukni zavěsila si fěrtúšek vyšíváný, a rukávce s krejzlem podobají se skoro ve všem oněm, jež jsme viděli na děvčatech. ... Strýček Křížka ... mají bílý kožuch s černým beránkem a obšitý prýmkem. Obruba jeho černobílá dodává mu pestrosti. Na pěkně vyšíváné košili zříme přasku, kterouž bílý kožuch jest spjat. Kalhoty mají tvrdě modré, obšité černou šňůrou. Košile všech mužských jsou bohatě vyšíváné černou nebo bledě modrou bavlnou, ano někdy i nití. Různobarevné kordule jsou kraťoučkové napařádky a také všelijak zdobené... Zvláštností všeho obyvatelstva, jak mužského, tak ženského, jsou vysoké, sfaldované boty - shrnovačky - zvané jojky.“

Profesor „navštívití musil svatební hostinu a býti přítomen všem promluvám, všem zpěvům a zvykům svatebním. A nebyl tam nerad. Viděť tu i slyšel mnoho krásných věcí, o nichž neměl posud ani tušení. Pilně zaznamenával vše pro věky příští.“

V té době se naše oblast nazývala Moravské Slovensko a v malém prostoru mezi Kyjovem, Hodonínem a Bzencem se její obyvatelé „rázovitostí svou i původností od bratří svých východních rozlišili.“ Rozdíly mezi obyvateli jejích obcí a okolí se snažil Zavadil v podobě profesora „obrazem i slovem zachytiti, nežli v zapomnění upadnou. Tím vykonal své poslání a zapsal zlatým pérem do dějin národa našeho i ty nejmenší záhyby národního bytu těchto bratří našich, aby tak zachováno bylo nám i budoucím, co bylo a jest naše po všechny věky.... Ten pak lid... kéž zachová své krásné zvyky, obyčeje, řeč i kroj, i kéž vzroste ona ratolesť národa našeho jak mravně tak hmotně k pýše veškerého sbratřeného Slovanstva!“

Irena Bařinová r. Vacenovská

*Slovácká svatba
foto V. Židlický*

MLADÍ HASIČI

Letošní sezóna se do mysli mladých hasičů zapíše jako nesmazatelná. Nepůjde ale o sezónu, která by byla výjimečná úspěchy, kterými se mladí hasiči mohou pyšnit z bohaté minulosti. Jde o sezónu, ve které mladí hasiči nevyběhli ani k jedné jediné soutěži. Díky vládním opatřením byla zrušena všechna postupová kola, dále Velká cena mladých hasičů, ale i podzimní branný závod. V době, kdy píšu tento článek, jsme zvyklí s mladými hasiči trénovat v tělocvičně v nedalekých Miloticích. Ale ani tyto tréninky neprobíhají vzhledem k probíhajícímu opatřením.

Mladí hasiči si tak stihli zatrénovat v měsíci červnu, i když věděli, že na soutěže nepojedou. O velkých prázdninách jsme pro mladé hasiče uspořádali víkendové přespání na hasičském areálu, jehož součástí byly různé hry, stezka odvahy, střelba ze vzduchovek, atd.

V září jsme se vrhli na dvoufázový trénink, který byl zaměřen na branný závod, který se měl uskutečnit v říjnu, kdy

trénovaly všechny naše kategorie – mladší žáci, starší žáci, dorostenky. Všechna tři družstva obhájila impozantní výsledky z roku 2019. Považte sami, mladší žáci 1. místo, starší žáci 2. místo, dorostenky 2. místo. K tomuto úkolu jsme uspořádali celodenní soustředění, jehož součástí byla zmenšená verze branného závodu. Všechno nasvědčovalo tomu, že naši mladí hasiči budou opět bojovat o nejvyšší příčky. Ovšem necelý týden před uskutečněním závodu, byl tento zrušen. Rozlučka se sezónou s táborákem měla kyselou příchuť.

Alespoň dorostenky si stihly zasoutěžit v rámci seriálu Grand Prix okresu Hodonín v požárním útoku díky letnímu vládnímu rozvolnění, byť měl tento seriál méně soutěží a nebyl vyhlášen celkový vítěz. Dorostenky odběhly dvě soutěže v kategorii seniorek. Ve Velké nad Veličkou děvčata skončila na bramborové pozici, v Hrubé Vrbce pak na 5. místě.

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ VACENOVICE

Co se týče činnosti SDH, i tato byla pandemií velmi omezena. A tak se sbor soustředil na údržbu a renovaci areálu. S pomocí dorostenek, vedoucích a ostatních členů SDH byl proveden nátěr dřevěných budov na areálu. Vstupní budka byla osazena dveřmi a oknem. SDH odkoupilo od Okresního sdružení budou za účelem zde umístit své překážky. Do této boudy byl svépomocí zaveden přívod elektrické energie, kdy rozvody budou na programu příští rok. Byla zakoupena nová kladina, která spolkla nemalou část finančních prostředků. Byly přetřeny startovní čáry na dráze pro požární útok, lavičky u hlavní budovy.

V době rozvolnění opatření v červnu SDH pro místní ZŠ uspořádalo sportovní dopoledne. Celá základní škola tak využila ohromnou kapacitu našeho areálu. Pro žáky byly připraveny 3 překážkové dráhy, stříkání na cíl, střelba ze vzduchovek, stanoviště uzlů i zdejší hřiště. Na každé ze stanovišť dohlíželi členové starších žáků, dorostu a vedoucích SDH. Paní učitelky nemusely být tak moc ve stresu z hlídání svých žáků. Podobnou akci jsme plánovali uspořádat i pro místní mateřskou školu, ale vládní opatření tuto akci zmařily.

V budoucnu bychom rádi uvítali nové zájemce o činnost SDH, a to jak v oblasti sportovní, tak i v oblasti pořadatelské. Touto cestou bychom také chtěli poděkovat našim

sponzorům a partnerům, jejichž přízně a pochopení si vážíme. Více se o naší činnosti dozvíte na internetových stránkách www.sdhvacenovice.cz.

Výbor SDH Vacenovice přeje svým členům, jejich rodinným příslušníkům, příznivcům, sponzorům a spoluobčanům klidné prožití vánočních svátků, pohodový závěr letošního roku a mnoho štěstí, zdraví a rodinné pohody v novém roce 2021. Snad ten nový rok bude lepší než ten letošní.

David Rančík, člen výboru SDH Vacenovice

Víkendové přespání na areálu

ZŠ na areálu

TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA SOKOL VACENOVICE

Koronavirová epidemie poznamenala i naši činnost v Sokole. Věřili jsme, že druhá vlna epidemie již nepřijde, a proto jsme opět zahájili další cvičební rok. V září jsme uspořádali výšlap na vrch „Náklo“, který organizačně zajišťuje TJ Sokol Dubňany spolu se Župou slováckou. Počasí nám přálo a tak jsme vyrazili směrem Vinohrádky. Na Náklo nám zbývalo ještě kousek cesty, ale děcka byla plná energie a my dospělí jsme jim málem nestačili. Na místě všem došlo vhod malé občerstvení a odpočinek. Také jsme se zde seznámili s historií příchodu Cyrila a Metoděje, o jejichž sochy se děti zajímaly a Liliový kříž, kde si na kamenech četly nejruznější vzkazy.

Pokračovali jsme dále ke Kempu Josef a cestou jsme se kochali krásnou přírodou a výhledem na okolní krajinu. Cesta byla docela dlouhá a vedla až k milotickým Šidlenám. Všichni jsme se těšili, až budeme na místě a v horkém počasí si odpočineme. V kempu jsme se setkali se sokoly Tělocvičných jednot Dubňany, Břeclav, Kyjov, Veselí a Hodonín. V místním kiosku jsme si zakoupili občerstvení, na které v hodnotě 50 Kč každému přispěli pořadatelé Župy slovácké. Za malou chvíli děti objevily bazén a ihned do něj naskákaly. Vůbec nevadilo, že některé neměly plavky a vystačily si spodním prádlem.

Po tomto osvěžení jsme se vydali zpět k domovu. Cestou jsme se zastavili na malé farmě a prohlédli jsme si domácí zvířata, a také exotickou lamu. Domů jsme se vrátili unavení, ale v dobré náladě z pěkného prožití dne, obohaceni o skvělé zážitky.

Další zdařilou činností bylo pořádání již druhého ročníku akce „Sokol spolu v pohybu“, protože první ročník byl

úspěšný, chtěli jsme jej znovu zopakovat. Akce se konala ve spolupráci s místní ZŠ, která nám k pořádání poskytla školní hřiště a nejruznější pomůcky. Za finančního přispění OÚ Vacenovice jsme mohli zakoupit občerstvení a sladkosti pro děti. Sportovní akce byla určena především pro děti, proto jsme pro ně připravili na školním hřišti několik stánovišť, kde si mohly vyzkoušet různé pohybové dovednosti a také zahrát některé hry, jejichž metodiku jsme obdrželi spolu s dalšími materiály od organizátorů ČOS, za což jim patří velký dík.

Na stánovištích, jako byl např. hod na cíl, překážkový a člunkový běh, skákání přes švihadlo, hod míčem na koš a jiné, dohlížely sestry pořadatelky. Dávaly dětem pokyny a povzbuzovaly je k lepším výsledkům. Všechny děti se velmi snažily a po projití všemi stánovišti je čekala sladká odměna. Ty menší dostaly také omalovánky a starší obdržely diplomy a náramky s logem Sokola. Všichni měli obrovskou radost, děti ze sportovních zážitků a sestry pořadatelky z úspěšně provedené akce.

Další činnosti a cvičení v Sokole nám přerušila druhá vlna pandemie. V tomto roce jsme měli také oslavit 30 let od založení naší tělocvičné jednoty a plánovanou akademii jsme museli prozatím odložit na neurčito. Doufáme však, že si všichni brzy budeme moci zacvičit v tělocvičně a děti se budou moci vyřádit na školní hřišti, protože hlavně pohyb a škola jim v této době chybí.

Všem Vám přeji pevné zdraví, hodně optimismu, veselou mysl a mnoho úspěchů v roce 2021 bez koronavirové pandemie.

Marie Řiháková, starostka TJ Sokol Vacenovice

Sokol spolu v pohybu

Výlet na Náklo

Po historicky prvním nedohraném ročníku 2019/20 z důvodů pandemie koronaviru od poloviny května po rozvolnění pravidel pro sportování, jsme zahájili přípravu na nový soutěžní ročník. Do soutěžního ročníku 2020/21 jsme přihlásili A - družstvo mužů 1. B třídy JmKFS skupiny C. B - družstvo po 9 odehraných sezónách nebylo přihlášeno do soutěží z důvodu malého počtu hráčů, ochotných trénovat a jezdit na mistrovské zápasy. V mládežnických kategoriích byla přihlášena družstva starší a mladší přípravky do Okresní soutěže.

Družstvo mužů v rámci přípravy na nový ročník se účastnilo turnaje v Rohatci u příležitosti 750. výročí založení obce, ve kterém obsadila 2. místo při účasti mužstev Rohatce, Ratíškovice, Dubňan a našeho mužstva. Další přípravný zápas jsme odehráli v Koryčanech, kterým jsme podlehlí 3:1. V uvedených zápasech byly vyzkoušeny nové posily, které se nám podařilo získat: Ševčík František z Pohořelic, Vlček Dominik ze Bzence, Leskovan Tomáš, který se vrátil do mateřského oddílu a Říha Vít z Vracova, který se však zranil a v podzimní části nebyl k dispozici. Nový ročník byl zahájen 8. 8. 2020 a bylo odehráno 10 kol, závěrem s omezeným počtem diváků a poslední utkání 10. 10. 2020, kdy jsme hostili mužstvo Ždánice, bez diváků. Zbýlá 3 kola podzimní části byla v návaznosti na mimořádná opatření vlády ČR, upřesněná pravidla na období ode dne **12. října 2020 do 3. listopadu a následně do 31. 12. 2020** o nekonání žádných soutěžních utkání, a následně VV FAČR přerušuje soutěžní ročník 2020/2021 ohledně mistrovských a pohárových soutěží. Tím pádem byl fotbalový život zastaven a prostor stadionu uzavřen.

1. B. třída skupina C JmKFS

Tabulka po odehraném podzimní 2020/21

1	FK Valtice	10	9	0	1	32:9	27
2	SK Vacenovice	10	7	0	3	18:12	21
3	FC Kyjov 1919	10	6	2	2	27:18	20
4	SK Kozojídky	10	5	2	3	24:19	17
5	TJ Baník Šardice	9	5	2	2	13:8	17
6	TJ Přibice	9	5	1	3	18:17	16
7	TJ Velké Bílovice	10	4	3	3	20:17	15
8	Charvátská Nová Ves	10	4	1	5	16:17	13
9	TJ Sokol Tvrdonice	10	3	3	4	18:17	12
10	TJ KOVO Ždánice	10	3	3	4	17:24	12
11	TJ Jiskra Strážnice	10	1	4	5	14:20	7
12	Blatnice pod Sv. Ant.	10	2	1	7	17:24	7
13	SK Uhřetice	10	2	1	7	12:21	7
14	TJ Sokol Kněždub	10	1	1	8	11:34	4

V podzimních utkáních bylo k dispozici v našem mužstvu 25 hráčů, kteří odehráli následně v jednotlivých zápasech:

jméno	příjmení	zápasy	góly	ŽK	ČK	Odehrané min
Pavel	Grufík	1	0	0	0	11
Zdeněk	Grufík	6	0	1	0	471
Miroslav	Chváta	2	0	1	0	7
Michal	Ingr	10	3	0	0	841
Michal	Jakubíček	8	0	2	0	439
Marek	Jašík	2	0	2	0	185
Martin	Krist	9	2	0	0	510
Václav	Lebloch	8	0	1	0	739
Tomáš	Leskovan	10	1	0	0	634
Martin	Milér	10	1	2	0	676
Luděk	Mírovský	10	0	0	0	924

Radek	Procházka	2	0	0	0	9
Radek	Příkazský	8	1	0	0	593
Milan	Příkazský	2	0	0	0	183
Michal	Rupec	0	0	0	0	0
Lukáš	Sladkovský	3	0	0	0	28
Jiří	Sladký	1	0	0	0	5
Miroslav	Sladký	10	1	1	0	894
František	Ševčík	7	3	0	0	411
Michal	Šimon	2	0	0	0	4
Martin	Špaček	5	0	0	0	39
Ondřej	Špaček	9	1	3	0	516
Petr	Vašek	9	3	3	0	819
Dominik	Vlček	9	1	0	0	830
Michal	Voříšek	6	1	2	0	396

I přes negativa, která postihla fotbalovou veřejnost, věříme, že jarní období proběhne podle rozlosování a že ročník 2020/21 bude dohrán. Z vydaného komuniké VV JmKFS: Pokud to dovolí epidemiologická situace, je návrh začátku jarní části stanoven na termín 6. - 7. 3. 2021. S ukončením jarní části soutěží se počítá na termín 26. - 27. 6. 2021. V termínu 27. - 28. 2. 2020 (a možná i v týdnu předtím) počítá STK s tím, že se odehrají odložená podzimní utkání kvůli nemoci COVID-19 či nezpůsobilým terénům. Dle uvedeným možným postupným uvolněním jsme připravili program přípravy, který by byl zahájen přípravou 12. 1. 2021 a následnými přípravnými zápasy, které byly zajištěny v Dubňanech na UT a domluveny se soupeři následovně:

NE 14. 2. 2021 14:00 Vacenovice – D. Bojanovice

NE 21. 2. 2021 14:00 Vacenovice – Rohatec

SO 27. 2. 2021 12:00 Dubňany – Vacenovice

S následnými novými informacemi ohledně organizace Sportovního plesu, účasti na rehabilitačním soustředění a jiného dění kolem fotbalového života v našem oddíle Vás budeme informovat prostřednictvím obecního informačního kanálu po plánovaných VH OFS 22. 1. 2021 a VH JmKFS 16. 2. 2021 a epidemiologické situace ve státě.

PŘÍPRAVKA VACENOVICE

Z důvodu hygienických opatření byla zrušena jarní část soutěže pro mužstvo mladší přípravy a probíhaly pouze tréninky dle aktuální hygienické situace. Ostrý start byl pro naše nejmenší až námi pořádaný turnaj O pohár starostky obce Vacenovice. Letošní ročník oblíbeného turnaje pro nejmenší fotbalisty byl vypsaný pro kategorie 2011 a mladší a 2014 a mladší a konal se v sobotu 27. 6. 2020 na hřišti SK Vacenovice.

V kategorii 2011 a mladší se přihlásilo celkem 8 mužstev, která byla rozlosována do dvou skupin po čtyřech a následně se hrálo play off a závěrečné boje o umístění. Celkovým vítězem se stalo mužstvo FK Hodonín, které v průběhu celého turnaje nenašlo přemožitele a ve finále porazilo Baník Dubňany "A" 5:3. Třetí příčku bralo mužstvo FK Kyjov 1919, když porazilo FC Vracov 5:1. Nejlepším hráčem turnaje byl vyhlášen hráč Baníku Dubňany "A" Lukáš Bartoň, nejlepším střelcem turnaje s 20 brankami se stal hráč FK Hodonín Tomáš Sladký a nejlepším brankářem turnaje byl vyhlášen Vojtěch Novák z domácího celku SK Vacenovice "B". Celkové pořadí kategorie 2011 a mladší: 1. FK Hodonín, 2. Baník Dubňany "A", 3. FK Kyjov 1919, 4. FC Vracov, 5. SK Vacenovice "A", 6. Slavoj Rohatec, 7. SK Vacenovice "B", 8. Baník Dubňany "B". Střelci domácích celků: SK Vacenovice "A" : Tomáš Gasnárek 7, Zbyšek Zlámálík 7, David Horáček 5, Tobias Rygar 4, Kamil Profota 4, David Procházka 3, Lukáš Ingr 2. SK Vacenovice "B" : Matěj Holeček 4, Filip Horáček 2, Adam Zálešák 2, Marek Matyáš 1.

V kategorii 2014 a mladší se přihlásilo celkem 6 mužstev, která hrála v jedné skupině systémem každý s každým. V nejmladší věkové kategorii nejde až tak o výsledky, jak o to, aby se děti především pobavily a získaly potřebný vztah ke sportu jako takovému. Přesto nakonec na základě jednotlivých výsledků bylo stanoveno závěrečné pořadí.

Celkové pořadí kategorie 2014 a mladší: 1. FK Hodonín, 2. FC Vracov "A", 3. FC Vracov "B", 4. SK Vacenovice, 4. Baník Ratíškovice, 5. Iskra Holíč.

V průběhu prázdnin byl organizován příměstský fotbalový tábor pro naše nejmenší fotbalisty a potěšil nás velký zájem o tento první ročník. Samotná činnost nebyla jen o fotbalu, ale také o výletech a zábavné činnosti. Všem, kteří se na samotném táboře podíleli, bych chtěl tímto velice poděkovat.

Do nové soutěžní sezóny jsme již přihlásili dvě mužstva, mladší a starší přípravku, a to do okresní soutěže Hodonín. Naši nejmenší fotbalisté podávali v obou soutěžích výborné výsledky a mladší příprava dokonce nepoznala hořkost porážky. Bohužel i zde, těsně před koncem podzimní části, byla soutěž přerušena. V současné době nejmenší fotbalisté trénují dle aktuálních hygienických opatření v areálu SK a v novém roce, pokud situace dovolí, budou tréninky probíhat v tělocvičně v Miloticích.

Vedoucí mužstva by tímto chtěli poděkovat především rodičům našich hráčů za podporu při naší činnosti a za jejich nemalé vynaložené úsilí, díky kterému se nám společně daří především zabavit naše nejmenší hráče.

Tabulka OS starší přípravky sk. A

1	FK Blatnice	7	7	0	0	97:26	21
2	TJ Baník Lužice	7	6	0	1	74:36	18
3	KOVO Ždánice	7	5	0	2	103:54	15
4	FK Ratíškovice B	6	4	0	2	100:46	12
5	Vracov-Bzenec	7	4	0	3	90:82	12
6	SK Prušánky	7	3	0	4	43:59	9
7	SK Vacenovice	7	2	0	5	27:95	6
8	Strážnice-Sudoměřice B	7	1	1	5	33:90	4
9	SK D. Bojanovice	6	1	0	5	41:72	3
10	FK Hovorany	7	0	1	6	32:80	1

Střelci: 8 Rupec, 3 Hofr, 3 Novosad, 2 Matyáš, 2 Procházka, 2 Turek, 2 Zálešák, 2 Zlámálík, Profota, Šimeček, Horáček Filip

Tabulka OS mladší přípravky sk. A

1	SK Vacenovice	7	7	0	0	108:51	21
2	TJ Baník Lužice	7	6	0	1	128:27	18
3	KOVO Ždánice	7	5	1	1	128:49	16
4	SK D. Bojanovice	6	4	1	1	69:44	13
5	FK Blatnice	7	3	0	4	90:88	9
6	FK Hovorany	7	3	0	4	58:62	9
7	FK Ratíškovice B	6	2	0	4	64:74	6
8	SK Prušánky	7	2	0	5	56:102	6
9	Vracov-Bzenec	7	1	0	6	41:154	3
10	Strážnice-Sudoměřice B	7	0	0	7	48:139	0

Střelci: 20 Horáček Filip, 17 Rupec, 16 Zálešák, 16 Zlámálík, 11 Matyáš, 8 Chvátal, 6 Novák, 5 Holeček, 5 Komoň Jakub, 2 Komoň Tomáš, 2 Novosad

Ing. Radek Procházka

Letošní rok byl pro nás všechny velkou zkouškou. Probíhající pandemie koronaviru nás omezila ve všech životních ohledech. Obrovský zásah způsobila také sportovní a tělovýchovné činnosti. Omezeny byly, a stále jsou, nejen veškeré sportovní soutěže, ale také trénování a vůbec vše, co je se sportem spojeno. I když byl rok, jaký byl, tak jsme se snažili dle možnosti zajistit již narušený pravidelný chod v oddíle, což dle možností i s finančním přispěním některých příznivců a pomoci při prováděných opravách i běžné údržbě areálu stadionu, by nebylo možné. Věříme, že nápomocní a věrní zůstanete i v nadcházejícím období. Přejeme všem hodně elánu a ochoty při další možné vzájemné spolupráci.

Závěrem výbor SK děkuje všem, kteří svůj volný čas věnují práci při řízení nebo výchově mladých sportovců, jsou nápomocní při zabezpečování sportovního života v naší obci a zejména všem sponzorům – Obci Vacenovice, drobným podnikatelům a živnostníkům, za dary poskytnuté v průběhu roku na zabezpečení chodu klubu a činnosti v něm.

Do Nového roku 2021 přeje výbor SK Vacenovice všem příznivcům vacenovického sportu hodně zdraví, pracovních úspěchů a štěstí v osobním životě

sekretář SK Vacenovice Steinhübel Marian

Mladší příprava

Tábor

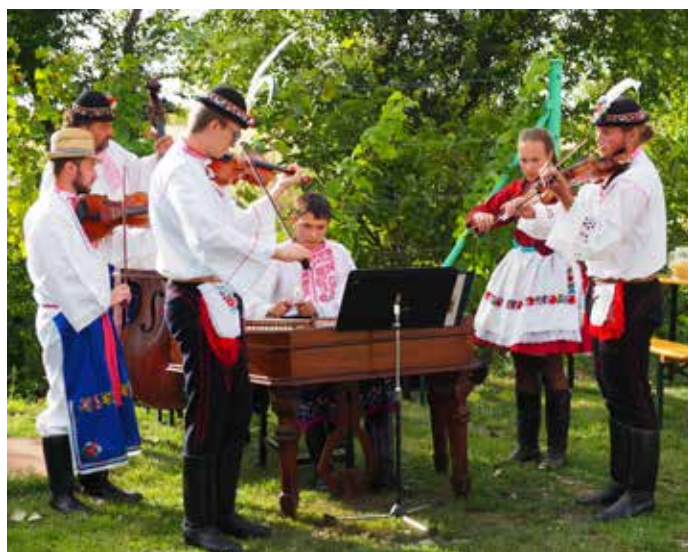
Starší přípravka

Věrní fanoušci – „Ani koronavirus nás nezastaví...“

Burčákové putování

KALENDÁŘ – SVOZ ODPADU!

Svoz popelnic 2021

Leden – 11. 1. ● 25. 1.

Únor – 8. 2. ● 22. 2.

Březen – 8. 3. ● 22. 3.

Duben – 5. 4. ● 19. 4.

Květen – 3. 5. ● 17. 5. ● 31. 5.

Červen – 14. 6. ● 28. 6.

Červenec – 12. 7. ● 26. 7.

Srpen – 9. 8. ● 23. 8.

Září – 6. 9. ● 20. 9.

Říjen – 4. 10. ● 18. 10.

Listopad – 1. 11. ● 15. 11. ● 29. 11.

Prosinec – 13. 12. ● 27. 12.

Svoz tříděného odpadu 2021

Leden – 13. 1.

Únor – 10. 2.

Březen – 10. 3.

Duben – 14. 4.

Květen – 12. 5.

Červen – 9. 6.

Červenec – 14. 7.

Srpen – 11. 8.

Září – 8. 9.

Říjen – 13. 10.

Listopad – 10. 11.

Prosinec – 8. 12.

Sběrný dvůr zavřeno 2021

2. 1. zavřeno

1. 5. státní svátek

8. 5. státní svátek

6. 7. státní svátek

28. 9. státní svátek

OA a SOU
Veselí nad Moravou

NASTARTUJ SVOU BUDOUCNOST

PROČ U NÁS STUDOVAT:

**Svářečské a řidičské průkazy B, C
a T zdarma pro vybrané obory!**

Vysoké finanční odměny na praxích!

**Možnost získat prestižní CISCO
certifikát u IT oboru!**

V oboru OA předmět **Fiktivní firma** -
simulace vedení vlastního podniku!

DALŠÍ BONUSY:

**Turnaje v e-sportech a atraktivní
kroužky pro naše studenty.**

Grafické, jazykové soutěže a
sportovní turnaje.

Každoroční zájezdy do zahraničí!.

Free wifi pointy na chodbách!

MATURITNÍ OBORY:

**Obchodní akademie
Informační technologie**

UČEBNÍ OBORY:

Strojní mechanik - zámečník

Obráběč kovů - obsluha CNC strojů

**Elektromechanik pro zařízení
a přístroje**

**Opravář zemědělských strojů
a motorových vozidel**

NÁSTAVBA:

Provozní technika

[oasouveseli](#)

[oasouveseli](#)

[oaveseli.cz](#)

Slnovrat na Salasí

Hody 2020

Vacenovický zpravodaj vydává Obecní úřad Vacenovice, Na Dědině 243, 696 06 Vacenovice. Členové redakční rady neodpovídají za obsah, chyby a názory jednotlivých autorů příspěvků. Redakční rada: Ing. Jana Bačíková, MBA, Ing. František Novák, Ing. Marta Grufíková, Ludmila Kacrová a Marcela Tomašovičová. Vychází v prosinci 2020. Náklad: 650 kusů. Grafická úprava a tisk: Tiskárna Šiki Kyjov. Evidenční číslo MK ČR E 22990.